

Hagar

Lånekontorets hemmeligheder

Fergus Hume

Bibliotek 1800

Fergus Hume

Hagar

Ξ Lånekontorets hemmeligheder Ξ

eBibliotek 1800

2025

cc
BY NC SA

1. Hagars komme

Jacob Dix var pantelåner, men til trods for sin beskæftigelse og sit fornavns hebraiske klang var han ikke jøde. Han var så gammel, at ingen vidste rigtig besked om hans alder; han havde et så grotesk udseende, at børnene gjorde nar ad ham på gaden, og han var så gerrig, at han i hele nabolaget gik under navnet "Skinflint" – Gnieren. Hvis han besad skjulte, gode egenskaber, som dannede en modvægt til de nævnte skyggesider, var de i alle tilfælde aldrig blevet opdagede af nogen, og rimeligvis havde intet menneske nogen sinde gjort sig den ulejlighed at søge efter dem, for Jacob Dix' knarvorne, indesluttede væsen indbød just ikke til nærmere bekendtskab. Han levede i sin pantelånerbutik, som dragen i sin hule, og ingen kom ham nær undtagen for at låne af ham, trættes med ham om pantets værdi og bande over hans smålighed, når lånesummen var udbetalt. Man vil heraf forstå, at Jacob ikke gjorde forretninger for sin fornøjelses skyld.

Lånekontoret, som lå i Carby's Crescent, Lambeth, var ikke blottet for lighed med en drages hule, for selv om det ikke var fyldt med hvide dødningeben, så indeholdt det dog adskillige menneskers og familiers sidste rester. Som det lå midt i denne halvkreds af snavsede, skumle huse, vendte dets vinduer dels ud imod en lille, åben plads, og dels imod et snævert stræde, som førte ud til den nærmeste sidegade, og disse vinduer, som var dækket med ældgammelt støv og smuds, fremviste en broget udstilling af de mest forskelligartede genstande: sølvtepotter og gamle, udtjente blikkasseroller; guldure og

rustne strygejern; en tømmermands værktøj og en berømt skønheds toiletspejl i elfenbensramme. Indholdet af Jacob Dix' vinduer dannede kort sagt en allegorisk fremstilling af hans tidsalders luksus og armod, dens trivialitet og dens forfald.

Der lå et stænk af ironi over denne samling af uensartede genstande, for det nyttige og det unyttige lå side om side, og sirlige luksusgenstande var blandede med det daglige livs nødvendighedsartikler. Her stod en nydelig figur af dresdenerporcelæn og smilede til et kobber-varmebækken; hist lå en sølvskæftet dolk i renæssancestil mellem en snes stykker af disse klodsede bordknive, som man ofte sidder og bander over på en tredje klasses restauration. En omviklet hånd af en ægyptisk mumie lå ved siden af en agatskål med forslidte mønter af alle aldre og alle nationaliteter. Rækker af guld- og sølvure hang oven over fantastiske templer og skibe, udskåret i elfenben af flittige, kinesiske kunstnere. På et firkantet stykke silkebrokade, vævet i prægtige mønstre og mangefarvet som en papegøjes fjer, lå i skødesløs uorden gamle medaljer, amuletter, gammeldags ringe med udskårne stene og et par skøre armbånd af glas, som havde tilhørt en indisk danserinde. Et lille sortlakeret, japansk skab, dekoreret med groteske, forgyldte figurer; talismaner af koral fra det sydlige Italien, i reglen anvendte som beskyttelsesmiddel mod onde øjne; kostbare tyrkiske piber, smagløst dekorerede med blå stene, ørenringe, snustobaksdåser, halssmykker, florentinske mosaikbrocher – alle disse ting var dynget oven på hinanden, og alle var de dækket med et lag af fint gråt støv.

Selve butikken var lille og mørk, og en smal disk delte den på langs i to afdelinger. På den udvendige side af denne disk var

der anbragt tre træskærme, som dannede fire båse, som kunderne måtte gå ind, når de ville ekspederes. Inden for disken traskede Jacob Dix – vissen og forpint af en evig hoste – frem og tilbage, mens han uophørligt kævledes med sine kunder og snød dem, når lejlighed gaves. Han udlånte aldrig et beløb, som nogenlunde svarede til pantets værdi; han kæmpede for hver eneste farthing, og selv når hans første bud blev accepteret, knurrede han over, at han skulle af med så mange penge; for enhver skilling, der forlod hans pengekasse, var en dråbe blod, der blev presset ud af hans fortørrede hjerte. Han forlod kun yderst sjældent lånekontoret; han blandede sig aldrig med sine medmennesker, men når dagens plage var forbi, trak han sig ufravigeligt tilbage til sin dagligstue, et skummelt bagværelse, hvis fornemste prydelse var et kæmpemæssigt pengeskab, som var indmuret i væggen. Her talte han de penge, som han havde tjent i dagens løb, her modtog han tvivlsomme kunder, der kom i smug for at afsætte stjålne sager, og her underholdt han sig, når han en enkelt gang følte trang til at forfriske sit sind, med den eneste ven, han havde i Carby's Crescent – ja, i hele London. Jacob Dix var til visse ikke udsat for at blive populær.

Denne hans eneste ven var en prokurator ved navn Vark, som på en obskur måde gjorde obskure forretninger med obskure klienter. Hans navn – påstod han selv – beviste, at han var af god familie; men i nabolaget hed det sig, at når han hed "Vark", så var det kun fordi, det rimede så godt på "shark", og man tør vel slutte af dette, at manden ikke nød sine medborgeres agtelse til overmål. Han var ikke mindre afskyet end Jacob, og mellem disse to, som fra først af havde gjort hinandens

bekendtskab som jurist og klient, var der efterhånden opstået et ejendommeligt, mistroisk venskab, måske hovedsagelig på grund af deres fælles vanry og ensomme stilling i verden. De troede ikke hinanden, og kunne de snyde hinanden, så gjorde de det, men det lykkedes sjældent for nogen af dem. Trods dette tilbragte de næsten hver aften sammen i Jacobs skumle dagligstue og talte om deres mange slyngelstreger med en fortrolighed, som støttede sig på deres mangeårige og indgående kendskab til hinandens karakterer. Ingen af dem ønskede at få sine affærer gjort til genstand for undersøgelse, og derfor vovede den ene ikke at forråde den anden. På denne basis og under denne form kan ære og tillid trives mellem tyve.

En tåget novemberaften sad Jacob og hans værdige ven foran en rusten kamin, hvori en svag og fortrykt lille ild gjorde velmente, men forgæves forsøg på at brænde. Den gamle pantelåner var i færd med at koge noget havresuppe, mens Vark skænkede et vinglas halvt fuldt af genever af sin egen flaske, fyldte det sparsommeligt med vand og tømte det. Tilsætningen leverede Dix – fordi den intet kostede – men geneveren medbragte hans gæst altid selv i følge en stiltiende overenskomst, som skrev sig fra deres bekendtskabs allerførste dage. Et rindende lys i en sølvstage – selvfølgelig et pant – stod på bordet og afgav en overmåde sparsom belysning. Tågen trængte ind gennem vindues- og dørsprækker, og de to mænd sad i en fugtig, tåget atmosfære, som det stakkels skillingslys ikke formåede at gennemtrænge med sine spæde stråler. En sådan absolut mangel på hygge, properhed og komfort kunne ikke let findes noget andet sted end i et sådant gerrighedens tempel, som Jacob Dix' lånekontor.

Vark var en lille, mager, væver skabning, som havde større lighed med en orm end med et menneske, gjort efter sin skabers lignelse. Han havde en skarp næse, et ansigt, som var fuldt af filipenser, og et par ustadige øjne, grønlige af farve som en kats. Han bar en dragt, som rimeligvis en gang havde været sort, men som nu snarere kunne betegnes som rustfarvet, og hvad hans anvendelse af kravetøj angik, da måtte den siges at være sparsom – endog meget sparsom. Han gned sine hænder og gjorde et servilt buk, hver gang Jacob Dix kvækkede en bemærkning mellem sine hosteanfald, og pantelåneren, som var iført en elegant udstyret, men falmet slåbrok – rimeligvis pantsat af en eller anden forarmet hovedstadslaps – hostede ofte så voldsomt, at hans skrøbelige skikkelse truede med at gå itu. Men Jacob var vidunderligt sej, og han klyngede sig til livet med en fortvivlet energi, skønt kun Himlen ved, hvilken tiltrækning den gamle skurk kunne finde ved sin smudsige tilværelse. Denne sejhed vandt imidlertid ikke mr. Varks bifald; for prokuratoren havde opsat Jacob Dix' testamente, og længtes efter, at hans klient skulle lægge sig til at dø, for at han som eksekutor kunne få fat i den rigdom, som Dix efter sigende rugede over. Arvingen til pengene savnedes, og Vark havde taget den beslutning, at han aldrig skulle blive fundet. Foreløbig søgte han med hovedet fuldt af fremtidsplaner at indsmigre sig hos Jacob, og iagttog ham, mens han sad og hostede over sin havresuppe.

"Åh, herregud, hvor mr. Dix' hoste er slem i aften," sukkede mr. Vark, som altid tiltalte sin klient i tredje person. "Hvorfor prøver han ikke at fugte halsen med en slurk genever?"

"Har ikke råd til det," kvækkede Jacob og hældte havresuppen op i en skål. "Genever koster penge, og penge har jeg ikke. Men hvis De ville forære mig et lille glas, mr. Vark; blot for at vise mig, hvor glad De er ved mit selskab."

Vark gik temmelig vrangvilligt ind på dette forslag og skænkede så lidt som på nogen måde muligt i skålen med havresuppen, som Jacob rakte hen imod ham. "Hvor han dog er en indtagende mand, mr. Dix," sagde han med affekteret venlighed – "så munter og så fuld af esprit."

"Det kan da umuligt være af Deres sprit, mr. Vark," svarede Jacob med en bitter allusion til prokuratorens karrighed, og skyllede havresuppen i sig.

"Hvilken glimrende vittighed!" udbrød Vark og klappede sine magre knæ. "Jeg har ikke set den bedre i *Punch*."

"Mener De geneverpunch eller havresuppepunch?" spurgte Jacob, opmuntret af den andens ros.

"Ha, ha, ha! jeg dør af latter, hvis han ikke holder op. Jeg har hørt meget på teatret, som ikke var halvt så godt."

"De er et fæ," brummede Jacob og tog ildtangen. "De skulle ikke give penge ud til sådanne narrestreger. Gå så; nu slukker jeg ilden. Jeg har ikke råd til at brænde de dyre kul for at varme Dem – og lyset er halvt nedbrændt," sluttede han i en bebrejdende tone.

"Nu går jeg, nu går jeg," sagde Vark og lod sin geneverflaske glide ned i sidelommen; "men det falder mig uhyre svært at forlade hans behagelige selskab, mr. Dix."

"Hold nu mund med det vås, De blækpotte. Har min søn endnu ikke svaret på avertissementet?"

"Mr. Dix' søn har ikke sendt så meget som en linje til sin sørgende fader," svarede prokuratoren. "Åh, hvilket hårdhjertet afkom!"

"Der har De ret, mand," mumlede Jacob med et mørkt udtryk. "Jim forlod mig og lader mig vel dø alene. Jeg forbander ham!"

"Hvorfor da efterlade ham Deres penge?" ytrede Vark, som plejede at benytte anden person, når talen drejede sig om forretningsanliggender.

"Hvorfor, De nar? – fordi han er Hagars søn – en god moders dårlige søn."

"Hagar Stanley – Deres hustru – Deres sigøjnerhustru. Ikke sandt, mr. Dix?"

Jacob nikkede. "En sigøjnerske af ublandet race," sagde han. "Vore veje krydsedes, da jeg vandrede om som kvaksalver."

"Ha, ha! Bissekræmmer, mener han," peb Vark med sin tynde stemme. "Hvor den mand dog er vittig!"

"Hun kom til London for min skyld, da jeg nedsatte mig her," vedblev Jacob uden at ænse afbrydelsen, "og byen tog hendes liv; hun var jo vant til det frie liv på landevejen, og hun kunne ikke trække vejret mellem alle disse mursten. Død – stakkels sjæl! – død! og hun gav mig Jimmy – Jimmy, som har forladt mig."

"Hvilket romantisk drama!" begyndte prokuratoren, men i det samme så han op på den gamle mands ansigt, og dets mørke udtryk overtydede ham om, at komplimenter, som vedrørte Jacobs døde hustru, næppe ville finde nogen venlig modtagelse. Han fortsatte derfor i en ganske anden tone: "Han vil forøde Deres penge, mr. Dix."

"Lad ham det. Hagar er død, og når jeg er død også – lad ham det."

"Men, min højsindede ven, hvis De gav mig en mere udstrakt myndighed som eksekutor – –"

"Ville De selv tage mine penge," supplerede Jacob ironisk. "Ikke med min gode vilje, De blodsuger; det er Deres pligt at forvalte kapitalen for Jimmy. Jeg betaler Dem for det."

"Men så lidt – så lidt," peb Vark i en ynkelig tone; "hvis De –"

I dette øjeblik blev der banket stærkt på butiksdøren, og de to slyngler, som altid gik i ængstelse for politiets indblanding i deres affærer, stirrede på hinanden i en rædsel, som i nogle sekunder endog berøvede dem brugen af deres lemmer. Men Vark, som altid sørgede for at hytte sit eget skind, kom hurtigt til besindelse; uden at sige et ord snappede han sin hat og listede sig ud ad bagdøren, hvorfra han, skjult af tågen, kunne nå sit hjem uden at blive set. Lydløst gled han ud af værelset og lod Jacob blive alene tilbage. Pantelåneren blev stående ubevægelig som en statue, indtil den heftige banken atter lod sig høre.

"Det kan ikke være betjentene," mumlede han og tog en revolver ud af et skab; "men det kan være tyve. Nu vel, i så fald – –" Han smilede på en uhyggelig, skummel måde, og uden at fuldende sætningen tøflede han hen til døren med lyset i hånden. Der blev banket for tredje gang, og i det samme slog butiksuret elleve.

"Hvem banker så sent?" råbte Dix i en skarp tone.

"Jeg – Hagar Stanley!"

Med et angstråb tabte mr. Dix lyset, og der blev bælgmørkt omkring ham. Hans tanker havde beskæftiget sig så meget med

hans afdøde hustru, at han, da han så uventet hørte hendes navn blive nævnet, virkelig troede, at hun stod stiv og kold i sin hvide ligdragt på den anden side af døren. Kun dette ene skrøbelige skillerum mellem livet og døden, det var forfærdeligt!

"Hagars genfærd!" mumlede Jacob Dix bleg og skælvende. "Hvorfor har hun forladt sin grav? – den var dog så kostbar; muret og med en marmorgravsten."

"Luk op! luk op, mr. Dix!" råbte den fremmede og bankede igen.

"Hun kaldte mig aldrig mr. Dix, da hun levede," sagde Jacob beroliget og begyndte at søge efter lyset; da han havde fundet og tændt det, råbte han ud gennem døren:

"Jeg kender ingen, der hedder Hagar Stanley."

"Jo, De gør; luk blot op. Jeg er Deres hustrus niece."

"Kød og blod," mumlede den gamle mand og famlede ved låsen, – "det er jeg ikke bange for."

Han åbnede døren, og fra tågen og mørket trådte en ung pige på omtrent tyve år ind i butikken. Hun var klædt i en mørkerød kjole af et groft, uldent stof og en kort, sort kåbe; hænderne var utildækkede og hovedet til dels også; kun et rødt lommetørklæde var skødesløst slynget om det pragtfulde, sorte hår. Ansigtet tilhørte den ægte sigøjnertype: orientalsk af farve og konturer, med buede øjenbryn over et par store, mørke øjne og en velformet mund med smalle læber under den fint bøjede næse. Ansigt og figur tilhørte en kvinde, som palmer, øde landsletter, gyldent solskin og tropisk hede ville være en passende baggrund for, og dog trådte denne østerlandske skønhed ud af den klamme, grå tåge og fremstillede sin rige,

blomstrende dejlighed for den gamle pantelåners forbavsede øjne.

"Så du er min salig Hagars niece?" spurgte han og betragtede hende alvorligt i den svage belysning. "Ja, nægtes kan det ikke, at du ligner hende, som hun så ud, da vi mødtes første gang. Hvad ønsker du?"

"Mad og husly," svarede pigen lakonisk. "Men De skulle hellere lukke døren; det kunne skade Deres rygte, hvis nogen så Dem stå og tale med en kvinde på denne tid af døgnet."

"Mit rygte!" lo Jacob Dix, mens han lukkede og låsede døren. "Ak, Gud! Det er ødelagt for længe siden. Hvis du havde anet, hvor slet det er, var du aldrig gået her ind."

"Åh, jeg er vant til at stole på mig selv, mr. Dix; desuden er De jo så gammel, at De kunne være min oldefader to gange."

"Nå, nå, ingen uhøfligheder, unge pige."

"Jeg er høflig imod enhver, som er høflig imod mig," svarede Hagar og tog lyset ud af sin værts hånd. "Vær så god at vise mig ind. Jeg er træt og trænger til at sove; jeg er sulten og må have noget at spise. De må give mig husly og aftensmad."

"Hvilken uforskammet frækhed, unge pige! og hvorfor?"

"Fordi jeg er en nær slægtning af Deres salig Hagar."

"Nå, ja, det kan der måske være noget i," mumlede Dix. Til trods for sin naturlige tværhed og halsstarrighed følte han sig behersket af den unge kvindes åndsoverlegenhed og førte hende uden flere indvendinger ind i den smudsige dagligstue. Her tog hun sin kåbe af og satte sig ned, mens Jacob med en for ham ganske usædvanlig gæstfrihed – fremkaldt ved omtalen af hans afdøde hustru – begyndte at sætte nogle yderst tarvelige levnedsmidler på bordet.

Uden at mæle et ord satte han maden foran sin gæst, og uden at mæle et ord tog hun for sig af retterne, indtil hun havde stillet sin sult. Jacob stod imidlertid og beundrede den unge sigøjnerskes selvsikkerhed, og han følte sig snarere tiltalt end frastødt af hendes overlegne ro. Først da hun havde spist det sidste stykke brød og den sidste bid ost, talte han atter til hende.

"Du kan ikke blive her," sagde han i en kort, uvenlig tone.

"Jeg kan, og jeg vil, mr. Dix," lød svaret i samme toneart.

"Af hvilke grunde, din tøjte?"

"Af adskillige, og oven i købet gode grunde," sagde Hagar, mens hun støttede hagen mod sine hænder og betragtede den gamles rynkede ansigt med et fast blik. "Jeg har fået en del at vide om Dem af en mand af vor stamme, som var her i London for et halvt års tid siden. Deres hustru er død; Deres søn har forladt Dem, og her lever De alene, ilde lidt og afskyet af alle. De er en gammel, svag og ensom mand, men gennem Deres ægteskab er De beslægtet med sigøjnerne. Af den grund og fordi det samme blod, som randt i Deres kones årer, også rinder i mine, er jeg kommet for at passe og pleje Dem."

"Det vil sige, hvis jeg vil have dig."

"Å, det vil De hellere end gerne," henkastede den unge pige i en ligegyldig tone. "De er en gammel gnier, har jeg hørt, og hvis De kan få en husholderske for intet, lader De ikke lejligheden gå fra Dem."

"En husholderske! Du?" udbrød Dix, mens han ved sig selv beundrede hendes bydende mine.

"Netop, mr. Dix, jeg vil tage mig af Dem og Deres hus. Jeg vil vaske, skure, koge og gøre Deres tøj i stand. Jeg vil sætte mig

ind i Deres forretninger og passe lånekontoret så flinkt, at De ikke selv kan gøre det bedre. Og alt det vil jeg gøre for intet."

"Men jeg skal dog føde og huse dig, din pokkers tøs."

"Giv mig tørt brød og koldt vand, tag over hovedet og en bunke strå til at sove på; mere forlanger jeg ikke, og disse herligheder ville ikke koste Dem meget, De – gnier."

"Hvor tør du vove at kalde mig således, din vildkat?"

"Det kalder man Dem her i kvarteret," svarede Hagar med et skuldertræk, "og jeg tænker at navnet passer til Dem. Nå, mr. Dix, hvad siger De til mit forslag?"

"Jeg har endnu ikke modtaget det," snerrede Jacob Dix. "Hvorfor kommer du til mig? Hvorfor har du forladt din stamme?"

"Det skal jeg forklare Dem på mindre end fem minutter, mr. Dix. Vi har for tiden slået lejr i New Forest. Den kender De jo?"

"Ja vist, barn," sukkede den gamle mand, "det var jo der, at jeg mødtes med Hagar."

"Og det er derfra, at jeg, den anden Hagar, kommer," sagde den unge pige. "Jeg fulgte min stamme og var lykkelig, indtil Goliath kom."

"Goliath?" gentog Jacob spørgende.

"Ja, han var en halvblods sigøjner – en rødhåret skurk, som fandt på at forelske sig i mig. Jeg hadede ham. Jeg hader ham endnu!" – den unge kvindes barm steg og sank for hendes korte, hurtige åndedræt – "for han ville tvinge mig til at blive hans hustru. Pharaoh – vor høvding – ville også tvinge mig til at ægte denne mand, og jeg var fortvivlet. Jeg havde ingen til at beskytte mig. Så faldt min tanke på Dem; jeg vidste, at De

havde været gift med en af vore, og jeg flygtede. Giv mig nu Deres beskyttelse og lad mig være Deres tjenestepige."

"Men Goliath – den rødhårede skurk?"

"Han ved ikke, hvor jeg er flygtet hen, og her vil han ikke finde mig. Tag mig i Deres tjeneste, mr. Dix, og lad mig blive her. Jeg har ingen at gå til, ingen at søge hjælp hos undtagen Dem. Behold mig for Deres døde hustrus skyld, som jeg er opkaldt efter. Nu har jeg fortalt Dem hele sandheden; skal jeg så gå eller blive?"

Jacob så tankefuld på den unge kvinde og bemærkede et par tårer, som glimtede i hendes øjne, skønt hun anstrengte sig for at trænge dem tilbage. Rørt over hendes hjælpeløshed, med tanken henvendt på den hustru, som han havde elsket så højt og med et åbent øje for det fordelagtige ved at eje en hvid slavinde, som han kunne stole på, tog den snu gamle endelig en beslutning.

"Bliv," sagde han roligt. "Jeg vil forsøge, om du kan være mig til nytte – nyttig og tro, min pige. Er du begge dele, skal du få føde og husly. "

"Det er et ord," sagde Hagar med et lettelsens suk. "Lad mig så lægge mig til hvile, gamle mand, for jeg er træt. Jeg har gået adskillige miles i dag."

Således blev lånekontoret Hagars hjem, og således gik det til, at mr. Vark fandt en kvinde – og tilmed en ung og smuk kvinde – indkvarteret hos den gamle pantelåner. Begivenheden vakte en opmærksomhed i nabolaget, som om der var sket et mirakel, og nye historier blev fortalt og kolporteret om Jacob Dix og hans husholderske, historier, som naturligvis ikke levnede den unge pige megen ære. Men Hagar brød sig ikke om de onde tunger,

og Jacob ænsede dem om muligt endnu mindre. Uden at nære den mindste gnist af kærlighed eller sympati for hinanden arbejdede de sammen på grundlag af fælles interesse, og lige så længe, som Jacob levede, tjente Hagar ham med en aldrig svigtende troskab, en kendsgerning som Vark stedse forundrede sig over.

Det var ingen solskinstilværelse for den unge pige. Jacob Dix var en fordringsfuld husbond, og hun måtte arbejde hårdt for føde og husly. Hagar vaskede og skurede; hun reparerede pantsatte klæder, som skulle sælges, fordi låntagerne ikke havde indløst dem, og hun lavede den tarvelige mad til sig selv og sin herre. Jacob Dix lærte hende, hvorledes hun skulle vurdere de sager, som folk kom for at pantsætte, hvorledes hun skulle tinge med ejerne, og hvorledes hun skulle pine den sidste penny ud af de stakkels djævle, der kom for at indløse deres panter. I løbet af ganske kort tid var Hagar blevet lige så dygtig i faget, som Jacob selv, og han var aldrig bange for at betro forretningen til hendes omsorg. Hun lærte at bedømme malerier, ædelstene, sølvtøj, porcelæn – kort sagt, hun erhvervede sig hele en habil pantelåners alsidige erfaring, og næsten uden selv at vide det blev den uvidende sigøjnerske et stykke af en kunstkender.

Men Hagar havde hele sin tålmodighed nødig for at finde sig i den skæbne, som hun frivilligt havde valgt. Hendes seng var hård, hendes kost elendig, og den gamle gnier torterede hende dagligt med skarpe og bitre ord. Sikker på sin slavinde, fordi hun ikke havde noget andet tilflugtssted at ty hen til, udøvede Jacob en tyrans foragtelige regimente, og al den forbitrelse, som han følte mod sin vanartede søn, udøste han over hendes

hoved. En dag gik han så vidt, at han løftede hånden for at slå hende, men et eneste blik fra Hagars lynende øjne var tilstrækkeligt til at forandre hans hensigt, og han vovede aldrig senere at drive sit tyranni til en sådan yderlighed. Han indså, at hvis han vakte hadet til live i dette barn af sigøjnernes frie race, ville følgerne blive uberegnelige. Men selv om hun således var sikret imod håndgribelige voldsomheder, var Hagars daglige tilværelse omtrent så elendig, som et menneskeligt væsens kan være.

Indespærret i den snævre butik midt i den store, travle by længtes hun ofte tilbage til landevejens frie liv. Hendes tanker søgte de grønne skove, som på hede sommerdage havde skænket hende kølighed og skygge; de dvælede på den brune hede, hvor hun havde hvilet under de tindrende stjerners lys, mens sigøjnernes ild kastede et rødt skær over karavanen og teltet og dannede lange, fantastiske skygger. I nattens mørke mumlede hun underlige besværgelsesformularer for at undertrykke længslen og minderne, og mens hun om dagen ordnede kuriositeterne i butiksvinduet, nynnede hun brudstykker af sigøjnernes sange. Hjemveen efter hederne, efter lejren og efter den åbne landevej pinte hende i de hede sommerdage, og når vinteren kom, længtes hun efter den friske, kolde vind, som fejede hen over de sneklædte marker og de tilfrosne søers glatte isflade. I lånekontorets beklumrede luft følte hun sig for stedse forvist fra sin frie omflakkens drømmeparadis.

Men ikke nok med det, hun havde den vanskæbne at blive genstand for Varks kærlighed. For første gang i hans liv kom denne tyveprokurators smudsige sjæl i berøring med en

guddommelig følelse. Beruset af den unge kvindes mørke skønhed, behersket af hendes stolte, utæmmede sjæl og forbavset over hendes klare tankegang og sikre dømmekraft blev mr. Vark grebet af en heftig lyst til at eje denne skat. Han havde desuden en anden grund til det tilbud om ægteskab, som han omsider fremkom med, og denne grund meddelte han Hagar, da han spurgte hende, om hun ville være hans hustru. Vark var over tolv måneder om at beslutte sig til dette alvorlige skridt, og man vil derfor kunne tænke sig hans harme og indignation, da Hagar besvarede hans frieri med et bestemt afslag. Denne jammerlige usling var næppe i stand til tro, at hendes svar var alvorligt ment.

"Åh, kære, søde Hagar," klynkede han og forsøgte at klappe hendes hånd; "De kan ikke have hørt, hvad Deres slave sagde."

Hagar, som var i færd med at reparere nogle kniplinger, mens hun passede butikken under Jacobs fraværelse, så op med et hånligt smil. "Hvad De der kalder Dem selv i spøg, er jeg i virkeligheden. For omtrent et år siden solgte jeg mig som slavinde blot for at få føden. Har De lyst til at gifte Dem med en trælkvinde, mr. Vark?"

"Ja, ja! så vil De ikke længere have nødig at arbejde som en slavinde."

"Jeg vil hellere vedblive at være slavinde end blive Deres hustru, mr. Vark."

"Pigen er gal. Hvorfor?"

"Fordi De er en skurk."

Prokuratoren grinede elskværdigt uden i mindste måde at føle sig ilde berørt af denne ligefremme erklæring. "Min

Cleopatra," sagde han, "vi er alle skurke, hver på sin vis. Jacob Dix er – –"

"Mr. Dix er min herre," afbrød Hagar ham skarpt, "så ham lader vi uomtalt. Men for at komme tilbage til Deres forslag, min ven: hvilken fordel mener De at opnå, i fald jeg modtager det? De har ikke anmodet mig om at blive Deres hustru uden en eller anden egennyttig bevæggrund."

"Ha, ha, De har virkelig ret, min skønne," klukkede Vark. "Gud, hvor De dog er durkdreven. Ja, bevæggrunden er dobbelt – for det første min kærlighed – –"

"Lad os hellere lade være med at tale om den, mand. De ved ikke, hvad kærlighed er. Det andet motiv?"

"Penge," sagde Vark kort og godt uden at spilde overflødige ord.

"Hm!" svarede Hagar med en ironisk betoning. "Mr. Dix' penge?"

"Hvilken skarpsindighed!" udbrød prokuratoren og klappede sine knæ. "På min ære, her er intelligens."

"Spring hellere alle Deres komplimenter over, mr. Vark, og sig mig, hvilken fordel mr. Dix' penge skulle kunne yde Dem gennem mig?"

"Nu vel," sagde Vark og blinkede med sine grønne øjne, "den gamle er meget indtaget i Dem, min kære, og hele sit tidligere venskab til mig har han nu overført på Dem. Før De kom, havde han gjort testamente til fordel for sin forsvundne søn, og beskikket mig til eksekutor; men nu, efter at han har set, hvilken prægtig pige De er, har han affattet et nyt testamente – –"

"Til fordel for mig," supplerede Hagar afbrydende. "Det er løgn!"

"Det er løgn," gentog Vark; "men det var heller ikke det, jeg ville sige. Nej, pengene er fremdeles testamenteret til sønnen; men han har udnævnt Dem til eksekutor i mit sted. Forstår De nu?"

"Nej," sagde Hagar og lagde sit arbejde sammen, "jeg forstår intet."

"Hvis jeg gifter mig med Dem, vil jeg kunne forvalte formuen for Dem – –"

"I den forsvundne arvings interesse. Nu vel?"

"Det er netop sagen," svarede Vark og lagde en af sine magre fingre på hendes knæ, – "den *forsvundne* arving. Vi har ingen forpligtelser til at søge efter ham, og hvis han ikke kommer, kan vi stikke pengene i vor egen lomme."

Hagar rejste sig med et mørkt smil. "En net lille plan, som for resten er Dem værdig," sagde hun med stolt foragt; "men der er to hindringer for dens realisering. Jeg er ikke Deres hustru, og jeg er en ærlig pige. Forsøg Dem med en anden af Deres kvindelige bekendtskaber, sir. Jeg er ikke til fals."

Hun gik, og Vark så efter hende med en spottende latter. Fordi han selv var en slyngel, kunne han ikke forstå denne ærlighed, som stod sin egen fordel i vejen. Han gav sig til at bide negle, mens han grublede over, hvorledes han skulle fange Hagar i sit garn.

"Hvis den gamle gnier blot ville gøre hende til sin universalarving," tænkte han, "så ville hun tage pengene uden skrupler, og har hun først pengene, skal jeg nok vide at tvinge hende til at blive min kone. Men Jacob har nu sat sig i hovedet,

at han vil efterlade alle pengene til sin slubbert af en søn, som så tit og mange gange har ønsket sin gamle fader døden og djævelen. Aha!" sukkede prokuratoren og gned sine hænder, "kunne jeg blot bevise, at han har forsøgt at forgive den gamle! Så ville Jacob ikke efterlade ham en penny, Hagar ville få det hele, og jeg ville få Hagar. Hvilken lykkelig tanke! Men hvorledes skal jeg få den virkeliggjort?"

Ja, i sandhed, det var en lykkelig idé, og den frembød så rig lejlighed til slyngelagtighed, at Vark uden tøven besluttede at realisere den. Han havde en mængde breve og forskrivninger fra den forsvundne Jimmy, som plejede at komme til ham og låne penge, når faderen nægtede at lukke pungen op. I håb om at den gamle pantelåner snart ville dø, havde prokuratoren stadigt forsynet sønnen med penge til hans udskejelser; naturligvis beregnede han sig ublu renter for denne sin villighed, og han havde tænkt sig, at han selv kunne tage sit tilgodehavende, når han efter Jacobs død fik formuen mellem hænder. Men nu, efter at Hagar var blevet udset til at være hans stedfortræder som eksekutor, var han bange for, at hendes absurde ærlighed skulle komme ham på tværs, og derfor ville han søge at overbevise Jacob Dix om, at den utaknemmelige søn ønskede at skaffe sig af med sin gamle fader, og at han med dette formål for øje pønsede på intet mindre end et hemmeligt mord. Kunne han blot få Jacob til at tro på denne historie, ville et tredje testamente uden tvivl blive affattet, og Hagar ville blive eneste arving. Han, den fiffige, beregnende mr. Vark, ville så bejle til den rige arving, og hun ville blive hans. Ja, det var en herlig plan, og i grunden var den meget simpel.

Blandt sine mange anløbne klienter havde prokuratoren én, som var en ganske dygtig falskner, og som af og til trak sig tilbage til et af Hendes Majestæts fængsler, når hans talenter i den retning blomstrede alt for frodigt. For øjeblikket var han imidlertid på fri fod. Vark gav ham en kladde og pålagde ham at renskrive den med den fraværende arvings håndskrift; til vejledning fik kunstneren en pakke af Jimmys breve. Da papiret var færdigt, stak Vark det til sig, og da han en dag var alene i pantelånerens dagligstue, lod han det glide ned i en kinesisk vase, som Jimmy plejede at opbevare sin tobak i. Den havde sin plads på en hylde oppe under loftet, og et tykt lag af støv, som dækkede både vasen og hylden, vidnede om, at den ikke havde været rørt, siden den forlorne søns afrejse. Da fælden således var opstillet, manglede der kun at få Jacob Dix til at gå i den, og dette arrangerede mr. Vark på den fiffigste måde af verden. Han var imidlertid så sikker på, at planen ville krones med held, at han ganske overså muligheden af, at Hagar ville nægte ham sin bistand. Hele planen havde jo hendes fordel til hovedformål, og derfor faldt det aldeles ikke den snu prokurator ind, at hun kunne lægge ham hindringer i vejen. Denne blindhed var det bedste bevis på hans fuldkomne mangel på forståelse af den unge piges ærlighed.

Som så ofte før kom han en aften for at sludre med Jacob Dix. Værelset med det ensomme lys, den hendøende ild og den tågede atmosfære så ud lige som den aften, Hagar kom; den eneste forandring bestod i, at den unge pige ved denne lejlighed sad ved bordet og syede. Hun rynkede panden, da Vark kom krybende ind i stuen, men efter at hun havde gengældt hans hilsen med et kort nik, tog hun ingen som helst

notits af den smilende skurk. Vark trak sin geneverflaske frem og satte sig ved kaminen lige over for Jacob, som den aften så svagere og ældre ud end han plejede. Den gamle mand nærmede sig sin grav med hurtige skridt og blev for hver dag mere klynkevorn og vanskelig. Som sædvanlig spurgte han Vark, om Jimmy havde svaret på hans avertissement, og som sædvanlig modtog han et benægtende svar. Jacob drog et dybt suk.

"Jeg lever ikke denne vinter over," sagde han med et trøstesløst udtryk, "og jeg har ingen til at lukke mine øjne."

"Hvad er det, jeg hører mr. Dix sige!" udbrød Vark smilende. "Han glemmer aldeles vor smukke Hagar."

"Hagar er en meget god pige, men hun er ikke Jimmy."

"Hvis vor kære ven vidste, hvad jeg ved, ville han måske glæde sig over, at hun ikke er det."

Den betydningsfulde tone, prokuratoren udtalte disse ord i, fik Hagar til at se op fra sit arbejde, og den gamle pantelåner tilkastede sin gæst et vredt blik.

"Hvad vil det sige, De haj?" spurgte han, og hans matte blik fik et glimt af liv.

"Jeg mener," sagde Vark langsomt og så lurende på den gamle, "jeg mener, at Jimmy var en slyngel."

"Det ved jeg," vrissede Jacob.

"Han ville gerne have fat i Deres penge."

"Det ved jeg også."

"Han længtes efter, at De skulle dø."

"Det er ikke usandsynligt," nikkede Jacob; "men han var tilfreds med at vente, til jeg døde af mig selv."

"Hm. Det er jeg nu ikke så helt sikker på."

Hagar anede, at prokuratoren havde en ræv bag øret; hun lod sit sytøj synke ned i skødet og iagttog ham skarpt. Mens Vark talte, bemærkede hun, at han kastede et stjålent blik op til den kinesiske krukke på hylden, og ganske naturligt kom hun til at tænke på, hvilken forbindelse, der vel kunne være mellem den og samtalens genstand. Hun fik imidlertid sine tanker besvaret hurtigere, end hun havde ventet.

"Vark," sagde Jacob Dix alvorligt, "er det Deres mening at fortælle mig, at Jimmy omgikkes med planer om at myrde mig?"

Prokuratoren slog hænderne sammen i den største forfærdelse. "Oh, Gud! at jeg skulle blive så frygteligt misforstået!" råbte han i en klagende tone. "Nej, så slet var Jimmy ikke, min ærværdige ven; – men hvis det derimod var faldet en anden ind at rydde Dem af vejen, var han næppe blevet meget bedrøvet over det."

"Mener De Hagar?"

"Lad ham vove at sige det!" råbte den unge pige og sprang op med et flammende blik. "Jeg kender ikke Deres søn, mr. Dix."

"Ikke?" sagde Vark blidt. "Kender De ikke den rødhårede Jimmy?"

Hagar blev dødbleg og satte sig tungt. "Den rødhårede Jimmy!" gentog hun mekanisk. "Goliath? – Nej, det er umuligt!"

Vark så på Hagar, og hun stirrede tilbage på ham. Sløvet af alderdomssvaghed var Jacob allerede ophørt at tage del i samtalen, og halvt lammet sad han og stirrede modløst ind i ilden. Den tanke, som Vark havde antydet, at Jimmy skulle have overtalt Hagar til at myrde ham, havde grebet ham med en sådan gru, at han næppe var i stand til at tale. Da Vark så dette,

forstod han, at det belejlige øjeblik var kommet til at udføre det næste skridt.

"Åh! det var skade," udbrød han og rodede i sine lommer. "Min pibe er røget ud, og jeg har glemt min tobakspung."

"Så lad være med at ryge, mr. Vark," ytrede Hagar skarpt; "vi har ingen tobak her."

"Åh, jo, oppe på den hylde," sagde prokuratoren og pegede på den kinesiske vase med sin magre finger – "i Jimmys krukke."

"Lad Jimmys krukke stå," mumlede Jacob truende.

"Hvad? Vil mr. Dix ikke afse en stakkels pibe tobak til en gammel ven?" klynkede Vark i en bedende tone og gik hen imod hylden. "Jo, sandelig vil han, det er jeg vis på," og Vark rakte en af sine lange, tynde arme op efter krukken. Da han tog den ned, rejste Jacob sig vaklende og så på den påtrængende gæst med et forbitret blik, mens Hagar fortsatte sit arbejde, ligegyldig for, hvad der foregik.

"Lad Jimmys krukke stå, siger jeg!" snerrede den gamle mand og greb ildrageren. "Jeg skal slå din rævehjerne itu, hvis du ikke sætter den op igen."

"Den venlige mr. Dix – heftig!" udbrød Vark uden at adlyde opfordringen. "Umuligt! Nej, nej, det kan ikke være hans alvor! Hvis han – –"

I dette øjeblik tabte Jacob tålmodigheden og svingede ildrageren mod Varks hoved; men den snu fyr var på sin post, han sprang til side, og slaget ramte vasen, som han holdt i sine hænder. Den knustes med et brag, og et skødesløst sammenfoldet papir faldt på gulvet midt i en regn af støvet, tør tobak og porcelænsskår.

"Se, hvad De har gjort i Deres vrede!" udbrød Vark og pegede på ødelæggelsen. "De har slået stakkels Jimmys krukke itu."

Jacob Dix kastede ildrageren fra sig og bøjede sig ned efter det sammenlagte papir, som han åbnede mekanisk. Hagar gik ud efter en kost og en fejeskuffe, men før hun nåede tilbage, blev hun skræmt ved at høre prokuratoren udstøde et skrig, og da hun styrtede ind i stuen, så hun Jacob Dix ligge på gulvet midt i porcelænsskårene. Han var besvimet, og i sin hånd holdt han endnu det beskrevne stykke papir, som havde ligget i krukken.

"Hent vand!" råbte Vark, som havde ondt ved at skjule sin glæde over, at hans anslag var lykkedes så godt. "Min ærværdige ven er syg!"

"Hvad har De gjort ved ham?" spurgte Hagar i en skarp tone, mens hun løste den gamle mands halstørklæde.

"Jeg? Intet! Han læste det stykke papir, som faldt ud af Jimmys krukke, og så drattede han om, som han var ramt af lynet."

På bordet stod en krukke med vand, som Vark havde brugt af til sin genever; Hagar greb den og hældte noget af dens indhold ud over sin herres rynkede ansigt, hvorefter hun gned hans håndflader. Vark så ængsteligt til; han ønskede ikke, at den gamle skulle dø endnu, og det varede en rum tid, før Jacob Dix begyndte at give livstegn fra sig.

"Dette papir gjorde et voldsomt indtryk på ham," ytrede skurken og trak det ud af den bevidstløses hånd; "lad os se, hvad det indeholder." Han kunne erindre hvert ord udenad, men ikke desto mindre læste han indholdet højt, for at Hagar kunne høre det. Det lød som følger: "Saften af rød fingerbøl uddrages – en

gift, som ikke efterlader noget spor – intet kan bevises, efter at døden er indtrådt. Små daglige doser i en gammel mands te eller havresuppe, og han vil dø i løbet af nogle få uger uden at nære nogen mistanke. Jeg vil ikke betro mig til nogen, men selv tilberede giften."

Hagar betragtede Vark med et gennemborende blik. "Hvem har skrevet dette?" spurgte hun sagte – "den gamle mands søn eller – De?"

"Jeg!" råbte Vark med forstilt indignation, – "hvorfor skulle jeg skrive det? Og hvorledes skulle jeg have båret mig ad med at skrive det? Det er jo Jimmys håndskrift. Papiret var jo skjult i tobakskrukken; den gik itu ved et rent tilfælde; det så De jo selv – og dog vover De – –"

"Ti stille!" afbrød Hagar ham og løftede Jacob Dix' hoved lidt i vejret. "Han begynder at komme til sig selv."

Den gamle pantelåner åbnede øjnene og så sig om med et forstyrret blik. Lidt efter lidt klaredes hans omtågede begreber, han rejste sig halvt op, og efter at han havde sundet sig lidt, lykkedes det ham ved Hagars bistand at komme op i sin lænestol.

"Lille Jimmy ønsker min død," klagede han med svag stemme. "Hagars søn vil tage mit liv. Saften af rød fingerbøl! Jeg kender den gift. Den efterlader intet spor. Hagars søn! Hagars dreng! Fadermorder! Fadermorder!" skreg han og rystede de knyttede hænder truende mod loftet.

"Han ville jo have fat i pengene," bemærkede Vark blidt.

"Han skal ikke få en hvid!" råbte Jacob med unaturlig energi. "Jeg vil øjeblikkelig opsætte et nyt testamente – jeg vil gøre ham arveløs. Fadermorder! Hagar skal have det hele!"

"Jeg, mr. Dix? Nej, nej!"

"Men jeg vil have det således, din tøjte! Modsig ikke en døende mand. Jeg dør, Hagar; dette slag overlever jeg ikke. Oh, Jimmy! Jimmy! Ulveunge! Testamentet! Testamentet!"

Trods Hagars bestræbelser for at holde ham tilbage, rejste han sig fra lænestolen, greb lyset og vaklede hen til pengeskabet for at hente testamentet. Mens han var beskæftiget med dette fik Vark travlt med at hale forskellige ting op af sine rummelige lommer, og da pantelåneren kom tilbage med testamentet i hånden, så han et beskrevet ark papir ligge udbredt på bordet; også pen og blæk var til stede.

"Hvad er alt dette?" spurgte han.

"Det nye testamente, mr. Dix," forklarede prokuratoren venligt. "Jeg har aldrig næret nogen tillid til Deres søn, og jeg vidste, at De før eller senere ville opdage hans slette karakter. Jeg affattede derfor et nyt testamente, hvori De efterlader Hagar alt, hvad De ejer. Eller," tilføjede Vark og trak et andet dokument op af lommen, "i fald De skulle foretrække at gøre mig til Deres universalarving – –"

"Dem? Dem? Aldrig!" skreg Jacob og knyttede hænderne imod ham. "Enhver penny, jeg ejer, skal testamenteres til Hagar, som bærer min afdøde hustrus navn."

"Mr. Dix," indvendte Hagar i en bestemt tone, "jeg vil ikke have Deres penge, og De har ingen ret til at berøve Deres søn – –"

"Ingen ret! Ingen ret, din tøjte! Pengene er mine, og jeg giver dem til hvem jeg selv vil. Jeg kunne have tilgivet Jimmy alt andet, kun ikke at han ville forgive mig."

"Jeg tror heller ikke, at det var hans hensigt," sagde Hagar kort.

"Men papiret! – hans egen håndskrift!" udbrød Vark.

"Ja, ja, jeg kender Jimmys håndskrift," råbte Jacob, og forbitrelsen kogte op i ham på ny. "Han er en djævel – en fader-fadermor..." Raseriet var lige ved at kvæle ham, og Hagar nærmede sig med nogle beroligende ord. Selv Vark følte sig urolig.

"Vær rolig, gamle nar!" sagde han brutalt. "De risikerer jo at sprænge en blodåre. Her, underskriv testamentet. Jeg er vidne og –," han standsede og udstødte en gennemtrængende fløjten. Døren gik op, og en mand trådte ind. "Her er det andet vidne," fortsatte Vark. "Underskriv!"

"Det er aftalt spil! Et komplot!" råbte Hagar. "Skriv ikke under, mr. Dix. Jeg vil ikke have pengene."

"Jeg skal få dig til at tage dem, tøs," snerrede Jacob Dix og krammede det til Jimmys fordel affattede testamente i hånden. "Jeg testamenterer Dem til dig og ikke til Jimmy, fadermorderen. Men først vil jeg ødelægge dette."

Han nærmede sig kaminen og kastede det gamle testamente på ilden; men Hagar fo'r forbi ham, og med en lynsnar bevægelse greb hun dokumentet, før det havde taget nogen skade. Jacob vaklede et skridt tilbage, målløs af vrede, Vark bed tænderne sammen i indvendigt raseri over hendes hårdnakkede vægring, og det fremmede vidne så ligegyldigt til.

"Nej!" sagde Hagar energisk og stak papiret i lommen, "De skal ikke gøre Deres søn arveløs for min skyld."

"Giv – giv mig – testamentet!" stønnede Jacob uartikuleret og rakte hånden frem imod hende. Før han kunne trække den

tilbage, vaklede han og faldt tungt til jorden, en rallende lyd hørtes, og en blodstrøm randt ud af hans mund. Han var død.

"Idiot!" skreg Vark og stampede i gulvet. "Du er gået glip af en formue!"

"Men min ærlighed har stået sin prøve," svarede Hagar bleg og forfærdet over det uhyggelige dødsfald. "Jimmy skal have pengene."

"Åh, Jimmy her og Jimmy der!" snerrede prokuratoren. "Ved du, hvem Jimmy er?"

"Ja, den retmæssige arving."

"Netop, dit fæ; og ved du, hvem han også er? – den rødhårede Goliath, som fordrev dig fra din stamme og din slægt."

"Det er løgn!"

"Det er sandhed! Du har taget fra dig selv for at berige din værste fjende."

Hagar stirrede på Varks onde, hånligt grinende ansigt, på den døde mand, som lå ved hendes fødder og på det forbavsede vidne. Hun var ikke langt fra at besvime, men frygten for, at den slyngelagtige prokurator skulle stjæle testamentet, som hun havde i lommen, gav hende kræfter, og med anvendelsen af al den energi, hun endnu rådede over, styrtede hun ud af stuen, ind i sit soveværelse, hvor hun drejede nøglen om i låsen og kastede sig halvt afmægtig på sengen.

"Jeg har tabt spillet!" sagde prokuratoren forsagt ved sig selv. "Gå og hent hjælp, dit fæ!" vedblev han højt, henvendt til vidnet, og da manden var gået, fortsatte han sønderknust: "At give afkald på alle de velsignede penge til fordel for den mand, som hun hader! Pigen er gal!"

Men hun var ikke gal, hun var kun ærlig, og derfor gik hendes adfærd langt over Varks forstand.

Således gik det til, at Hagar Stanley kom til at bestyre lånekontoret i Carby's Crescent, Lambeth. De efterfølgende kapitler vil indeholde oplysninger om de eventyr, som her vederfaredes hende.

2. Den første kunde og den florentinske Dante

Vi har erfaret, hvorledes Hagar Stanley ved at sætte sine egne interesser til side kom til at bestyre Jacob Dix' lånekontor og formue under den retmæssige arvings fraværelse, og i følge testamentets ordlyd havde hun uindskrænket frihed til at forvalte det hele efter bedste skøn. Jacob havde gjort mangen en god forretning i sit liv, men den bedste af dem alle var dog den, han afsluttede med Hagar, da han tog hende i sit brød – Hagar med sin strenge pligtfølelse, med sin oprigtige natur og med sin ubøjelige vilje til at handle ærligt, selv om hendes egne interesser stod på spil. En sådan karakter var temmelig sikkert uden sidestykke i Carby's Crescent.

Vark, den agtværdige prokurator, anså hende for at være et stort fæ. For det første fordi hun ikke ville modtage Jacob Dix' penge; for det andet fordi hun havde givet afkald på en smuk formue til fordel for en mand, som hun hadede og for det tredje, fordi hun havde renonceret på den ære at blive mrs. Vark. Ellers var hun klog nok – alt for klog, mente prokuratoren; for hendes fine forretningsinstinkt, hendes administrationstalent og hendes gode forstand hindrede ham i at pudse hende af på nogen som helst måde. Alt, hvad han opnåede, var at få det honorar udbetalt, som han i sin egenskab af Jacob Dix' juridiske konsulent havde til gode, og det var et temmelig ydmygende resultat for en mand af Varks kaliber.

Hagar brød sig imidlertid hverken om prokuratoren eller om nogen anden. Hun averterede efter den forsvundne arving, hun administrerede formuen, hun fortsatte låneforretningen, og aftenerne tilbragte hun i den uhyggelige dagligstue i lighed med sin afdøde herre. Det havde rystet hende voldsomt at erfare, at den gamle pantelåners søn ikke var nogen anden end den rødhårede Goliath, hendes forfølger, som havde tvunget hende til at forlade sigøjnernes frie liv, de grønne skove og den brune hede og lade sig indespærre i dette fængsel. Men hendes ærlighed forbød hende at berøve ham en eneste penny af hans arv, og hun varetog hans interesser med samme samvittighedsfuldhed, som hvis han havde været hendes bedste ven. Når Jimmy Dix, alias Goliath, en gang indfandt sig og forlangte sin arv, ville hun udlevere ham den til sidste hvid og så forlade lånekontoret lige så fattig, som hun var kommet. Men da den ene måned gik efter den anden, uden at arvingen meldte sig, vedblev Hagar fremdeles at drive forretningen, og hun oplevede efterhånden forskellige eventyr, f. eks. det følgende:

Da hun en juniaften i tusmørket var gået ind i dagligstuen for at hente et eller andet, hørte hun butiksklokken ringe, og da hun kom tilbage, stod en ung mand ved disken og ventede; i hånden holdt han en bog, som han øjensynligt ønskede at pantsætte. Han var høj og slank, havde et smukt hår, lyseblå, drømmende øjne og et opvakt, intelligent ansigt. Hagar, som var vant til at bedømme folk efter deres ansigts udtryk, syntes ved det første blik godt om den unge mand, og desuden kunne hun ikke lade være med at beundre hans skønhed.

"Jeg – jeg ville gerne låne nogle penge på denne bog," begyndte den fremmede tøvende, og en let rødme fo'r over hans smukke træk. "Kan De – jeg mener, vil De –" han standsede forvirret og rakte bogen hen imod Hagar, som tog den uden at sige et ord.

Det var en gammel og meget værdifuld bog, som ville have fået en lidenskabelig bogsamlers øjne til at stråle af begejstring. Den var trykt i det fjortende århundrede af en florentinsk bogtrykker, og forfatteren var ingen anden end Dante Alighieri, den udødelige, italienske digter. Det var anden udgave af *La Divina Commedia*, en stor sjældenhed og følgelig af meget stor værdi. Hagar, som havde lært meget under Jacob Dix' kyndige vejledning, var ikke i tvivl om, at bogen var mange penge værd, men i overensstemmelse med den sædvanlige pantelånertaktik begyndte hun trods det fordelagtige indtryk, som den unge mand havde gjort på hende, straks at nedsætte den.

"Jeg bryder mig ikke om gamle bøger," sagde hun og gav ham den tilbage. "Hvorfor går De ikke til en antikvarboghandler?"

"Fordi jeg ikke vil skille mig ved den. Men for tiden trænger jeg til penge, som De vel kan se på mit ydre; lån mig fem pund på bogen, indtil jeg kan indløse den."

Hagar, som allerede havde lagt mærke til den fremmedes medtagne udseende og luvslidte klæder, gjorde en afværgende bevægelse. "Jeg kan ikke låne Dem fem pund," sagde hun i en kort tone. "Det er mere, end bogen er værd."

"De har nok ikke megen forstand på den slags ting, min pige. Det er en sjælden udgave af en berømt, italiensk digter, og den er over hundrede pund værd."

"Virkelig!" sagde Hagar tørt. "Hvorfor vil De da ikke sælge den?"

"Fordi jeg ikke vil skille mig ved den, som jeg allerede har sagt Dem. Lad mig få fem pund."

"Nej, jeg kan ikke give Dem mere end fire."

"Fire og ti shillings?"

"Fire," gentog den ubønhørlige Hagar, og skød bogen hen til ham med pegefingeren.

Den unge mand sukkede, men da han af Hagars bestemte optræden måtte formode, at yderligere forestillinger var frugtesløse, gav han køb.

"Lad mig da få de fire pund," sagde han mørkt. "Jeg kunne jo have vidst, at en jødinde ville pine mig ned til det mindst mulige."

"Jeg er ingen jødinde, jeg er sigøjnerske," sagde Hagar og begyndte at udfylde lånesedlen.

"Sigøjnerske!" gentog den anden forundret og så hende lige ind i ansigtet. "Og hvad har en sigøjnerpige at gøre i dette levitiske tabernakel?"

"Det bliver min sag," svarede Hagar studs. "Navn og adresse?"

"Eustace Lorn, Castle Road 42," svarede den unge mand; "men hvis De er en rigtig sigøjnerpige, kan De vel tale *calo jib*?"

"Jeg taler det med mine egne, unge mand; ikke med fremmede."

"Men jeg er selv sigøjner."

"Jeg er intet fæ, unge mand. Mine folk plejer ikke at vælge byerne til opholdssted."

"Sigøjnerpiger pleje heller ikke at være pantelånere."

"Fire pund," sagde Hagar uden at ænse hans sidste bemærkning, "vær så god; og her er Deres låneseddel – nummer 820. De kan indløse bogen, når det passer Dem, imod at betale seks procent rente. Farvel."

"Men så hør dog," udbrød Lorn og stak pengene og lånesedlen til sig; "jeg ville gerne tale med Dem, og – –"

"God nat, sir!" svarede Hagar skarpt og forsvandt i butikkens mørke baggrund. Lorn var højst misfornøjet med hendes korte svar og pludselige forsvinden; men da der ikke var andet for ham at gøre, gik han sin vej.

Hans første tanke, da han kom ud på gaden, var: "Hvilken nydelig pige!" og: "Hvilken arrig trold!" var den næste.

Efter at han var gået, lagde Hagar den kostbare Dante til side, og da det var sent, lukkede hun butikken. Da dette var gjort, trak hun sig tilbage til dagligstuen for at spise sin tarvelige aftensmad – tørt brød, ost og koldt vand og for at tænke på den unge mand. I reglen besad Hagar alt for stor selvbeherskelse til at nogen kunne gøre indtryk på hende; men der var noget ved Eustace Lorn, som tiltrak hende i en særlig grad. Den korte samtale havde ikke givet hende væsentlige oplysninger om hans personlighed og naturel. Han var fattig, stolt, noget fraværende og – at dømme efter den omstændighed, at han så hurtigt havde modtaget hendes bud – af en temmelig svag karakter. Men hun syntes godt om hans ansigt, hans øjnes milde udtryk og mundens bløde linjer. Han var imidlertid en tilfældig kunde, og hvis han ikke indløste sin Dante, ville hun næppe få ham at se mere. Da denne tanke faldt hende ind, tog hun sin fornuft fangen og søgte at bandlyse den

unge mands billede af sit sind. Dette faldt hende dog vanskeligere, end hun havde tænkt sig.

Omtrent en uges tid efter, at Lorn havde pantsat bogen, blev Hagar på en besynderlig måde erindret om den smukke, unge mand. En dag, kort efter middag, trådte en fremmed ind i butikken i en kendelig ophidset sindstilstand. Det var en lavstammet, svær, ældre mand af et meget tarveligt udseende, og den låneseddel, som han lagde på disken, bar nummeret 820.

"Her, jomfru," sagde han med en grov, rå stemme; "giv mig den bog, som denne seddel lyder på."

"De kommer fra mr. Lorn?" spurgte Hagar, da hun havde kastet et blik på sedlen.

"Ja, han vil indløse sin bog. Her er pengene; lad det nu gå lidt villigt, min pige."

Hagar gjorde imidlertid ingen mine til at efterkomme opfordringen. I stedet for at tage pengene og udlevere bogen gjorde hun et nyt spørgsmål. "Er mr. Lorn syg, siden han ikke selv kommer?" spurgte hun og betragtede den andens rå ansigt med et skarpt blik.

"Nej, men jeg har købt lånesedlen af ham. Nå, lad mig så få bogen."

"Jeg kan ikke udlevere den," svarede Hagar, som ikke stolede på mandens udsagn og som desuden nok havde lyst til at se Eustace Lorn endnu en gang.

"Sludder og vrøvl! Hvorfor ikke?"

"Fordi De ikke har pantsat bogen, og da det er et meget kostbart værk, kunne jeg komme i forlegenhed, hvis jeg udleverede den til nogen anden end mr. Lorn selv."

"Passiar, min pige! her er jo lånesedlen."

"Det ser jeg; men jeg kan ikke vide, om De er i lovlig besiddelse af den."

"Lorn gav mig den, og jeg har ret til at fordre bogen udleveret," sagde manden truende.

"Det gør mig ondt," ytrede Hagar tørt, "men jeg udleverer den som sagt kun til mr. Lorn. Når han ikke er syg, kan han nok selv ulejlige sig her hen."

Manden bandede og mistede ganske sin selvbeherskelse af forbitrelse over hendes vægring, hvilket dog ikke foruroligede Hagar det mindste.

"Nu må De helst gå," sagde hun roligt. "Jeg har sagt, at De ikke kan få bogen, og dermed er den sag afgjort."

"Så henvender jeg mig til politiet."

"Ja, gør det. Der er en politistation fem minutters gang herfra."

Frapperet af hendes ro snappede manden lånesedlen og fo'r ud af butikken. Hagar tog den omstridte Dante ned fra hylden og betragtede den nøje, mens hun overvejede situationen. Det forholdt sig åbenbart ikke rigtigt, at Eustace Lorn skulle have sendt en fremmed efter den bog, som han satte så overordentlig megen pris på. I et ordinært tilfælde ville Hagar have modtaget lånesedlen og pengene uden betænkning, og hun ville i så fald have båret sig fuldkommen lovligt ad; men den unge mand interesserede hende i en mærkelig grad – hvorfor kunne hun i grunden ikke selv forstå – og hans vel lå hende stærkt på sinde. Desuden havde sendebuddet et højst mistænkeligt ansigt; han så ud som en mand, der var i stand til alt. Hvorledes han var kommet i besiddelse af lånesedlen,

kunne alene dens ejermand forklare, og efter nogen overvejelse sendte Hagar Eustace Lorn en billet, hvori hun anmodede ham om at indfinde sig på lånekontoret efter lukketid.

Hele aftenen gik Hagar og længtes efter den unge mands komme, og – så stor kan en kvindes inkonsekvens være – samtidig var hun vred på sig selv, fordi hun ikke kunne lade være med at tænke på ham. Hun forsøgte at indbilde sig, at det var ren og skær nysgerrighed efter at lære sagens rette sammenhæng at kende, der bevirkede, at hun imødeså Lorns ankomst med så stor utålmodighed; men dybt i sit hjerte havde hun en følelse af, at årsagen var en anden, og at det ikke var nysgerrighed så meget som ønsket om at se den unge mands ansigt igen, at høre ham tale og at vide, at han var i hendes umiddelbare nærhed. Trods de frie, ubundne forhold, hun var vokset op under, var Hagar ikke blottet for en vis naturlig finfølelse, og dette instinkt sagde hende, at hendes påfaldende interesse for Eustace Lorn var ukvindelig og en ung pige uværdig. Følgen var, at hun, da han endelig indfandt sig, modtog ham køligt, ja, næsten uhøfligt.

"Hvem var den mand, som De sendte efter Deres bog?" spurgte hun i en kort tone, da Lorn var kommet til sæde i dagligstuen.

"Han hedder Jabez Treadle. Jeg kunne ikke selv komme, og derfor sendte jeg ham. Hvorfor fik han ikke bogen?"

"Fordi hans ansigt forekom mig mistænkeligt og fordi jeg tænkte, at han måske havde stjålet lånesedlen. Desuden – –" Hagar standsede usikker, for hun havde ikke lyst til at røbe den grund, som egentlig havde gjort udslaget – "desuden tror jeg ikke, at han er Deres ven," sluttede hun med lav stemme.

"De har rimeligvis ret," svarede Lorn med et skuldertræk. "Jeg har overhovedet ingen venner."

"Det er skade," bemærkede Hagar og kastede et forskende blik på hans lidet energiske ansigt. "Jeg tror, at De trænger til venner, eller i det mindste til én pålidelig ven."

"Skulle denne pålidelige ven måske være af Deres eget køn," sagde Lorn temmelig overrasket over den interesse, som denne fremmede, unge pige røbede for hans velfærd, "Dem selv, f. eks.?"

"I så fald ville jeg give Dem et velment råd, mr. Lorn."

"Og det er?"

"Stol ikke på den mand, som De sendte her hen – mr. Treadle. Se, her er Deres Dante, unge mand; betal mig beløbet og tag den med."

"Jeg kan ikke indløse den; jeg har ingen penge. Jeg er lige så fattig som Job, men næppe så tålmodig."

"Men De havde jo givet denne fyr – denne mr. Treadle, både lånesummen og renterne med."

"Ak nej," svarede Lorn åbenhjertigt; "jeg havde kun givet ham lånesedlen. Han ville indløse bogen for sine egne penge."

"Så det ville han," sagde Hagar tankefuldt; "han så ellers ikke synderlig litterær ud. Hvorfor ville han indløse bogen?"

"For at opdage en hemmelighed."

"En hemmelighed, unge mand – i Dantes *Divina Commedia*?"

"Ja. Bogen indeholder en hemmelighed, som er mange penge værd."

"For Dem eller for mr. Treadle?"

Lorn trak på skulderen. "For den af os, som opdager den," sagde han i en skødesløs tone. "Men for øvrigt bliver den næppe

nogen sinde opdaget – i alt fald ikke af mig. Treadle ville måske snarere have lykken med sig."

"Hvis det kommer an på snuhed og underfundighed, så er han vist den rette mand," svarede Hagar roligt. "Tro mig, mr. Lorn, han er en farlig person, denne Treadle, som De ikke bør indlade Dem med. Hvis der virkelig er nogen hemmelighed ved denne bog, kan De stole på, at han vil udnytte den til sin egen fordel. Forklar mig sammenhængen, og jeg skal stå Dem bi efter bedste evne. Jeg er ganske vist kun en ung pige, mr. Lorn; men jeg har en del erfaring, og jeg kan måske finde ud af det, som De må lade ligge."

"Jeg tvivler på det," svarede Lorn mismodigt; "men det er meget venligt af Dem at vise en fremmed så stor interesse. Jeg er Dem af hjertet taknemmelig, miss –"

"Kald mig Hagar," afbrød hun ham hurtigt. "Jeg er ikke vant til smukke talemåder."

"Nu vel, Hagar," sagde Eustace Lorn med et venligt blik; "jeg vil fortælle Dem om min onkel Ben og hans mærkelige testamente."

"Atter et testamente," tænkte Hagar og smilede ved sig selv; men hun sagde intet, og Eustace Lorn begyndte straks at fortælle.

"Min onkel, Benjamin Gurth, døde for et halvt års tid siden i en alder af otte og halvtreds år," sagde han langsomt. "I sine yngre dage havde han ført et meget bevæget og omflakkende liv, og for ti år siden kom han hjem fra Vestindien med en formue."

"Hvor stor var den formue?" spurgte Hagar, som altid var interesseret i finansielle materier.

"Ja, det er netop spørgsmålet," vedblev Lorn. "Intet menneske aner, hvor meget han ejede, for han var en gammel, gerrig knark, som ikke betroede sig til nogen. Han købte et lille hus i Woking, og der henlevede han de sidste ti år af sit liv. Hans eneste passion var at købe bøger, og da han beherskede adskillige sprog – bl.a. italiensk – samlede han sig efterhånden et værdifuldt bibliotek."

"Hvor er det nu?"

"Kort efter hans død blev det solgt samtidig med huset. En kreditor i City gjorde fordring på den indvundne sum og fik den udbetalt."

"Men hvad blev der af formuen?"

"Nu kommer det, Hagar; hør nu blot efter," svarede Lorn utålmodigt. "Som sagt, onkel Ben var en gnier; han ophobede alt sit guld og gemte det hjemme, fordi han ikke turde betro det til en bank eller gøre det frugtbringende på anden vis. Min moder var hans søster, men selv om hun var meget fattig, støttede han hende aldrig med så meget som en penny. Det eneste, han har givet mig, er denne Dante, som han forærede mig i et anfald af ædelmodighed."

"Men efter hvad De før fortalte, synes han at have haft en bestemt hensigt med at give Dem bogen."

"Uden tvivl," indrømmede Eustace forbavset over hendes skarpsindighed. "Den indeholder ganske sikkert en hemmelighedsfuld tilkendegivelse af, hvor pengene er at finde."

"Så kan De tro, mr. Lorn, at han har villet gøre Dem til sin universalarving. Men hvad har Deres ven Treadle med den sag at skaffe?"

"Treadle er urtekræmmer i Woking," svarede Lorn. "Han er i høj grad pengegrisk, og da han havde fået at vide, at onkel Ben var rig, gjorde han alt muligt for at blive hans arving. Ved enhver lejlighed logrede og sleskede han for den mistroiske gnier; ofte kom han med foræringer til ham, og altid søgte han at sværte mig, som var onkels eneste slægtning."

"Sagde jeg ikke, at han var Deres uven? – Nu vel, gå videre."

"Der er ikke meget mere at fortælle, Hagar. Onkel Ben gemte sine penge og efterlod et testamente, i følge hvilket den mand, som kan finde deres skjulested, er berettiget til at tage dem i besiddelse. Endvidere indeholder testamentet den oplysning, at nøglen til hemmeligheden findes i denne Dante. Selvfølgelig fik jeg straks besøg af Treadle, som spurgte, om han måtte se bogen. Jeg viste ham den, men ingen af os formåede at finde noget som helst, som kunne lede os på spor efter den skjulte skat. Den påfølgende dag kom Treadle atter for at se bogen. Jeg fortalte ham, at jeg havde pantsat den, og da han tilbød at indløse den, gav jeg ham lånesedlen. Resten ved De."

"Ja, jeg nægtede at udlevere den, og jeg indser nu, at jeg bar mig fornuftigt ad, for denne mand er Deres fjende. Nå, mr. Lorn, det lader jo til, at lykken vil tilsmile Dem, hvis De blot kan finde den."

"Meget sandt, Hagar, men jeg kan ikke finde den. Der findes ikke det mindste tegn i bogen, som kan yde mig nogen vejledning."

"Forstår De italiensk?"

"Ja, meget godt. Onkel Ben lærte mig det."

"Det er en fordel," sagde Hagar og lagde bogen på bordet, mens hun tændte endnu et lys. "Hemmeligheden kan være

skjult i selve teksten. Lad os nu se; er der noget mærke i bogen – i margen, mener jeg?"

"Nej, ikke et eneste. Se selv efter."

To smukke, unge hoveder, det ene lyst og det andet mørkt, bøjede sig over Dantes udødelige værk. Eustace rettede sig i et og alt efter Hagar, og hun vendte langsomt blad efter blad, men ikke et pennestrøg eller et blyantsmærke skæmmede bogens rene sider fra begyndelsen til enden. Fra *L'Inferno* til *Il Paradiso* var der ikke det mindste vink, som kunne antyde den mystiske formues skjulested. Da det sidste blad var vendt, lænede Lorn sig tilbage fra stolen med et dybt suk.

"Der ser De, Hagar; der er intet. Hvorfor rynker De panden?"

"Jeg tænker, unge mand," lød svaret. "Hvis hemmeligheden findes i bogen, må den kunne opdages. Nu vel, endnu har der intet spor vist sig; men senere ..."

"Nå?" spurgte Lorn utålmodigt, da hun standsede. "Senere – hvad så?"

"Usynligt blæk."

"Usynligt blæk!" gentog han forundret. "Hvad mener De?"

"Min afdøde herre," sagde Hagar, "var vant til at gøre forretninger med tyve og andet pak, og derfor havde han mange hemmeligheder, som han ikke altid holdt af at betro til postvæsenets besørgelse. Når han skrev om f. eks. stjålne værdisager, anvendte han altid citronsaft i stedet for blæk."

"Citronsaft! Hvorfor?"

"Fordi skriften blev usynlig. Når et sådant brev var skrevet, lignede det aldeles et ark rent brevpapir. Ingen kunne læse skriften, eftersom der for almindelige øjne slet ingen skrift fandtes."

"Og for ualmindelige øjne?" ytrede Lorn ironisk.

"Var der heller ikke andet at se end et ark blankt papir," svarede Hagar, "men så kom kløgten øjnene til hjælp, unge mand. Den mand, som modtog brevet, varmede det over ilden, og straks trådte skriften sort og læselig frem."

"For Djævelen!" – Eustace sprang op fra sin plads – "og De tror ..."

"Jeg tror, at Deres afdøde onkel har benyttet den samme metode," svarede den unge pige i en rolig tone; "men jeg er naturligvis ikke sikker på det. Imidlertid kunne vi jo undersøge den sag nærmere." Hun bladede i bogen og vedblev: "Vi kan ikke ophede bladene over ilden, da det er et kostbart værk, og vi derved ville risikere at ødelægge det; men jeg har en idé."

Med et tilfreds smil forlod hun værelset og vendte et øjeblik efter tilbage med et strygejern, som hun satte på ilden. Mens de ventede på, at det skulle blive varmt, betragtede Eustace denne snarrådige, unge kvinde med et beundrende blik. Hun havde ikke blot forstand, men også skønhed, og han følte sig tiltrukket i ikke ringe grad af den sidstnævnte egenskab. Han begyndte at tænke på, at dette forunderlige og pludselige venskab, som på en så uventet måde var opstået mellem ham og denne sigøjnerskønhed, måske kunne udvikle sig til en stærkere og varmere følelse. Men ved denne tanke sukkede han dybt; de var jo begge fattige, så det ville være umuligt at ...

"Vi vil ikke begynde forfra i bogen, men bagfra," afbrød Hagar hans tankerække, idet hun tog strygejernet af ilden.

"Hvorfor?" spurgte Lorn, som ikke kunne se nogen grund til at vælge denne fremgangsmåde.

"Jo, ser De," svarede Hagar, "når jeg søger efter en genstand, plejer jeg altid at finde den på bunden af en hel bunke andre ting, som jeg ikke har brug for. Da vi første gang gennembladede denne bog fra begyndelsen til enden, fandt vi intet; lad os nu denne gang gå i den modsatte retning, så finder vi måske Deres onkels hemmelighed så meget desto før. Det er kun et lune af mig, men jeg kunne have lyst til at føje det og foretage eksperimentet."

Eustace nikkede leende, og Hagar lagde et stykke gråt papir over bogens sidste side, for at det varme jern ikke skulle beskadige bladet. Da der var forløbet omtrent et minut, løftede hun jernet og underlaget, men siden fremviste intet mærke. Den unge pige gentog operationen på den næstsidste side, og da hun denne gang fjernede karduspapiret, udstødte Lorn, som havde fulgt hendes fremgangsmåde med største opmærksomhed, et udråb af overraskelse. Midt på siden var en streg og en dato kommet til syne. Det så således ud:

Oh, abbondante grazia, ond'io presumi
Ficcar lo viso per la luce eterna | 27. 12. 38
Tanto, che la veduta vi consumi!

"Ser De, mr. Lorn, der har vi hemmeligheden," udbrød Hagar glad. "Var det så ikke en god idé at begynde bagfra? Jeg fik også ret med hensyn til det usynlige blæk."

"De er et vidunder!" udbrød Lorn med oprigtig beundring, "men sagen forekommer mig i øvrigt lige så uforklarlig som før. Jeg ser en understreget linje og nogle tal, som formodentlig skal betyde den syv og tyvende december i året atten hundrede otte og tredive, men hvad kan vi vel udlede af det?"

"Rom blev ikke bygget på én dag," sagde Hagar trøstende; "nu er vi så vidt, og vi må se at komme videre. Først og fremmest må De oversætte disse tre linjer for mig."

"Frit oversat," svarede Lorn og læste dem igen, "står der omtrent således: 'Oh, rige nåde, hvormed jeg søgte at gennemskue det evige lys, indtil jeg mistede mit syn!'" Han trak på skulderen.

"Men datoen?"

"Atten hundrede otte og tredive," sagde Lorn eftertænksomt, "og nu skriver vi seks og halvfems. Trækker vi det første årstal fra det sidste, få vi otte og halvtreds; netop så gammel var onkel Ben, da han døde. Tallene angiver øjensynligt årstallet og dagen for hans fødsel."

"En fødselsdag – tre linjer af Dante," mumlede Hagar; "det ser noget indviklet ud, og dog er jeg ikke i tvivl om, at disse bogstaver og tal indeholder nøglen til gåden."

Eustace Lorn så ud, som om han havde opgivet det hele. "Hvis De kan løse denne gåde, så er De klogere end jeg," ytrede han.

"Tålmodighed! Tålmodighed!" svarede Hagar med et nik. "Det skal lykkes os før eller senere. Men sig mig, kunne De ikke tage mig med ud til Woking og vise mig Deres onkels hus?"

"Jo, med fornøjelse; det er endnu ikke lejet ud, så vi kan uden vanskelighed få adgang til det; men vil De virkelig have al den ulejlighed for min skyld?"

"Ja; jeg er desuden nysgerrig efter at erfare, hvad meningen er med denne understregede linje og den vedføjede dato, og måske vi kunne opdage noget i Deres onkels hus, som kan lede os på sporet. Jeg beholder bogen og spekulerer videre over

mysteriet, og på søndag, når butikken er lukket, følges vi ad til Woking."

"Åh, Hagar, hvorledes skal jeg takke ..."

"Tak mig ikke, før De har Deres arv, men afbryd enhver forbindelse med mr. Treadle," afbrød Hagar ham kort og godt. "Desuden gør jeg jo ikke andet end at tilfredsstille min egen nysgerrighed."

"De er en engel!"

"Og De er en nar, når De kommer med sådan noget vås," svarede Hagar skarpt. "Her er Deres hat og stok. Gå ud ad bagdøren; mit rygte er dårligt nok i forvejen, og jeg ønsker ikke at give anledning til ny sladder. God nat, sir!"

"Men lad mig sige Dem ..."

"Intet – ikke et ord," afbrød Hagar og skød ham ud ad døren. "God nat!"

Døren smækkede i, og Eustace Lorn gik ud i den lune julinat med bankende hjerte og ild i blodet. Kun to gange havde han set denne unge pige, og dog var han allerede med ungdommens uoverlagte fremfusenhed forelsket i hende. Hagars skønhed og klare forstand havde i forening med hendes venlighed imod ham gjort et dybt indtryk på den unge mand, og hun havde vist en så påfaldende interesse for hans velfærd, at han følte sig forvisset om hendes genkærlighed. Men en ung pige, som drev låneforretning! Lorn havde hverken formue eller navn, og dog gøs han tilbage ved tanken om en sådan forbindelse. Sandt nok, hans moder var død, og han stod ganske ene i verden – fattig og ene; men hvis han fandt sin onkels penge, ville han blive rig nok til at gifte sig. Hagar hjalp ham med at finde den skjulte skat,

og hvis det lykkedes, ville hun måske vente sin løn i form af et ægteskabstilbud. Og hun var så smuk og så klog!

Da Eustace nåede sin fattige bolig, havde han kastet alle sine skrupler over bord og besluttet at gifte sig med sigøjnerpigen, så snart som den skjulte arv var kommet for dagens lys. Det var den eneste måde, han kunne takke hende på for den interesse, hun havde vist ham. Denne beslutning kan måske synes noget forhastet; men ungt blod kommer let i kog, og unge hjerter står åbne for elskov. Ungdom og skønhed er som flint og tønder, og når de mødes, antændes Hymens fakkel.

Den påfølgende søndag indfandt Lorn sig – pyntet efter ringe evne – på lånekontoret til den fastsatte tid. Hagar var allerede færdig, og hun ventede på ham med den florentinske Dante i hånden. Hun bar en sort kjole, et sort overstykke og en tarvelig hat af samme farve – en sørgedragt, som hun havde anskaffet sig, da Jacob Dix var død; for endskønt hun meget ugerne brugte flere af Goliaths penge end strengt nødvendigt, troede hun dog ikke, at han ville misunde hende disse klædningsstykker, som hun bar for at ære hans faders minde. Desuden kunne han ikke forlange, at hun skulle bestyre lånekontoret uden vederlag.

"Hvorfor har De taget Dante med?" spurgte Lorn, mens de var undervejs til Waterloo Station.

"Den kan måske være os behjælpelig med at løse gåden," svarede Hagar.

"De har altså ikke fundet løsningen?"

"Jeg ved det ikke," sagde den unge pige grublende. "Jeg prøvede på at tælle linjerne på siden op og ned; forstår De – syv

og tyve, tolv og otte og tredive; men de linjer, jeg nåede til, gav ingen oplysninger."

"De forstod dem jo ikke."

"Jo, jeg gjorde," svarede Hagar roligt. "Jeg har nemlig købt en brugt oversættelse hos den gamle bogjøde i Carby's Crescent, og ved at sammenligne den med det italienske værk, fandt jeg de tilsvarende linjer."

"Og ingen af dem indeholdt noget som helst vink?"

"Nej. Derefter prøvede jeg at tælle siderne. Jeg talte syv og tyve sider, dernæst tolv og til sidst otte og tredive – intet resultat. Gåden er vanskelig at løse."

"Sig hellere umulig," udbrød Eustace fortvivlet.

"Nej, for jeg tror alligevel, at jeg har gjort en opdagelse."

"Hvilken? Hvorledes? Fortæl mig det hurtigt."

"Ikke endnu. Jeg fandt et ord, men det er vist meningsløst, for jeg kunne ikke finde det i det italienske leksikon, som jeg har lånt."

"Hvorledes lød ordet?"

"Det skal jeg sige Dem, når vi når Deres onkels hus."

Eustace søgte forgæves at bevæge den unge pige til at frafalde denne beslutning; når Hagar havde sat sig noget i hovedet, var hun ubønhørlig, og hun nægtede rent ud at give ham nogen yderligere forklaring, før de nåede onkel Bens hus i Woking. Fordi han selv var en svag karakter, kunne Eustace ikke fatte, at hun så standhaftigt kunne modstå hans indtrængende bønner, og til sidst drog han den slutning, at hun vist i grunden ikke brød sig om ham – en slutning, som var aldeles forkert. Hagar ikke alene brød sig om ham, hun elskede ham; men hun

anså det for sin pligt at lære ham tålmodighed, en dyd, som han manglede i en sørgelig grad, og derfor tav hun.

Da de nåede Woking og nærmede sig den afdødes bolig, som lå et stykke udenfor byen, henvendte Lorn sig pludseligt til sin ledsagerske efter en længere tavshed.

"Hvis De finder disse penge til mig," sagde han, "hvad kan jeg så tjene Dem med til gengæld?"

"Det skal jeg sige Dem," svarede Hagar uden at betænke sig. "Find Goliath – eller rettere James Dix."

"Hvem er det?" spurgte Eustace, og blodet skød op i hans kinder. "Er det en mand, som De holder af?"

"Det er en mand, som jeg hader af min ganske sjæl!" udbrød hun lidenskabeligt; "men han er min afdøde herres søn og arving til låneforretningen. Jeg bestyrer den kun, fordi han er fraværende; den dag, han vender tilbage, går jeg min vej, og håber ikke, at jeg nogen sinde mere skal få ham eller hans lånekontor at se."

"Hvorfor averterer De ikke?"

"Jeg har indrykket en uafbrudt række avertissementer i bladene, siden min herre døde, og tidligere averterede mr. Vark, prokuratoren; men Jimmy Dix svarer ikke. Han havde sluttet sig til min stamme, og jeg forlod den, fordi jeg hadede ham. Senere er han helt forsvundet, og jeg ved ikke, hvor jeg skal søge ham. Find ham, hvis De ønsker at være mig til nytte, og lad mig komme bort fra hans lånekontor."

"Godt!" svarede Eustace hurtigt; "jeg skal gøre, hvad jeg formår for at finde ham. Her ser De imidlertid min onkels eremitbolig."

Det var et tarveligt, lille hus af et uanseligt, næsten fattigt ydre, og det lå i den ene ende af en firkantet plads, som ved et hegn var adskilt fra det omgivende, uopdyrkede hedeland. Inden for hegnet fandtes en del frugttræer – æble-, pære-, blomme- og kirsebærtræer – ja, endog et stort figentræ, som stod midt på den uklippede græsplæne foran huset. Alt var forsømt: frugttræerne var ikke beskåret, græs og ukrudt voksede frodigt i gangene, og hvert blomsterbed dannede et lille vildnis for sig. Da Hagar og hendes ledsager gik ind ad den lille havelåge, blev de meget overraskede ved at se en skikkelse rejse sig op fra en stærkt foroverbøjet stilling. Det var en mand med en spade i hånden, og en stor dynge frisk jord, som lå ved hans fødder, vidnede om, at han havde været beskæftiget med at grave under det æbletræ, som bredte sin krone over hans hoved.

"Mr. Treadle!" udbrød Lorn harmfuldt. "Hvad gør De her?"

"Søger efter den gamles penge," svarede Treadle med et skulende blik på de to fredsforstyrrere. "Og hvis jeg finder dem, så beholder jeg dem," tilføjede han lidt efter. "Min Gud! At tænke sig, hvorledes jeg fodrede den gamle synder med figner og andre lækkerier – for ikke at tale om den franske cognac, som han drak i litervis."

"Gå Deres vej; De har intet her at skaffe."

"Lige så meget som De," snerrede den opbragte skattegraver; "indtil huset er solgt eller lejet ud, er her fri adgang for enhver. De er vel selv kommet med den Jesabel dér for at lede efter pengene, kan jeg tænke."

Hagar nærmede sig øjeblikkeligt med hurtige skridt og tildelte mr. Treadle et par kraftige ørefigener. "Nå," udbrød hun,

da manden tumlede tilbage i forvirring over dette pludselige angreb, "måske De så vil behage at være høflig. Mr. Lorn, sæt Dem ned på denne bænk; så skal jeg forklare Dem gåden."

"Den florentinske Dante!" udbrød mr. Treadle, idet han fik øje på bogen, der lå i Hagars skød, "og hun vil forklare gåden – bedrage mig for min retmæssige arv!"

"Pengene tilhører mr. Lorn; han er sin onkels retmæssige arving," svarede Hagar forbitret. "Hold Deres mund, sir, eller jeg skal varme Deres ører endnu en gang."

"Bryd Dem ikke om hans snak," sagde Eustace i en utålmodig tone; "men skynd Dem at fortælle mig, hvad De har opdaget."

"Jeg ved ikke, om jeg har gættet rigtigt," svarede den unge pige langsomt og åbnede bogen. "De ved, at jeg har prøvet at tælle ord og sider, uden at det førte til noget resultat. Så prøvede jeg at tælle bogstaverne, og nu må De sige mig, om det ord, som jeg har dannet, findes i det italienske sprog, og hvad det betyder."

Hun læste den understregede linje og datoen: "Ficcar lo viso per la luce eterna, 27. december 38."

"Hvis De nu læser alle tallene under et," vedblev Hagar, "så står der altså 271238."

"Ja vel, ja vel," svarede Lorn utålmodigt. "Videre!"

"Tag det andet bogstav af ordet *ficcar*," fortsatte Hagar.

"I."

"Og det syvende bogstav fra linjens begyndelse."

Eustace talte. "*L* – nu er jeg med," udbrød han ivrigt. "Så kommer det første bogstav, *F*, dernæst det andet igen, *I*, så det tredje, *C*, og til sidst det ottende, *O*."

"Godt!" sagde Hagar, som havde skrevet dem ned. "Så står der *Ilfico*. Er det et italiensk ord?"

"Jeg kender det ikke," svarede Eustace tankefuld. "*Ilfico* – nej, jeg tror det ikke."

"Der ser man, hvilken opdragelse han har fået," brummede mr. Treadle, som stod og lænede sig til sin spade.

Lorn sendte ham et harmfuldt øjekast, men derved strejfede hans blik det store figentræ på græsplænen, og i samme nu stod det ham klart, hvad det mystiske ord betød.

"*Il fico!*" udbrød han og sprang op. "Det er to ord i stedet for et, og det betyder figentræet der henne. Pengene er gravet ned under det, Hagar."

Han havde næppe udtalt det sidste ord, før mr. Treadle var sprunget hen til træet, hvor han som en afsindig begyndte at rive det lange græs op.

"Hvis pengene er der, er de mine!" skreg han. "Kom mig ikke nær, unge mand, eller jeg knuser Deres hjerneskal med min spade. Jeg har længe nok gået og fedet på Deres gamle halunk af en onkel, og nu vil jeg have hans penge til gengæld."

Eustace skulle lige til at fare løs på sin uforskammede rival for at vriste spaden fra ham, da Hagar lagde sin hånd på hans arm.

"Lad ham grave," sagde hun roligt. "Han vil få arbejdet og De lønnen. Jeg kan bevise, at pengene tilhører Dem."

"Hagar! Hagar! hvorledes skal jeg takke Dem?"

Den unge sigøjnerpige trådte et skridt tilbage, og blodet skød op i hendes kinder. "Find Goliath," sagde hun, "og lad mig blive fri for at passe hans forretning."

I dette øjeblik udstødte Treadle et glædesskrig, og det viste sig, at Hagars beregning var rigtig, for han løftede en temmelig stor blikæske op af det hul, som han havde gravet.

"Min! Min!" råbte han og satte den på græsset. "Den skal være min løn for alle de gange, jeg har givet ham middagsmad, og alle de foræringer, jeg har givet ham. Jeg har kun sat mine penge på rente; her er de igen."

Han begyndte ved hjælp af spaden at bryde låget op, mens han vedblev at le og råbe som en gal mand. Hagar og Eustace nærmede sig i forventning om at se et væld af guldstykker strømme ud over græsset, når låget åbnede sig. Endelig gav låsen efter for mr. Treadles ihærdige anstrengelser, låget fløj op og de så – en tom æske.

"Hvad – hvad for noget?" stammede den uheldige skattegraver lamslået; "hvad er dette?"

Eustace Lorn, som også følte sig mindre behageligt overrasket, bøjede sig forover og stirrede ned i æsken. Den indeholdt intet andet end et lille, sammenlagt stykke papir. Han tog det op, og ude af stand til at sige et ord rakte han det til den forbavsede Hagar.

"Hvad pokker er dog dette?" klagede mr. Treadle igen.

"Her er forklaringen," sagde Hagar, som havde underkastet det beskrevne papir et flygtigt gennemsyn. "Det lader til, at den rige onkel Ben var så fattig som en kirkerotte."

"Fattig!" udbrød Treadle og Eustace som med en mund.

"Ja," sagde Hagar, "hør efter, så skal jeg læse, hvad der står:

> 'Da jeg kom tilbage til England, troede alle, at jeg var en nabob, og mine slægtninge og bekendte kappedes om at smigre og behage mig for at få del i de krummer, der faldt

fra den rige mands bord. Sandheden var, at jeg havde akkurat penge nok til, at jeg kunne leje denne hytte i et vist antal år og købe mig en yderst beskeden livrente. Men takket være rygtet om min rigdom har de, som håbede på at få plads i mit testamente, forsynet mig rigeligt med livets goder. Min arvelod til dem og til enhver er disse gyldne ord, hvis sandhed jeg har bevist: *Det er bedre at anses for at være rig, end at være rig!*'"

Papiret indeholdt kun disse linjer, og da Hagar tav, udstødte Treadle et hyl af raseri, kastede sig ned i græsset og overøste den afdødes navn med de skændigste forhånelser. Da hun indså, at ethvert håb var ude, trak Hagar Eustace Lorn med sig, og de forlod den skuffede skattegraver, som var lige ved at græde af forbitrelse. Lorn fulgte hende viljeløst; han gik som i en drøm, og under hele deres triste hjemrejse talte han næppe et ord.

Da de omsider nåede lånekontoret i Carby's Crescent, rakte Hagar den florentinske Dante til den unge mand og sagde, idet hun trykkede hans hånd:

"Jeg giver Dem Deres bog tilbage; sælg den og søg at gøre Deres lykke med de penge, De får for den."

"Men skal jeg da aldrig se Dem mere?" spurgte han i en forsagt tone.

"Jo, mr. Lorn; når De bringer Goliath tilbage."

Hun gik ind og lukkede døren efter sig. Eustace trykkede den gamle bog til sit bryst, sukkede dybt og gik langsomt bort for at gøre sin lykke, for at finde Goliath og – hvad han endnu ikke selv vidste – for at fæste Hagar til sin brud.

3. Den anden kunde og ravperlerne

Efter episoden med den florentinske Dante havde Hagar mistet sit gode humør. Hun havde sendt Eustace bort, for at han skulle gøre sin lykke og om muligt finde Jacob Dix' forsvundne arving; men denne selvfornægtelse, som det i virkeligheden var, havde en nedtrykkende virkning på hendes sind; hun syntes, at hun havde berøvet sig selv muligheden for en lykkelig fremtid, og derfor havde hendes tidligere munterhed forladt hende. Ikke desto mindre følte hun sig overbevist om, at Eustace Lorn elskede hende, og at han ville fortjene hendes taknemmelighed og måske hendes hånd ved at vende tilbage med Goliath. Når dette skete, ville hun på samme tid få sin ven og sit gode humør tilbage; men for tiden lagde forretningen beslag på hendes udelte opmærksomhed, og hun havde ingen tid til bedrøvelige tanker og melankolske betragtninger. Desuden sørgede skæbnen for at adsprede hendes mørke grublerier ved at sende hende en negerinde, der kom for at pantsætte et halsbånd af ravperler, hvilken begivenhed dannede indledningen til et nyt og temmelig alvorligt eventyr.

Det var en augustaften hen imod lukketid, at denne kvinde indfandt sig på lånekontoret, og det skumle lokale henlå i det tiltagende tusmørkes skygger, men det var dog tilstrækkelig lyst til, at Hagar kunne se, at hendes kunde var en høj, førladen negerinde i en prunkende, gul kjole med sort stenkulsbesætning. Da det var stille, varmt vejr, bar hun intet

overstykke, men stillede sin temmelig uformelige figur tydeligt til skue i det stramt siddende og højst iøjnefaldende kostume. Hendes hat var et sandt rosenbed i hvide, røde og gule farver, og hun bar en sølvbroche af enorme dimensioner, en mægtig halskæde af sølvmønter og talrige armringe af samme metal. Som modsætning til al denne overdådighed bar hun ingen handsker, lige så lidt som hun skjulte sit kulsorte ansigt bag et slør, I det hele taget var denne mærkelige kunde den mest fantastisk klædte og tillige den sorteste negerinde, Hagar nogen sinde havde set, og som hun stod der i halvmørket, var hun en højst overraskende, men også en temmelig uhyggelig fremtoning.

Da Hagar nærmede sig disken, trak den sorte dame et halsbånd op af en sølvbeslået sælskindstaske og rakte hende det i tavshed, for at hun skulle undersøge det. Da belysningen var utilstrækkelig til en omhyggelig undersøgelse, tændte Hagar gassen, men i samme øjeblik trådte negerinden nogle skridt tilbage, som om hun ikke ønskede at lade sig se i fuld belysning. Hagar antog denne retræte for at være et udslag af den naturlige generthed, som hun så ofte havde iagttaget hos folk, der ikke før havde været på et lånekontor, og hun skænkede den derfor ingen opmærksomhed. Senere fik hun imidlertid anledning til at erindre den.

Halssmykket bestod af en række prægtige ravperler, som var trukket på en ganske tynd guldkæde. Perlerne var så store som spurveæg, om midten af hver enkelt var anbragt et bælte af små bitte diamanter. Låsen var af fint guld og forestillede et hæsligt, etiopisk ansigt med diamantøjne. Dette ejendommelige smykke var enestående af sin art, og Hagar var straks på det

rene med, at det var af stor værdi; men i overensstemmelse med de fra Jacob Dix nedarvede forretningsprincipper tilbød hun negerinden så lav en sum som vel muligt.

"Fem pund," sagde hun og lagde det tilbage på disken.

Til hendes forbavselse modtog kvinden tilbuddet, hvilket hun tilkendegav med et kort nik; derefter tog hun et stykke papir op af sin taske og rakte Hagar det. Der stod: "Rosa, Marylebone Road", nedkradset af en uøvet hånd, men denne adresse var så mangelfuld, at Hagar tøvede med at udstede lånesedlen.

"Hedder De ikke andet end Rosa?" spurgte hun skarpt.

Negerinden rystede på hovedet og blev stående i skyggen.

"Og kan De ikke opgive mig en nøjagtigere adresse end Marylebone Road?"

En ny hovedrysten var svaret, men nu begyndte Hagar at blive vred.

"Kan De ikke tale?" spurgte hun i en ærgerlig tone. "Er De stum?"

Negerinden nikkede og lagde en finger på sine læber. Hagar studsede. Denne kvinde var sort, hun var stum, hun opgav kun et fornavn og en mangelfuld adresse, og hun var kommet for at pantsætte et kostbart og sjældent smykke; alt dette så noget mærkeligt ud, og Hagar frygtede for, at det ville blive en temmelig risikabel forretning. Måske den stumme negerinde var en hælerske; for det syntes ikke rimeligt at halsbåndet var hendes eget. Et øjeblik var Hagar tilbøjelig til at tage sit bud tilbage, men et blik på ravperlerne ombestemte hende. Den tilbudte sum var langt under smykkets værdi; hun overskred ikke lovens grænser ved at modtage det, og skulle politiet få i sinde at blande sig i sagen, ville man intet som helst kunne

bebrejde hende. Efter disse betragtninger udfærdigede Hagar lånesedlen, tog en fempundsnote op af kassen og nærmede sig disken. Men pludselig standsede hun. "Jeg vil dog lægge mærke til nummeret på denne note," tænkte hun og gik tilbage til pulten. "Det kunne måske gøre sin nytte, hvis nogen ønskede at finde den sorte dame."

I en fart noterede hun nummeret og vendte derefter tilbage til disken med banknoten og lånesedlen, som hun overrakte til den besynderlige kunde. Negerinden rakte sin højre hånd frem for at modtage dem, og derved gjorde Hagar en opdagelse, som hun skrev sig bag øret, og som ville være et sikkert genkendelsestegn, i fald hun senere skulle få brug for et sådant. Hun sagde imidlertid intet, men søgte at indprente sig den fremmede kvindes ansigtstræk, hvilket var vanskeligt nok; for i samme øjeblik, som negerinden havde modtaget lånesedlen og pengesedlen, trak hun sig ilsomt tilbage i mørket og gemte begge dele i sin taske. Derefter nikkede hun og forlod butikken.

Seks dage senere modtog Hagar en trykt meddelelse fra Scotland Yard, hvori alle pantelånerne underrettedes om, at politiet eftersøgte et halssmykke af ravperler, indlagte med diamanter og forsynet med en guldlås, som forestillede et negeransigt. Eventuelle oplysninger måtte ufortøvet tilstilles chefen for opdagelsespolitiet. Denne meddelelse kom ikke Hagar uventet, og nysgerrig efter at erfare, hvorledes sagen forholdt sig, indsendte hun straks melding om det passerede. Samme dag fik hun besøg af en fed, lille mand med et rødmosset ansigt og skarpe, gennemtrængende øjne. Han præsenterede sig som mr. Luke Horval, opdagelsesbetjent, og udbad sig oplysninger om de nærmere omstændigheder ved

pantsætningen af halsbåndet. Uden at omtale sin egen mistanke opfyldte Hagar hans ønske, og da hun havde sagt, hvad hun vidste, hentede hun ravsmykket, som mr. Horval undersøgte med største opmærksomhed. Da han var færdig, klappede han sit ene knæ og fløjtede sagte på en egen tankefuld måde.

"Jeg tænkte det nok!" sagde han og stirrede stift på Hagar. "Negerinden har gjort det!"

"Gjort hvilket?" spurgte den unge pige nysgerrigt.

"Hvilket?" gentog Horval, "myrdet den gamle kone."

"Myrdet!" Dette ord havde en frygtelig klang, og Hagars kinder blev hvide som en dødnings, da det lød i hendes øren. Hun havde tænkt sig muligheden af, at dette halsbånd var stjålet eller røvet, men tanken om et mord var intet øjeblik faldet hende ind. Alene bevidstheden om, at hun havde været i selskab med en morderske, var lige ved at gøre hende syg; men hun gjorde vold på sig selv og bad opdageren om at fortælle hende enkelthederne ved den uhyggelige forbrydelse.

"Det skal jeg gerne, miss," svarede mr. Horval elskværdigt. "Denne Rosa er en negerpige, som tjente hos mrs. Arryford i –"

"Er Rosa hendes virkelige navn?"

"Ja, det er; hun har måske været bange for, at hun skulle miste halsbåndet, hvis hun opgav et falsk navn; men adressen er ikke rigtig. Mrs. Arryford bor i den anden ende af London, eller rettere boede," rettede mr. Horval sig selv, "eftersom hun nu ligger i sin grav. Hun boede i et nydeligt lille hus i Bedford Gardens sammen med Rosa og miss Lyle."

"Hvem er miss Lyle?"

"Mrs. Arryfords selskabsdame. En tør, gammel pebermø, miss, som ikke kunne tåle sammenligning med en smuk, ung pige, som De."

Hagar værdigede ikke denne kompliment nogen opmærksomhed, men opfordrede i en skarp tone mr. Horval til at fortsætte, hvilket han også gjorde uden at lade sig afficere af hendes kulde.

"Den gamle dame, hendes veninde og negerinden boede altså sammen i Bedford Gardens og levede tilsyneladende et meget lykkeligt familieliv. Mrs. Arryford var enke efter en vestindisk gentleman, og hun var rig som en Salomon. Hun havde bragt dette ravsmykke med sig hjem fra Jamaica, og Rosa har altid haft et godt øje til det."

"Hvorfor? Det passede dog kun dårligt til et fruentimmer af hendes stand."

"Det var heller ikke så meget dets værdi, hun tænkte på," sagde Horval og kløede sin hage; "men det havde ord for at være en talisman, der bragte den person lykke, som bar det. Rosa mente vel, at da mrs. Arryford for længe siden havde gjort sin lykke, havde hun ikke mere brug for perlerne, og derfor bad hun hende om dem. Men den gamle ville ikke af med sit halsbånd, da hun var lige så overtroisk som Rosa, så enden på legen blev, at negerinden myrdede hende for at få fat i det."

"Hvordan kan De vide det?" spurgte Hagar tvivlende.

"Hvordan jeg kan vide det?" gentog opdageren forbavset. "Fordi jeg ikke er et fæ, miss. En morgen i forrige uge blev mrs. Arryford fundet død i sin seng; der sad en forskærerkniv i hendes bryst, og halsbåndet var borte. Miss Lyle havde ikke mærket noget som helst mistænkeligt, og Rosa svor på, at hun

ikke havde været ude af sit værelse, så De vil forstå, miss, at det var lidt vanskeligt for os at regne ud, hvem der havde gjort det af med den gamle dame. Nu, da jeg ved, at Rosa har pantsat halsbåndet, tvivler jeg ikke om, at hun er den skyldige."

"Hvorledes faldt De på den tanke, at smykket var pantsat?"

"Åh, det var miss Lyles idé; hun holdt så meget af mrs. Arryford, hvilket hun også havde god grund til, eftersom den gamle dame behandlede hende som en prinsesse. Hun havde ofte hørt, at Rosa havde ytret stor lyst til at eje disse perler, og da de forsvandt samtidig med, at mrs. Arryford blev myrdet, var hun sikker på at Rosa havde begået forbrydelsen."

"Men hvorfor skulle hun have pantsat perlerne?"

"Jo, ser De, miss," sagde opdageren og gned sin hage; "det er ikke vanskeligt at forstå. Miss Lyle mente, at Rosa havde sørget for at få dem af vejen, for at politiet ikke skulle finde dem i hendes gemmer. Når uvejret så var drevet over, kunne hun altid hente dem igen. Jeg tænkte, at hun måske havde ret og sendte straks et cirkulære til alle lånekontorerne i London. De svarede, at halsbåndet var pantsat her, og miss Lyle har altså gættet rigtigt."

"Åbenbart. Hvem arver for resten mrs. Arryfords penge?"

"En ung mand ved navn Frederick Jevons; en nevø af miss Lyle."

"En nevø af miss Lyle!" udbrød Hagar overrasket. "Og hvorfor efterlod mrs. Arryford sine penge til ham i stedet for at testamentere dem til sin familie?"

"Åh, det er meget simpelt, miss. Hun havde ingen familie, og da mr. Jevons var en køn ung fyr, som hyppigt kom for at besøge

sin tante, fattede hun godhed for ham og testamenterede ham alt, hvad hun ejede."

"Er De vis på, at miss Lyle ikke er en slægtning af mrs. Arryford?"

"Ja, absolut; hun var kun den gamle frues selskabsdame."

"Var mrs. Arryford fuldstændig åndsfrisk?"

"Ja, så vidt jeg ved," svarede Horval studsende; "men det spørgsmål vil miss Lyle bedre kunne svare Dem på."

"Miss Lyle? Hvordan skal jeg få hende i tale?"

"Hvordan?" gentog opdageren og tog sin hat. "Åh, det kan vel lade sig gøre samtidig med, at De bliver konfronteret med Rosa for at bevidne, at hun er identisk med den negerinde, der pantsatte ravsmykket. Kunne De ikke få en anden til at passe forretningen, miss, så at De kunne følge med nu?"

Drevet af en sand kvindelig nysgerrighed gik Hagar ind på forslaget, og tilsynet med lånekontoret blev overdraget til Bolker, et vanskabt individ på seksten år, som i den sidste tid havde gået Hagar til hånde. Han havde en lang krop, lange arme, ganske korte ben, et pirreligt sind og et ondskabsfuldt blik, som forrådte hans trodsige og ubehagelige natur. Efter at have givet denne elskværdige yngling nogle instrukser, forlod Hagar forretningen, og ved hjælp af en omnibus nåede hun og hendes ledsager Bedford Gardens tidligt på eftermiddagen.

Den afdødes bolig var en smuk, lille villa, og den lå midt i en yndig have, som havde været den stakkels mrs. Arryfords yndlingsopholdssted, og som var adskilt fra vejen ved et højt jernstakit. Det værelse, opdageren og den unge pige blev ført ind i, var sirligt og ganske hyggeligt, men dets udsmykning, ordningen af møblerne osv. vidnede om miss Lyles

gammeljomfru-pertentlighed. Mens de sad her og ventede på denne dame, som var blevet underrettet om deres ankomst, stillede Hagar pludselig opdageren et vigtigt spørgsmål.

"Er Rosa stum?" spurgte hun.

"Nej, på ingen måde," svarede Horval; "hun siger ganske vist ikke meget; men til tider kan hun udmærket godt bruge sin mund. Hvorfor spørger De om det?"

"Da hun pantsatte halsbåndet, sagde hun, at hun var stum."

"Åh, det har været et fif, som hun har spekuleret ud," svarede Horval smilende. Hagars ubevidste selvmodsigelse var ikke gledet hans øre forbi, men da hun måske kunne være ham til nytte under sagens gang, ville han ikke risikere at støde hende ved at gøre bemærkninger om det.

Da miss Lyle trådte ind, fikserede Hagar straks hendes udseende og adfærd skarpt. Den gamle pige var høj og mager med en gullig teint, kolde, grå øjne, smalle læber og en fast tillukket mund med nedadbøjede mundvige. Hendes jerngrå hår var strøget glat tilbage fra den smalle pande og samlet i en fast knude i nakken. Hun bar en kjole af sort, glansløst stof, flip og manchetter af hvidt lærred, og hun bevægede sig lydløst hen over gulvet i et par sorte filtsko. Hendes ansigtsudtryk var frastødende og hårdt, og hun gengældte Hagars hilsen med et mistænksomt, eddikesurt blik. Den hoste, hun endte sin undersøgelse med, tydede på, at den unge pige ikke havde fundet nåde for hendes øjne.

"Er denne unge persons tilstedeværelse nødvendig?" spurgte hun, henvendt til opdageren.

Den fjendtlige holdning, som de to kvinder straks havde indtaget overfor hinanden, var ikke undgået Horvals

opmærksomhed. "Ja, miss Lyle," svarede han, "hun bestyrer det lånekontor, hvor Rosa har pantsat halsbåndet."

Miss Lyle gjorde en grimasse af dydig afsky, og hendes tynde læber krummede sig til et giftigt smil. "Uhyret har altså myrdet min stakkels veninde," sagde hun med blød stemme. "Ja, jeg vidste det!"

"Hun har pantsat ravsmykket, miss Lyle, men ..."

"De tvivler vel ikke om, at det afskum har dræbt min ulykkelige veninde," afbrød frøkenen ham i en hvas tone. "Jeg vil have hende her ind," vedblev hun og gik hen til klokkestrengen, "for at denne unge person kan genkende den slange, der pantsatte perlerne."

"Det kan jeg forhåbentlig," ytrede Hagar mut, for hun var aldeles ikke tilfreds med at blive omtalt på en så overlegen måde; "men negerinden søgte omhyggeligt at skjule sit ansigt, så jeg kunne ikke –"

"Det er Deres pligt at genkende hende," udbrød miss Lyle, og henvendte sig for første gang direkte til den unge pige. "Jeg er vis på, at Rosa er en farlig forbryderske. Der er hun – den sorte djævel!"

Mens hun sagde de sidste ord, var Rosa kommet ind i stuen og havde lukket døren efter sig. Hagar kastede et blik på hende og udstødte i det samme et forbavset udråb. Denne negerinde var snarere lille end høj og heller ikke særlig kraftigt bygget; ganske vist bar hun en gul kjole med stenkulsbesætning og sølvsmykker om hals og håndled, men ikke desto mindre stirrede Hagar overrasket på hende. Efter nogle sekunders tavshed forklarede hun grunden til sit forundringsråb.

"Denne kvinde er ikke den samme, som pantsatte halsbåndet," erklærede hun og rejste sig.

"Ikke den samme!" gentog miss Lyle med et giftigt blik. "Hun må være den samme; det er Rosa."

"Ja, ja, jeg er Rosa," klynkede negerinden og begyndte at græde; "men jeg ikke myrde stakkels, kære missy. Det er stor løgn."

"Er De vis på, miss, at det ikke var denne kvinde?" spurgte opdageren.

Hagar gik et par skridt hen imod den grædende Rosa og betragtede hende skarpt fra øverst til nederst. Til sidst så hun på negerindens hænder og rystede på hovedet.

"Jeg er rede til at erklære overfor retten, at denne negerkvinde ikke er den samme, som pantsatte ravperlerne, og jeg vil bekræfte mit udsagn med ed," sagde hun roligt.

"Vrøvl!" udbrød miss Lyle og blev højrød i ansigtet af raseri. "Rosa var meget begærlig efter at få fat i halsbåndet, fordi det i følge en dum, afrikansk overtro –"

"Det er en gammel fetich!" afbrød Rosa hende med flammende øjne, "og gamle missy gerne ville give mig den, men De ikke give hende lov."

"Nej, til visse!" sagde miss Lyle. "Det var ikke et smykke, som passede for dig, og fordi jeg overtalte mrs. Arryford til ikke at give dig det, myrdede du hende, dit uhyre! Ned på knæ med dig, kvinde, og tilstå din forbrydelse!"

"Jeg ikke bekende," jamrede den ulykkelige negerinde, "jeg ikke myrde missy! Jeg ikke give disse perler for penge. Hvis disse perler mine, jeg beholde dem; de en stor, mægtig fetich!"

"Undskyld," sagde Horval, da miss Lyle atter ville tage ordet; "men lad os undersøge denne sag med fuldkommen ro og give den mistænkte enhver chance. Miss," vedblev han henvendt til Hagar, "hvilken dag og hvad tid på dagen blev disse perler pantsat?"

Hagar regnede efter og svarede efter et øjebliks betænkning: "Den tre og tyvende august mellem seks og syv om aftenen."

"Ah!" udbrød miss Lyle glad; "netop den aften var Rosa ude og kom ikke hjem, før klokken var over ni."

"Mig var hos massa Jevons for Dem; De selv sendte mig!" sagde Rosa heftigt.

"Sendte dig! Nej, hør dog, hvor det kreatur kan lyve! Desuden bor mr. Jevons i Duke Street, St. James, og du var i Lambeth."

"De sende mig med tog Waterloo."

"Waterloo Station!" sagde Horval og så skarpt på negerinden. "Var De der?"

"Ja, massa; mig der klokken syv."

"I nærheden af Lambeth," mumlede opdageren, "så har hun måske alligevel været på lånekontoret."

"Naturligvis har hun været der," udbrød miss Lyle ivrigt, "og pantsat min kære, ulykkelige venindes halsbånd."

"Hun har ikke pantsat det," indskød Hagar i en afgørende tone. "Hvorledes kan De for resten være så sikker på, at Rosa har myrdet mrs. Arryford?"

"Hun ville have perlerne, og da hun ikke kunne få dem på anden måde, myrdede hun min veninde."

"Nej, nej, det en stor løgn!" ivrede negerinden.

"Det tror jeg også," sagde Hagar, hvis ansigt blussede af harme. "Jeg tror på Deres uskyldighed, Rosa. Mr. Horval,"

vedblev hun og vendte sig om mod opdageren, "De kan ikke arrestere denne kvinde på grundlag af en løs mistanke."

"Nej, når hun ikke har pantsat halsbåndet ..."

"Hun har ikke pantsat det, siger jeg Dem endnu en gang."

"Hun har pantsat det!" skreg miss Lyle i heftig forbitrelse. "Jeg fristes til at tro, at De er hendes medskyldige!"

Det er umuligt at sige, hvad Hagar ville have svaret på denne beskyldning, for i samme øjeblik, som mrs. Lyle havde udtalt det sidste ord, trådte en ung mand ind i stuen. Han så godt ud og var elegant klædt, men hans ansigt vidnede om, at han førte et uregelmæssigt og udsvævende liv.

"Min nevø," præsenterede miss Lyle, "arvingen til min afdøde venindes formue. Han har besluttet at gøre alt, for at hans velgørerindes morder kan blive overgivet i øvrighedens hænder, og jeg tvivler intet øjeblik om, at Rosa er den skyldige."

"Og jeg tvivler intet øjeblik om, at hun er uskyldig!" udbrød Hagar energisk.

"Lad os håbe det," sagde den unge mand i en træt tone, mens han trak sine handsker af. "Jeg er led og ked af bestandig at høre tale om den affære."

"Det er din pligt at gøre, hvad du formår, for at den skyldige kan få en velfortjent straf," sagde miss Lyle hårdt.

"Men ikke den uskyldige," bemærkede Hagar.

"Unge dame, Deres opførsel er uforskammet!"

Hagar målte miss Lyle fra top til tå med et iskoldt, foragteligt blik, og derefter så hun hen på arvingen, mr. Jevons. Hvad hun opdagede hos ham, er ikke godt at sige, men pludselig blev hun bleg og skælvede af sindsbevægelse. Hun gjorde et skridt fremad, åbnede munden for at tale, men gjorde i samme øjeblik

vold på sig selv og nærmede sig døren, idet hun gav Horval et vink.

"Mit ærinde her er udført," sagde hun roligt. "Mr. Horval, måske De vil ledsage mig."

"Ja, og De kan også gå Deres vej, Rosa," udbrød miss Lyle rasende over den unge piges overlegenhed. "Jeg er herskerinde i dette hus, og jeg ønsker ikke at bo under tag med en morderske."

"De kan være ganske rolig," sagde Hagar og standsede i den åbne dør. "Rosa går med mig, og når De ser os igen sammen med mr. Horval, skal jeg fortælle Dem, hvem der har myrdet mrs. Arryford."

"Uforskammede tøs!" mumlede miss Lyle og slog døren i efter Hagar, opdageren og den sorte Rosa.

Trekløveret begav sig imidlertid på vej, og efter at de havde gået et ganske kort stykke, råbte Horval en omnibus an, som gik i retning af Lambeth. Hagar talte hele tiden ivrigt og alvorligt med opdageren, og at dømme efter den opmærksomhed, Horval lyttede til hendes ord med, drejede samtalen sig om vigtige ting. Rosa sad med nedslagne øjne som et billede på sorg og elendighed og aftørrede med visse mellemrum de tårer, som randt ned ad hendes sorte kinder. Beskyldt for tyveri og mord var den stakkels negerinde blevet bortvist fra sit mangeårige hjem; hendes beskytterinde var død, og modløs og forladt, som hun var, havde hun næppe kræfter til at bære sin ulykke. Den frygtelige fetich havde nedkaldt forbandelsen over hendes hoved.

Da de nåede lånekontoret, førte Hagar sin protegé ind i bagværelset, og efter at hun havde vekslet endnu et par

bemærkninger med opdageren, sagde han farvel til de to kvinder og forlod butikken.

"De kan blive her en uges tid, Rosa," sagde Hagar, da han var gået.

"Og hvad De så gøre?"

"Åh," sagde Hagar med et venligt smil, "så går vi hen og angiver Deres stakkels frues morder."

Rosa blev altså hos Hagar og gjorde sig nyttig med at holde huset i orden og lave maden. Hagar udspurgte hende nøje om alt, hvad der kunne stå i den ringeste forbindelse med mordet i Bedford Gardens, og de oplysninger, som hun derved fik, ydede hende stor tilfredsstillelse. Da Horval en dag aflagde et kort besøg i låneforretningen, fortalte hun ham alt, hvad hun havde erfaret, og da hun var færdig, betragtede han hende med et beundrende blik.

"De burde have været en mand," udbrød han; "Deres forstand er alt for god til en kvinde."

"Men jeg er selv for god til at være en mand," svarede Hagar leende. "Farvel, mr. Horval; lad mig høre fra Dem, når De vil have mig med til Westend."

Fire dage senere kom opdageren igen, og denne gang syntes hans sind at være i heftig bevægelse. Han havde en samtale på over en time med Hagar, og da den var til ende, ilede han bort i største hast. Nogle timer efter at han var gået, overgav Hagar lånekontoret til Bolkers omsorg, tog hat og overstykke på og gav Rosa ordre til at følge med. Hun underrettede ikke straks negerinden om årsagen til denne pludselige udflugt; men før de nåede deres bestemmelsessted, havde hun givet hende udførlig

besked om alt, og Rosa så ud til at være særdeles velfornøjet med det, hun havde fået at vide.

De fortsatte deres gang indtil de nåede Duke Street, St. James, og her traf de opdageren, mr. Horval, som med utålmodighed ventede på dem uden for en gadedør.

"Nå, mr. Horval," sagde Hagar; "er han hjemme?"

"Ja, han er," svarede opdageren, "og her har jeg det, De ved nok," vedblev han og klappede sig på sin brystlomme. "Skal vi gå op alle tre?"

"Nej, ikke straks; jeg vil helst tale med ham i enrum først. Vil De vente uden for hans dør med Rosa og komme ind, når jeg kalder?"

Opdageren nikkede bifaldende, hvorefter de alle tre gik op ad den temmelig mørke trappe og standsede uden for en dør på anden sal. Efter at have betydet sine ledsagere, at de skulle trække sig tilbage, ringede Hagar, og efter nogle øjeblikkes forløb blev døren åbnet af mr. Frederick Jevons, som betragtede hende med et spørgende blik. Hagar vendte sit ansigt om mod lyset, som faldt ind ad et vindue i nærheden, og den unge mand trådte forfærdet et skridt tilbage, da han genkendte hende.

"Pigen fra lånekontoret!" udbrød han. "Hvad ønsker De?"

"Jeg ønsker at tale med Dem," svarede Hagar sindigt; "men det vil vist være det heldigste, at denne samtale finder sted for lukkede døre."

"Hvorfor det? De kan ikke have andet at sige mig, end hvad den hele verden gerne må høre."

"Når jeg har meddelt Dem hensigten med mit besøg, vil De tænke anderledes," sagde Hagar tørt. "For min skyld kan vi så udmærket fortsætte samtalen her."

"Nej, nej, kom hellere ind," sagde Jevons og gjorde plads for hende. "Siden De absolut vil tale med mig i enrum, skal De få Deres vilje. Vær så god, denne vej."

Han førte hende ind i et stort, men temmelig tarveligt møbleret værelse, som vidnede om, at mr. Jevons just ikke havde været nogen Krøsus, før han arvede mrs. Arryfords penge.

"De har formodentlig tænkt på at tage bolig i huset i Bedford Gardens?" spurgte Hagar, idet hun satte sig mageligt til rette i en lænestol.

"Er det det, De ønsker at tale med mig om?" sagde Jevons i en hoven tone.

"Ikke alene om det; men vær nu blot tålmodig, så skal vi straks komme til den egentlige affære."

"Affære! Jeg har ingen affære at afgøre med Dem."

"Ikke det?" svarede Hagar roligt og så stift på ham; "har De allerede glemt affæren med ravperlerne, som De – pantsatte?"

"Jeg!" stammede Jevons og trak sig uvilkårligt et par skridt tilbage, mens farven veg bort fra hans kinder.

"Og forbrydelsen?" vedblev Hagar med højtidelig alvor.

"Forbrydelsen?" gispede den ulykkelige Jevons.

"Ja, den frygteligste af alle forbrydelser – mord!"

"Hvad – hvad – mener De?"

Hagar rejste sig fra lænestolen, og idet hun rettede sig op i sin fulde højde, strakte hun sin højre arm truende ud imod den unge mand. "Hvad jeg mener, ved De lige så godt, som jeg," sagde hun alvorligt. "Jeg mener, at De har myrdet mrs. Arryford!"

"Det er løgn!" stønnede Jevons med mat stemme og sank tilbage i en stol, for hans ben begyndte at vakle under ham.

"Det er ikke løgn, det er sandhed! Jeg har beviser."

"Beviser?" Han stirrede på hende, og hans læber skælvede.

"Ja. Ved hjælp af sin indflydelse på mrs. Arryford, har Deres tante formået den gamle dame til at gøre Dem til sin universalarving. De trængte hårdt til penge, De var i gæld, og De kunne derfor ikke vente til mrs. Arryford døde en naturlig død. Den nat, mordet blev begået, var De i hendes bolig."

"Nej, nej – jeg sværger –"

"Det behøves ikke; jeg ved, at De var der; man har set Dem forlade huset. For at mistanken skulle falde på Rosa, forklædte De Dem som en negerinde og pantsatte mrs. Arryfords ravperler i min låneforretning. Uheldigvis lagde jeg mærke til, at den imiterede negerinde manglede den højre hånds lillefinger, og De, mr. Jevons, har den samme legemsfejl. Endvidere betalte jeg Dem med en fempundsseddel, men før jeg udleverede den, noterede jeg nummeret. Ved hjælp af dette nummer er det lykkedes politiet at opspore sedlen, og De er den mand, der har givet den ud. Jeg så –"

Jevons sprang op, ligbleg og skælvende. "Det er ikke sandt! Det er løgn!" skreg han hæst. "Jeg har ikke dræbt mrs. Arryford; jeg har ikke pantsat halsbåndet; jeg –"

"De har gjort begge dele, og jeg kan fremføre to vidner på, at det forholder sig, som jeg siger," påstod Hagar og åbnede døren ud til trappegangen. "Rosa! Mr. Horval!" kaldte hun.

Jevons sank tilbage i lænestolen med et udtryk af rædsel i sit blege ansigt. "Rosa! Horval!" mumlede han. "Jeg er fortabt!"

Rosa og Horval havde straks hørt Hagars kalden, og de stod nu alle tre i nogle sekunder og betragtede den anklagede mand i tavshed.

"Her er mine vidner," sagde Hagar langsomt. "Rosa!"

"Jeg den mand så i huset, da missy døde," sagde negerinden. "Jeg høre støj om natten; jeg gå ned, og jeg se massa Jevons komme ud af missys værelse, og jeg se missus Lyle lukke ham ud ad bagdør. Han slå stakkels missy ihjel – ja, jeg tror det."

"Der hører De," sagde Hagar til den rædselsslagne Jevons. "Og De, mr. Horval?"

"Jeg opsporede den fempundsseddel, som De havde udbetalt ham, og ved hjælp af dens nummer lykkedes det mig at konstatere, at han havde givet den ud i sin klub. En af opvarterne er villig til at bevidne rigtigheden af mit udsagn."

"Der hører De," sagde Hagar igen. "Endvidere ved jeg, at De, forklædt som negerinde, pantsatte det halsbånd, som De havde taget af mrs. Arryfords lig, efter at De havde myrdet hende. Rosa siger, at den afdøde bar disse perler dag og nat. De myrdede hende og stjal halsbåndet."

Jevons sprang op. "Nej! Nej! Nej!" råbte han og slog hænderne sammen i fortvivlelse. "Jeg er uskyldig!"

"Det vil blive en sag mellem Dem og juryen," sagde Horval og trak et par håndjern op af sin brystlomme.

Mens Jevons under stadige protester blev ført til fængslet, vendte Hagar og Rosa tilbage til Carby's Crescent. Det er ikke vanskeligt at gætte, hvorledes Hagar var kommet på det rette spor. Hun havde lagt mærke til, at den negerinde, som havde pantsat perlerne, manglede den højre hånds lillefinger, og da hun stod ansigt til ansigt med Rosa, opdagede hun snart, at det

ikke var hende. Men da Jevons trak sine handsker af, og hun fik øje på hans vanskabte, højre hånd, fik hun en mistanke om, at han og den mystiske negerinde var en og samme person. Endnu var hun dog ikke sikker i sin sag; men da Rosa fortalte, at hun havde set Frederick Jevons komme ud af mrs. Arryfords værelse den nat, mordet blev begået, og da Horval havde opsporet den fempundsseddel, som hun havde udbetalt til negerinden, tvivlede hun ikke længere om, at Jevons var morderen. Hans adfærd var et yderligere bevis på hans brøde. Alt var klart som dagen: for at komme i besiddelse af mrs. Arryfords rigdom, havde uslingen myrdet sin velgørerinde; for at vælte skylden over på Rosa havde han pantsat halsbåndet, og nu var dette halsbånd i færd med at lægge ham strikken om halsen. I samme øjeblik, som han skulle til at nyde frugterne af sin forbrydelse, slog Nemesis ham til jorden.

Dagen efter kunne man læse historien om ravperlerne og Jevons' anholdelse i alle Londons dagblade, og det varede ikke mange timer, før miss Lyle indfandt sig på lånekontoret i Carby's Crescent. Bleg og alvorlig skred hun ind ad døren og nærmede sig disken med megen værdighed.

"Pige!" sagde hun til Hagar med et bittert smil. "Du har været vor onde genius."

"De mener formodentlig, at jeg har afsløret Deres medskyldige," svarede Hagar roligt.

"Min medskyldige – nej, min søn!"

"Deres søn!" Hagar fo'r tilbage med et forfærdet ansigt. "Deres søn, miss Lyle?"

"Ikke miss, men mrs. Lyle," svarede den blege kvinde, "og Frederick Jevons er min søn af første ægteskab. De tror, at han

er skyldig; men De tager fejl – han er uskyldig. De tror, at han vil blive hængt; men De tager atter fejl – han vil blive frikendt. Læs dette brev," vedblev hun og rakte Hagar en lukket konvolut, "og De vil erfare, hvor grundigt De har taget fejl. Vi ses aldrig mere i dette liv; men jeg efterlader Dem min forbandelse."

Før Hagar havde fået tid til at samle sine tanker, var mrs. Lyle – som hun altså kaldte sig – ude af døren. Hendes adfærd var så foruroligende og hendes ord så ulykkespående, at Hagar tænkte på at følge efter hende for om muligt at afværge de skæbnesvangre følger af hendes fortvivlelse. Hun fo'r hen til døren og så ud på gaden, men mrs. Lyle var forsvundet, og da der ingen var til stede, som kunne føre tilsyn med forretningen, kunne Hagar ikke løbe efter hende. Men i samme øjeblik drejede Horval om det nærmeste gadehjørne, og den unge pige ilede øjeblikkelig hen til ham.

"Så De ikke miss Lyle?"

"Jo," nikkede opdageren; "hun gik ned imod Westminster Bridge."

"Åh, følg efter hende, skynd Dem, følg efter hende!" udbrød Hagar angst. "Hun er ude af sig selv, og hun syntes at være besluttet på en eller anden fortvivlet handling."

Horval stirrede et øjeblik forvirret på den unge pige; så tog han en hurtig beslutning, gjorde omkring uden at sige et ord og fjernede sig i hurtigt løb i retning af Westminster Bridge. Hagar så efter ham, indtil han var forsvundet om gadehjørnet; så ilede hun ind i lånekontorets bagværelse og åbnede ivrigt den konvolut, som hun havde modtaget af mrs. Lyle. Den indeholdt et ark papir, hvorpå nedenstående bekendelse var nedskrevet:

"Jeg er ingen gammel jomfru, som man har antaget," begyndte den uden indledning; "jeg er enke, og jeg har været gift to gange. Med min første mand havde jeg Frederick Jevons, som går for at være min nevø, og som jeg elsker højere end min egen sjæl. Da min anden mand, mr. Lyle, døde, måtte jeg søge et erhverv, for jeg havde intet at leve af. Mrs. Arryford averterede på samme tid om en selskabsdame; men hun fremhævede udtrykkeligt, at hun kun ville engagere en ugift kvinde. Pladsen var god, da mrs. Arryford var meget rig, og for at få den, kaldte jeg mig miss Lyle. Den gamle dame var som sagt meget formuende, men hun havde ingen slægtninge, og jeg søgte derfor at formå hende til at gøre testamente til fordel for min søn, som jeg introducerede som min nevø. Negerinden, Rosa, havde imidlertid stor indflydelse på sin frue, og på en eller anden måde, jeg forstår ikke hvorledes, opdagede hun mit forehavende. Hun gjorde, hvad der stod i hendes magt, for at forpurre det, og der udspandt sig en lang forbitret kamp imellem os. Den endte med min triumf; testamentet blev udfærdiget, og Frederick var eneste arving til hele mrs. Arryfords rigdom. Da erfarede Rosa ved at lure, at Frederick ikke var min nevø, men min søn, og selvfølgelig underrettede hun straks sin frue om denne opdagelse. Der fandt en stormende scene sted mellem mig og mrs. Arryford, som erklærede, at hun ville forandre sit testamente, og at hun for fremtiden hverken ville se mig eller min søn i sit hus. Jeg bad, jeg bønfaldt, og jeg truede; men mrs. Arryford var ubøjelig. Så sendte jeg bud efter min søn, for at han skulle søge at tale hende til

rette; men han var ikke hjemme, og først meget sent om aftenen kom han her ud til mig. Da han kom, fortalte jeg ham, at jeg havde dræbt mrs. Arryford. Jeg gjorde det, for at hun ikke skulle forandre testamentet og berøve min søn arven. Frederick blev slået af rædsel og styrtede bort, og jeg tror, at Rosa så ham forlade huset gennem bagdøren. Jeg besluttede at kaste skylden på Rosa, fordi jeg hadede hende, og i den hensigt løste jeg ravperlerne af den dødes hals og bragte dem til min søn den følgende dag. Jeg forlangte, at han skulle forklæde sig som negerinde og pantsætte smykket, for at mistanken kunne falde på Rosa, og for at redde mig indvilligede han i det. Jeg skaffede ham en gul kjole med stenkulsbesætning – Rosas yndlingstoilette – og nogle sølvsmykker. Frederik sværtede sit ansigt og pantsatte ravperlerne på et lånekontor i Lambeth. For at kunne bevise, at Rosa havde været i nærheden af Lambeth på samme tid, som perlerne blev pantsat, sendte jeg hende i et fingeret ærinde til Waterloo Station, og senere indgav jeg opdageren, mr. Horval, den tanke, at det forsvundne halsbånd var pantsat. Han fandt det, og jeg troede, at min plan var lykkedes; med andre ord, at Rosa ville blive dømt og hængt. Ulykkeligvis var ekspeditricen i låneforretningen så snu at lægge mærke til Fredericks lemlæstede hånd, og denne legemsfejl forrådte ham. Jeg hader hende! Frederick er nu i fængsel, anklaget for et mord, som han ikke har begået. Jeg er den skyldige. Jeg myrdede mrs. Arryford, uden at Frederick vidste det. Han har kun søgt at redde mig ved at rette mistanken mod Rosa. Det lykkedes ikke. Jeg er den skyldige, og han skal

ikke straffes for min forbrydelse. Mine herrer jurymedlemmer; jeg befaler jer at løslade min søn og fængsle mig. Jeg er mrs. Arryfords morderske; det sværger jeg jer til.

Julia Lyle."

Hagar lod papiret synke ned i skødet, og hendes hjerte fyldtes med deltagelse for den ulykkelige kvinde.

"Hvor må hun dog elske sin søn!" tænkte den unge pige – "at hun har kunnet dræbe en god og venlig kvinde for hans skyld! Hvor forfærdeligt! Ja, nu vil han vel blive løsladt og komme i besiddelse af alle mrs. Arryfords penge. Men han må yde Rosa en rundelig erstatning for alle de ubehageligheder og al den sorg, som han og hans moder have voldt hende. Han må give hende en livrente og forære hende det halsbånd, som hun sætter så megen pris på, og som har været midlet til at afsløre forbrydersken. Hvad mrs. Lyle angår –"

I dette øjeblik gik butiksdøren op, og Horval kom farende ind, bleg og forpustet.

"Miss Lyle er død!" udbrød han.

"Død!" gentog Hagar ved sig selv. "Ja, jeg anede det jo nok."

"Hun sprang ud fra Westminster Bridge, og da hun blev trukket op af vandet, var hun død."

"Død!" mumlede Hagar igen.

"Som en sild!" fortsatte opdageren i en forfjamsket tone. "Men hvorfor – hvorfor har hun begået selvmord?"

Hagar drog et dybt suk og rakte i tavshed den døde kvindes bekendelse til mr. Horval.

4. Den tredje kunde og afgudsbilledet

Hagar var en forstandig og klart tænkende pige, og i den strenge skole, som hun havde gennemgået under Jacob Dix' regimente, havde hun lært at forstå sig på penges værdi og at gøre gode forretninger. Til malerier og ædelstene, porcelæn og sølvtøj havde hun et indgående kendskab, men i så godt som alle andre retninger var hun fuldkommen blottet for kundskaber, og en skoledreng var hende overlegen hvad boglig dannelse angik. Hun var aldeles uvidende om geografi, for dette fag var lige så lidt blevet doceret i sigøjnernes lejr, som i Jacob Dix' lånekontor, og skønt hun havde god forstand på kinesisk porcelæn, vidste hun sandsynligvis ikke, at Kina var et udstrakt rige i det fjerne Østen; men da den tredje kunde indfandt sig for at pantsætte et lille afgudsbillede af søgrøn nephrit, fik Hagar en del at vide om "det himmelske rige".

Denne kunde var en sømand med et groft, vejrbidt ansigt og to plirrende, blå øjne, som stirrede på Hagar fra et par svære øjenbryn. Han havde stærke, hvide tænder, som skinnede frem gennem et kraftigt overskæg, og hans firskårne krop hvilede på et par solide ben. Hans grove, mørkeblå benklæder, den tykke stortrøje med messingknapper, hans brogede, løst bundne halstørklæde, kort sagt hele hans person duftede af saltvand. Sine store, røde ører havde han prydet med guldringe, og han kom slingrende ind i butikken, som en mand, der ikke i lange tider har sat foden på fast grund.

Idet han trådte ind, kastede han et usikkert blik tilbage over skulderen, som om han ventede at blive forfulgt, og svingede derefter ind i en af de tidligere beskrevne båse, foran disken, ligesom et skib, der lægger sig til ankers. Her aftog han sin hoveddækning og tørrede sin pande med et rødt lommetørklæde af kinesisk silke. Hagar stod med hænderne let hvilende på disken og ventede på, at han skulle sige noget; men sømanden tav fremdeles og vedblev derimod at skotte over skulderen i retning af døren. Omsider tabte Hagar tålmodigheden.

"Hvad ønsker De?" spurgte hun skarpt.

Sømanden lænede sig frem over disken og talte med en hæs stemme. "Nathaniel Prime er mit navn, miss," sagde han næsten hviskende; "i forkortet udgave Nat Prime, og jeg er tredje styrmand på en teskude, som farer mellem London og Hong Kong."

"Nu vel, mr. Prime," sagde Hagar, da han ikke røbede lyst til at fortsætte; "hvad ønsker De?"

Nat stak sin barkede næve i lommen og trak en lille genstand frem, som var indsvøbt i et blåt bomuldslommetørklæde. "Jeg har en lille tingest her, miss, som jeg vil betro Dem til sikker opbevaring," sagde han.

"Åh, det er noget, De vil pantsætte," sagde Hagar. "Hvad er det?"

"Det er Kwan-Tai; det er hvad det er, miss."

Hagar rynkede panden. "Hvad er det for noget snak, De der siger," udbrød hun utålmodigt.

"Det er kinesisk," skyndte sømanden sig at forklare. "Kwan-Tai er kinesernes krigsgud, miss, og dette er en afbildning af

ham." Ved disse ord rullede han lommetørklædet op, og et overordentlig hæsligt, lille afgudsbillede kom til syne. "Jeg fik det i hans tempel i Kanton," fortsatte Nat; "se rigtigt på det, miss – men vent lidt."

Han slingrede tilbage til døren og trådte helt ud på fortovet, hvor han så sig opmærksomt om til højre og venstre. Øjensynlig var han tilfreds med resultatet af sin undersøgelse, for han vendte tilbage med en velbehagelig fløjten for at genoptage den afbrudte samtale.

"Jeg troede, at jeg havde den forbandede kineser i kølvandet," bemærkede han og lod en skrå forsvinde i sin rummelige mund. "Han ville stikke mig sin kniv imellem ribbenene for at få fat i den tingest der."

"Hvad mener De, mand?"

"Hvad jeg mener!" gentog Nat, "jeg mener ikke andet, end at den fordømte kinesertamp ville have guden der, og da jeg ikke skøtter om at få hans kniv til at se sig om i mine indvolde, er det meningen, at De skal gemme den for mig."

Hagar lagde afgudsbilledet på disken og trådte et par skridt tilbage. "Nå således," ytrede hun tørt, "faren skulle altså overføres på mig. Nej tak, mr. Prime; tag Deres hæslige gudebillede, og lad mig være fri for den forretning."

"Nej, nej, De tager fejl, miss," forsikrede nat og skød atter afgudsbilledet hen imod hende. "Yu-Ying – det er kineserens navn – ved ikke, jeg er her, og jeg beder Dem kun om, at beholde Kwan-Tai i en uges tid; det kan De gøre uden fare."

Hagar tog atter billedet i sin hånd og overvejede situationen.

Den hæslige, lille figur var udskåret i grøn nephrit og havde diamantøjne, korslagte ben og et par store, vifteformede

hænder, som hvilede på den fremstående mave. Det var just ikke nogen attråværdig genstand at eje, undtagen som kuriositet; men i Yu-Yings øjne havde den åbenbart en ganske særlig værdi, siden han endog ville sætte sig i besiddelse af den på bekostning af et menneskes liv. Hagar var i de første øjeblikke noget betænkelig ved at tage Kwan-Tai som pant; men da der ikke syntes at være nogen øjeblikkelig fare forbundet med det, besluttede hun alligevel at gøre forretning. Hun havde så megen forretningsånd, at hun yderst nødigt gav slip på en chance, og umuligt er det jo ikke, at visse folk kunne have ret, når de påstår, at sigøjnerne er en af de ti Israels stammer.

"Jeg vil låne Dem tredive shillings på den," sagde hun pludselig.

"Tredive shillings; det er godt," samtykkede Nat uden tøven, "eftersom jeg kun bryder mig om at få denne hersens afgud stuvet af vejen på et sikkert sted. Hvis jeg ville pantsætte ham for at få penge, ville tredive pund nok være nærmere ved min pris. Jeg tør forbande mig på, at dette stykke nephrit er sine to hundrede pund værd."

"Jeg kender ikke handelsværdien af nephrit," svarede Hagar i en utålmodig tone. "Vil De have de tredive shillings eller ikke?"

"Jeg sagde jo, at det var godt," svarede sømanden godmodigt og lod skråen vandre over i den anden side af munden. "Krads så et par ord op på en lap papir, om at De har taget Kwan-Tai i pleje."

"Navn og adresse?" spurgte Hagar og begyndte at udfylde lånesedlen.

"Nathaniel Prime, styrmand, Old Cloe Street 20," svarede sømanden. "Det er et logihus, miss – *Nelson* kalder vi det. Hvis

De vil praje mig der, miss, skal det ikke mangle på et godt glas, og jeg vil være stolt af at få besøg af en pige som Dem."

"Her er lånesedlen og pengene, mr. Prime. Se så at komme af sted, hvis De ikke har andet på samvittigheden."

"De taler rart tydeligt, miss," brummede Nat og stak de tredive shillings i lommen; "men hvis denne Yu-Ying skulle begynde at luske om her i nærheden, kan De blot lette Deres anker og sætte kursen efter *Nelson*."

Nat Prime nikkede venligt til Hagar og sejlede ud af butiksdøren. Hun kunne høre ham synge en knejpemelodi, mens han drev ned ad fortovet, og først da hans lystige brummen døde bort på grund af afstanden, begyndte hun at betragte det diamantøjede afgudsbillede. Kwan-Tai var i sandhed ualmindelig styg, men interessant og tiltrækkende på sin vis, og dels af forretningshensyn og dels for eventuelt at erfare, om der var nogen sandhed i Nats historie om Yu-Ying, lagde Hagar den kinesiske gud ned i butiksvinduet. Der lå han og smilede med sine diamantøjne mellem alle de støvede sager, ligesom han tidligere havde tilsmilet sine dyrkere i det fjerne Kanton.

Hvis der er en fejl, som mere end nogen anden bringer fordærvelse over kvinderne, må det være nysgerrighed. Her havde Hagar ladet sig fortælle en besynderlig historie om afguden Kwan-Tai, og øjeblikkelig besluttede hun at prøve, om historien var sand. Ved at lægge nephritfiguren i vinduet åbnede hun kineseren en mulighed for at få øje på den, og såfremt det virkelig var ham så overordentlig magtpåliggende at få fat i denne talisman – hvilket det øjensynligt var – antog Hagar, at han ville komme ind og spørge, om den var til fals.

Intet øjeblik faldt det hende ind at tro, at han måske ville dræbe hende eller gøre blot det mindste forsøg på noget sådant, og at han skulle stræbe Nat Prime efter livet, anså hun for et påfund, som sømanden havde villet pynte på sin historie med.

"Jeg tror ikke et muk af den snak!" tænkte den skeptiske Hagar. "Nu ligger Kwan-Tai i vinduet, og vi vil se, hvad det vil føre til."

Til hendes store overraskelse førte denne letsindighed imidlertid til et temmelig ubehageligt resultat, og dette lod ikke vente længe på sig. Den påfølgende eftermiddag sad hun inde i bagværelset og spiste sin tarvelige middagsmad, mens døren ind til butikken stod åben, for at hun kunne høre, om der kom nogen. Størstedelen af beboerne i Carby's Crescent befandt sig inden døre, og den lille plads var næsten folketom. Da hørte Hagar pludselig en klirren af glas, som når en rude knuses, og i de første sekunder blev hun siddende uden at røre sig, som om hun var lammet af forfærdelse. Men da hun genvandt brugen af sine lemmer og sine tanker, fo'r hun ud i butikken, og her fik hun bekræftet, at mr. Primes advarsel ikke var ubegrundet. Den midterste rude i butiksvinduet var slået ind, og Kwan-Tai var borte. Med et bestyrtet udråb var Hagar i to spring ude på fortovet, og hun kom akkurat tidsnok til at se en bluseklædt person løbe i vild fart langs husrækken og forsvinde om det nærmeste hjørne.

"Kineseren! Kineseren!" skreg hun og styrtede efter ham. "Tyven! Stop – stop tyven! Yu-Ying! Yu-Ying!"

Fulgt af en menneskemængde, som hendes råb syntes at have tryllet op af jorden, fløj Hagar af sted som en hind. Men den rapfodede kinesers forspring var for stort, og da Hagar nåede

de stærkt befærdede gader, havde hun tabt ham af syne. Hun henvendte sig til de omkringstående, til en stoisk politibetjent og til droske-kuskene; men uden resultat. Flere af de adspurgte havde ganske vist set en kineser komme løbende fra Carby's Crescent, men ingen havde lagt mærke til, hvor han var blevet af. Hagar løb snart en vej, snart en anden, stirrede ned ad gaderne, spurgte og tænkte sig om; alt forgæves. Yu-Ying var forsvundet, som om han var sunket i jorden, og med ham den lille nephritfigur. Omsider vendte Hagar modfalden tilbage til Carby's Crescent og bebrejdede sig selv hårdt, at hun havde gjort sig skyldig i den utilgivelige ubetænksomhed og dumhed at udstille Kwan-Tai i vinduet. Efter at have anbragt et bræt bag ved den knuste rude og sendt bud efter en glarmester satte hun sig ned og overvejede, hvad der var at gøre.

Efter en uges tids forløb ville nat Prime uden tvivl vende tilbage for at indløse sit afgudsbillede, og Hagar vidste ikke, hvordan hun skulle undskylde dets forsvinden. Kineseren havde åbenbart listet sig efter Nat den foregående dag og forvisset sig om, at sømanden gik ind på lånekontoret. Han måtte have gættet sig til, at gudebilledet var blevet pantsat, og havde så afventet en gunstig lejlighed til at stjæle det, idet han åbenbart foretrak at tilegne sig den attråede skat på ulovlig vis i stedet for at købe den i ærlig handel. Måske havde Yu-Ying med ægte kinesisk snuhed gættet, at Hagar hverken kunne eller ville sælge guden, og derfor besluttet sit angreb på vinduet. Under alle omstændigheder var Kwan-Tai stjålet, og Hagar anså det for klogest at underrette Nat om det straks. Måske vidste styrmanden, hvor Yu-Ying plejede at opholde sig, så at han kunne opsøge den frække tyv og lade ham anholde, og da det

som sagt forekom hende at være det fornuftigste, hun kunne gøre under den forhåndenværende situation, skyndte Hagar sig at sende Prime en billet, hvori hun anmodede ham om at komme så hurtigt som muligt, da hun ønskede at tale med ham i et vigtigt anliggende. Tyveriet omtalte hun ikke i brevet, da hun hellere ville meddele ham det mundtligt.

Det varede to dage, før sømanden efterkom opfordringen, og han forklarede sin forsømmelighed med, at han havde været i Brighton for at besøge en gammel ven. Derefter forlangte han at få sit afgudsbillede at se, for at han kunne forvisse sig om, at det var i sikkerhed, og Hagar måtte nu fortælle ham om dets forsvinden og om Yu-Yings bedrift. Nats raseri var frygteligt. I fulde ti minutter bandede og skældte han uophørligt, og så fortræffeligt beherskede han det vulgære sprog, at han i dette tidsrum næppe gentog sine kraftudtryk en eneste gang. I nedenstående samtale ville vi imidlertid udelade de uhyggeligste af de blomster, han fremdeles smykkede sine udtalelser med.

"Jeg vidste, at den fordømte kineser var fulgt efter mig," sagde han noget roligere; "hvis De husker det, miss, gik jeg ud, for at se, om kysten var klar. Han har vel stået og luret ved hjørnet, tænker jeg. Gid pokker havde alle kinesere, siger jeg!"

"Jeg er meget ked af, at figuren er borte, mr. Prime –"

"Nå, tal nu ikke mere om det, miss. Hvorledes skulle en ung pige som De kunne narre en kineser? Hvis De havde indhentet ham, ville han have slået tænderne ind i munden på Dem, før De kunne sige et ord."

"Det er alligevel min skyld," påstod Hagar. "Jeg skulle ikke have lagt figuren ned i vinduet."

"Lige meget, miss; hvis Yu-Ying ikke havde fået guden så let, som han fik den, havde han gjort indbrud for at få fat i den. Ja, han havde, miss, og så havde han skåret struben over på Dem oven i købet."

"Hvorfor var det ham så magtpåliggende at komme i besiddelse af dette afgudsbillede?"

"Af samme grund som jeg havde til at passe på det, miss. Grunden hedder – halvtreds tusinde pund."

"Halvtreds tusinde pund!" udbrød Hagar bestyrtet. "Så meget var nephrit-figuren ikke værd."

"Ikke som handelsvare, miss; men den kan indbringe den sum. Jeg havde gjort regning på, at jeg skulle sige søen farvel, når jeg fik alle de penge; men nu bliver det den fordømte kineserhund, der kommer til at skumme fløden."

"Men kan De ikke opsøge Yu-Ying og få ham arresteret for tyveriet?"

"Han vil lyve sig fra det hele, miss; og hvad det angår at søge ham op, så tror jeg, at han for længe siden er over alle bjerge, som man siger. Men jeg vil alligevel prøve det. Farvel, miss; tro aldrig mere på de kinesiske djævle."

Efter disse afsluttende bemærkninger sejlede Nat ud ad døren med en filosofisk mine, og Hagar blev alene tilbage, angerfuld og ærgerlig over, at hun ved sin letsindighed havde bidraget til, at det kostbare afgudsbillede var gået tabt. Hun havde ondt ved at tro på sømandens påstand om de halvtreds tusinde pund, og dog havde alt, hvad han havde fortalt hende om Yu-Ying vist sig at være sandhed, så hvorfor skulle han have løjet for hende angående figurens værdi?

Til sidst ophørte Hagar at tænke på Nat Prime, Yu-Ying og Kwan-Tai og slog sig til tåls med, at hun havde vundet en ny erfaring, som havde kostet hende tredive shillings.

Imidlertid sad styrmanden i *Nelson*s skænkestue med et krus øl foran sig og en kort pibe i den ene mundvig. I flere dage havde han siddet således og ventet på et besøg; men den fjerde dag efter Kwan-Tais forsvinden var han ikke længere alene. Lige over for ham sad en tør, mager mand, sortklædt fra top til tå og med et par klare øjne i et intelligent, skarpsindigt ansigt. Denne gentleman var læge, og han var netop den gæst, som nat Prime havde ventet på.

"Var De blot kommet for en uge siden," sagde Nat i en trist tone. "Da havde jeg ikke pantsat afgudsbilledet, og så var den fordømte tingest ikke blevet stjålet."

"Ja vist, ja vist, det forstår jeg nok; men hvorfor pantsatte De den?" spurgte doktoren gnavent.

"Hvorfor?" gentog Nat tørt. "Åh, fordi jeg ikke holdt så meget af at få struben skåret over af Yu-Ying, og så længe jeg gik med hans krigsgud i lommen, var mit liv ikke en penny værd."

"Hvorledes har Yu-Ying erfaret afgudsbilledets værdi?"

"Han var præst i krigsgudens tempel i Kanton; jeg så ham flere gange gøre tjeneste der, og da han tog hyre som steward på *Queen Mary*, tænkte jeg nok, at han var på jagt efter Kwan-Tai. Men jeg sov med øjnene på klem," tilføjede Nat triumferende, "og det lykkedes ham ikke at pudse mig af, før jeg havde leveret afguden fra mig på det forbandede lånekontor."

"Men jeg forstår endnu ikke, hvorledes han har fået oplysninger om jernskrinet i London og om Poas skat," udbrød doktoren irriteret.

Prime drak en slurk øl og lænede sig fremefter for at tale. "Ja, ser De, doktor Dick," sagde han langsomt og gav sine ord eftertryk med nogle højtidelige bevægelser med pibespidsen, "hvad var det, De fortalte mig, før jeg tog hyre på den kinafarer for et år siden?"

"Hvad jeg fortalte Dem?" svarede doktoren tankefuld. "Jeg fortalte Dem, at min onkel havde været med ved plyndringen af Sommerpaladset i Peking, og at englænderne og franskmændene ikke var alene om arbejdet, men at kineserne selv hjalp til efter bedste evne."

"En af disse, en præst ved navn Poa, havde samlet sig en mængde små guldstatuer af krigsguden Kwan-Tai – i alt til en værdi af et halvt hundrede tusinde pund – og flygtede med dem til England. Her solgte han nogle af figurerne for at få penge og anbragte resten i et jernskrin, som han betroede en landsmand i London til opbevaring; kort efter vendte han tilbage til Kina og overtog atter sit embede som præst ved krigsgudens tempel i Kanton. Han havde i sinde at skrive efter jernskrinet og give statuetterne tilbage til gudens tempel, men sygdom forhindrede ham i at udføre sit forsæt. Af frygt for at blive straffet for helligbrøde, turde han ikke betro sig til nogen, hvorfor han affattede en nøjagtig beskrivelse af, hvor skatten var at finde, og anbragte papiret inden i et lille nephrit-afgudsbillede af Kwan-Tai, som stod i templet. Min onkel havde tilfældigvis lejlighed til at gøre Poa en betydelig tjeneste, og af taknemmelighed betroede denne ham sin hemmelighed. Kort efter døde præsten, og omtrent samtidig var min onkel nødsaget til at vende tilbage til England, uden at det forinden havde været ham muligt at forskaffe sig adgang til Kean-Tais

tempel og stjæle nephritfiguren. Han tog bolig i Christchurch, hvor han døde og efterlod sig et papir med en redegørelse af, hvad han vidste om Poas skat. Jeg kom i besiddelse af dette papir for omtrent to år siden, og da jeg vidste, at De fo'r på Kina, skyndte jeg mig at opsøge Dem."

"Ja," sagde Prime og greb fortællingens tråd, "og De spurgte mig, om jeg kunne stjæle afgudsbilledet ud af dette hersens tempel. Nu vel, jeg stjal det, og jeg tror, at Yu-Ying, det svin, så, at jeg stjal det. Under alle omstændigheder tog han hyre om bord på *Queen Mary*, og på en eller anden måde – jeg begriber ikke hvorledes – fik han min hemmelighed opsnuset og gjorde flere forsøg på at få fat i afgudsbilledet. Jeg narrede ham dog, så længe vi var om bord, og da jeg kom i land, ventede jeg stadig at træffe Dem, for at vi kunne få jernskrinet bragt i sikkerhed."

"Jeg var syg," svarede mr. Dick utålmodigt; "derfor kunne jeg ikke komme. De kunne jo selv have fundet skatten og senere delt den med mig."

"Jeg kunne ikke have læst den kinesiske seddel, som findes i figuren; men De har jo lært kinesisk af Deres onkel, og jeg ventede derfor på, at De skulle komme og læse den. For sikkerheds skyld pantsatte jeg afgudsbilledet, og Yu-Ying – den slyngel – fulgte efter mig og stjal det, så han har vel allerede fundet guldguderne."

"Rimeligvis; men hvordan kunne han vide, at de eksisterede, og at den lille nephritfigur indeholdt oplysninger om deres skjulested?"

"Jeg forstår det ikke, sir, med mindre Poa har betroet sin hemmelighed til en af de andre præster ved templet."

"Poa døde for femten år siden," svarede doktoren skarpt, "og hvis han på sit dødsleje havde åbnet sit hjerte for sine embedsbrødre, ville de ikke have ventet så længe med at opsøge skatten."

I det samme trådte værten ind og underrettede Nat Prime om, at en dame ønskede at tale med ham. Sømanden blev temmelig overrasket, for han havde ikke mange kvindelige bekendte, og bad værten om at vise damen ind i skænkestuen. Et øjeblik efter viste hun sig i døren, og mr. Primes overraskelse steg, da han så, at det var Hagar.

"Pigen fra lånekontoret!" udbrød han og rejste sig. "Hvad ønsker De, miss?"

"At give Dem Deres kinesiske afgudsbillede tilbage," svarede Hagar og trak Kwan-Tai op af sin kjolelomme.

"Hurra! Hurra! Kwan-Tai er kommet tilbage," skreg Nat og snappede figuren ud af Hagars fremstrakte hånd. "Hvordan i Himlens navn er det gået til?"

"Da jeg lukkede butikken op i morges, hang den i en snor, som var bundet fast i dørgrebet."

"Yu-Ying har ikke haft megen fornøjelse af den, lader det til. Hr. doktor, se om papiret findes i maven på den lille fyr."

Doktor Dick, som igennem sin onkels optegnelser var blevet nøje underrettet om hemmeligheden ved afgudsbilledet, gav sig til at skrue hovedet af, og da han var færdig, så man, at figurens krop var udhulet så meget, at den netop kunne afgive skjulested for et sammenrullet stykke rispapir, som var dækket med diminutive, kinesiske bogstaver. Mens doktoren gav sig i lag med at udtyde disse, vendte Nat sig atter om mod Hagar.

"Tak skal De have, miss," sagde han nedladende; "hvis vi finder pengene, skal De få et pund eller to."

"Nej tak," svarede Hagar i en kort tone. "Giv mig blot lånesedlen og en og tredive shillings; det er lånesummen med renter. Mere ønsker jeg ikke."

Nat talte pengene op og lagde dem i Hagars hånd sammen med lånebeviset. "Men jeg ville gerne gøre noget for Dem, fordi De har skaffet mig Kwan-Tai tilbage," sagde han.

"Nu vel, mr. Prime," sagde Hagar smilende og standsede ved døren; "når De får de halvtreds tusinde pund, som De talte om, kan De vise mig en gentjeneste ved at komme hen og fortælle mig historien. Jeg kunne nok have lyst til at vide, hvorfor Yu-Ying stjal afgudsbilledet, og hvorfor han leverede det tilbage igen."

"Det skal jeg gøre, miss; og en mærkelig historie er det. Vil De ikke drikke et glas, miss? Ikke? Ja, så farvel, miss! Farvel og mange tak!"

Da Nat kom tilbage til bordet havde doktoren fundet ud af betydningen af de kinesiske skrifttegn. De opgav adressen på en person ved navn Yeh, som drev en opiumshule i Vesey Street, Whitechapel.

"Vi må gå derhen og tale med ham," sagde doktoren og rejste sig. "Jeg er vis på, at han har jernskrinet."

"Det findes vel nok hos en eller anden kineser," ytrede Nat; "men næppe hos Yeh. Selv om Poa har betroet skrinet til ham, kan han jo være død og begravet for længe siden. Selv kineserne er ikke udødelige."

"Yeh eller en anden – hvad gør det til sagen, Prime? Når vi blot legitimerer os ved at fremvise nephritfiguren for skattens

bevogter, vil den straks blive udleveret os."

"Meget rigtigt," svarede Nat og så på sit ur, "og vi har hele eftermiddagen for os til den ekspedition. Men lad os først få noget at spise, og så gå lige til Whitechapel."

Under måltidet var sømanden meget tankefuld og deltog ikke med nogen synderlig begejstring i doktorens glæde over, at den eftertragtede skats skjulested endelig syntes at være opdaget.

"De gør just ikke indtryk af at være overvældet af glæde, Nat," sagde mr. Dick omsider i en misfornøjet tone, "og dog vil De i aften være ejer af fem og tyve tusinde pund. De har god grund til at være både glad og tilfreds. Hvad er der i vejen?"

"Yu-Ying, doktor. Jeg stoler ikke på den hedning. Hvorfor leverede han afguden tilbage?"

"Rimeligvis fordi han ikke kunne finde ud af, hvordan den skulle åbnes," svarede Dick, "og da han indså, at den ikke kunne være ham til nogen nytte, gav han den tilbage til dens retmæssige ejer."

Nat rystede på hovedet.

"Som præst ved krigsgudens tempel er Yu-Ying selv den retmæssige ejer," sagde han tvivlende. "Jeg havde jo stjålet den tingest, så min var den ikke. Nej, doktor, der er noget muggent ved den historie. Det skulle ikke undre mig, om Yu-Ying pudser os ordentligt af."

"Hvad mener De, Nat?"

"Hvad jeg mener, sir," sagde styrmanden med stor ro. "Jeg mener, at det slet ikke ville forundre mig, om Yu-Ying havde taget alle guldguderne og sendt Kwan-Tai tilbage, for at vi skulle finde kassen tom, når vi kom for at hæve skatten. Det

kunne ligne sådan en djævel af en kineser at bære sig ad på den måde."

"Jeg håber det ikke! Nej, jeg kan ikke tro det!" udbrød doktoren og blegnede. "Men lad os få vished så hurtigt som muligt. Kom Nat; vi må straks af sted til Whitechapel."

Mange års erfaring havde givet Nat Prime en indgroet mistro til Kinas skævøjede sønner, og hovedrystende betalte han sin regning til værten i *Nelson*, hvorefter de to skattejægere begav sig på vej til Whitechapel.

"De kan godt tro mig på mit ord, doktor," sagde Nat, da de sad i toget; "vi har en ubehagelig overraskelse i vente, når vi kommer til målet for denne ekspedition. Jeg tør nok bande på, at det ikke var af ærlighed, at Yu-Ying leverede afgudsbilledet tilbage."

Da de to eventyrere nåede Whitechapel, voldte det dem en del besvær at finde Vesey Street, og da deres søgen efter næsten en times forløb kronedes med held, viste det sig at være et lille snævert og snavset stræde, i midten af hvilket Yeh havde opslået sin bolig. Et rødmalet skilt med forgyldte, kinesiske bogstaver fortalte, at huset var "De hundrede Velsignelsers Bolig", og at Yeh handlede med varer fra "Blomsternes Land". Doktoren meddelte Nat, hvad indskriften betød, for sømanden kunne ikke læse kinesisk, selv om han talte dette sprog med nogenlunde lethed.

"Enten må den virkelige Yeh leve endnu, eller også er denne en søn af ham," mente Dick, og da Nat samtykkede med et grynt, bankede doktoren på døren til det hus, hvor de håbede at finde Poas skat, det kejserlige dynasti T'sins gyldne afguder.

Efter et øjebliks forløb kom en kineserdreng med lydløse trin og bløde, katteagtige bevægelser for at lukke dem ind. Nat, som var bedst bevandret i det kinesiske sprog, sagde, at de ønskede at tale med Yeh, og efter nogen tøven førte drengen dem gennem en lang, mørk korridor ind i et temmelig stort rum, som var fyldt med varer, og hvor tre eller fire kinesere var beskæftiget. Her drev Yeh sin officielle forretning; men bag ved butikken, ved enden af en anden lang korridor fandtes hans væsentligste indtægtskilde, opiumshulen. Drengen sagde nogle ord til en af kineserne, som derefter nærmede sig og tiltalte de to englændere i sit eget sprog.

"Hvad kan Deres elendige slave gøre for sine herrer, som lader hans usle bolig vederfares slig ære?" spurgte han indsmigrende med den kinesiske udtryksmådes sædvanlige blomsterrige humbug. Nat, som ikke var fremmed for disse fraser, svarede i samme ånd.

"Deres ærbødige gæster ønsker at tale med den lærde og højtagtede Yeh."

"Det er min ophøjede fader," sagde kineseren med et buk; "og hvad ønsker mine nådige herrer at tale med den ærværdige Yeh om?"

I stedet for at svare, trak styrmanden afgudsbilledet op af lommen, hvilket havde den virkning på Yehs søn, at han blev lige så grøn i ansigtet som Kwan-Tai. Han faldt på knæ og dunkede panden tre gange mod gulvet, hvorefter han uden at spilde tid på nærmere forklaring førte de to englændere ind i opiumshulen. Her sad på en ophøjet platform under en hæslig afguds grinende ansigt købmanden Yeh, en meget gammel og meget rynket mand. Han var iført en rød, vatteret silkebluse

med guldbroderi og bar store briller i skildpaddesindfatning. Lige som sønnen blev han højlig overrasket ved synet af Kwan-Tai, og han udviste de samme tegn på ærbødighed for krigsgudens billede ved at kaste sig på knæ og berøre gulvet med sin pande.

"Den lærde Poa var min højtagtede ven," sagde han og bukkede for sine gæster. "Han betroede et jernskrin til min omsorg og pålagde mig at udlevere det til den, der fremviste et billede af den mægtige krigsgud; men Poa sagde ikke, at det ville blive fremvist to gange."

"Oho!" udbrød Dick med en grimasse. "Yu-Ying?"

"De kender hans navn, kan jeg høre," bemærkede Yeh; "er denne præst ved Kwan-Tais tempel i Kanton Deres højt beundrede ven?"

"Ja, ja," svarede Nat ivrigt; "vi gav ham guden, for at han skulle undersøge, om Poas skrin var i sikkerhed, men vi bad ham ikke om at flytte det."

"Han adlød Deres befaling, mine herrer," sagde Yeh og rejste sig; "han overbeviste sig om, at skrinet var til stede, men han tog det ikke med."

Doktor Dick sprang op med et glædesudbrud. "Det er her altså endnu!" udbrød han lettet. "Vær så god at vise os det straks."

"Det afventer Deres høje nærværelse i værelset ved siden af."

Med disse ord førte kineseren de to længselsfulde eventyrere gennem en lille dør ind i et fængselsagtigt rum, som var sparsomt oplyst af et enkelt tilgitret vindue. I en krog stod et stort, sortmalet jernskrin med nogle kinesiske skrifttegn på låget, og på et søm hang en lille kobbernøgle, som Yeh overrakte

til doktor Dick med et dybt buk. "Mine herrer kan undersøge Poas hemmelighed alene," sagde han og trak sig tilbage til døren med mange buk. "Hvem er jeg, at jeg skulle forstyrre Dem, som er begunstigede af Kwan-Tai?"

Da de to mænd var alene, så de på hinanden med et udtryk af overraskelse og tvivl. "Det gik lettere, end jeg havde troet," ytrede Nat efter en pause. "Men jeg tror nu alligevel, at Yu-Ying har spillet os et puds."

"Umuligt!" svarede Dick og lagde sig på knæ foran skrinet. "Her har jeg nøglen, og under dette låg vil vi uden tvivl finde Poas gyldne skat."

"Nu vel," sagde styrmanden med et nik; "hvis alt er, som det skal være, lover jeg, at jeg aldrig mere vil forbande en kineser. Luk op, doktor."

Mr. Dick drejede nøglen rundt i låsen og løftede låget, men i samme nu slog et skær at ild ham i møde med et tordenlignende brag. De to mænd, værelset og den største del af Yehs bolig forsvandt i et frygteligt kaos. Nat Prime og doktor Dick havde ventet at finde en formue. De fandt en dynamitmine og en skrækkelig død.

To måneder senere, da londonerne næsten havde glemt den mystiske eksplosion i Vesey Street, fremstillede en kineser sig for præsterne i Kwan-Tais tempel i Kanton og tiltalte dem således:

"Hellige mænd," sagde han og pegede på et stort antal små afgudsbilleder af guld, som lå foran ham på et lakeret bord, "her er de billeder af Kwan-Tai, som tilhører det kejserlige hus T'sin, og som Deres tjener Yu-Ying har bragt tilbage fra barbarerne. Da I fandt den onde Poas tilståelse om, at han havde stjålet

guderne og betroet hemmeligheden om, hvor de var at finde, til Kwan-Tais nephritbillede, befalede De Deres uværdige slave at søge og finde skatten, for at den kunne blive ført tilbage til Kwan-Tais tempel. Men før Deres tjener kunne begive sig på rejsen til mørkets land, blev krigsgudens billede stjålet af en fremmed djævel, som også kendte Poas hemmelighed. Jeg, den tåbelige Yu-Ying, fulgte efter barbaren til hans eget land; men der gik mange dage, før det lykkedes mig at nå mit mål. En dag pantsatte den fremmede djævel vor hellige krigsguds billede for penge, og det blev lagt i butikkens vindue. Jeg knuste vinduet, hellige præster; jeg stjal guden og gik til Yehs hus, hvor jeg fandt alle de stjålne guldguder, som her ligger for Deres øjne. Men jeg ville straffe Yeh, fordi han havde været medskyldig i Poas vanhelligelse af den mægtige Kwan-Tai, og samtidig ville jeg dræbe den fremmede barbar, som havde stjålet nephritguden fra vort tempel. Derfor tog jeg guldguderne op af det jernskrin, de havde været skjult i, og i deres sted efterlod jeg et farligt pulver, som barbarerne kalder dynamit. Jeg arrangerede det således, at når skrinets låg blev åbnet, måtte dette pulver antændes og, lig ilddragens ånde, dræbe den, der kom for at stjæle guderne. Det skete, som jeg havde beregnet, hellige mænd; jeg har erfaret det senere. Den fremmede djævel og en ven af ham blev knust, og Yehs hus blev ødelagt. Det var i den hensigt, at jeg bragte krigsgudens billede tilbage til lånebutikken; derved lokkede jeg de fremmede djævle i døden. Nu kender I sandheden, hellige tjenere af Kwan-Tai. Sig, har jeg handlet ret?"

Og alle de hellige mænd svarede som med en stemme: "Yu-Ying, du har handlet ret, og din mindetavle vil blive ophængt i

Kwan-Tais tempel."

Mens dette foregik i Kanton, sad Hagar i det fjerne London og ventede på, at Nat Prime skulle komme og fortælle hende historien om nephrit-afgudsbilledet. Men han kom aldrig.

5. Den fjerde kunde og krucifikset

Som læseren vil erindre, har der i en af de foregående fortællinger været tale om Bolker, den vanføre, unge knøs, som var Hagars højre hånd, men tillige hendes daglige plage. Med sit klare hoved og sin stærke vilje udøvede Hagar et vist herredømme over de fleste mennesker, hun kom i berøring med; kun ikke over denne knægt, hvis karakter syntes at være sammensat af de sletteste menneskelige egenskaber. Han løj med stor frækhed, han gik sin vej, når som helst det behagede ham, ja, han stjal endog forskellige småting, når han mente, at han kunne gøre det uden at løbe alt for stor en risiko. Men til trods for alle Bolkers uheldige sider beholdt Hagar ham alligevel, og grunden til hendes overbærenhed var, at han som modvægt til sine laster besad tre værdifulde egenskaber: han var en fortræffelig lænkehund, han besad et ubestrideligt forretningstalent, og han var snu nok til ikke at gå videre i sine skarnsstreger, end at han kunne beholde sin plads. Mistroiske herskerinder har beholdt brugbare tjenere af mindre fornuftmæssige grunde end disse.

Når Hagar gik ud i forretningsanliggender, hvilket hun ikke så sjældent gjorde, passede Bolker lånekontoret og ekspederede kunderne. Til disse lånte han de mindst mulige beløb på de genstande, som de ønskede at pantsætte, og når Hagar kom hjem, kunne han som regel fortælle hende om et eller andet godt kup, som han havde gjort under hendes fraværelse. Så

plejede Hagar at give ham nogle pence i belønning, hvorefter Bolker forsvandt uden tilladelse, for at solde pengene op. Dette program gentoges atter og atter uden variationer.

En aften kom Hagar noget senere hjem end sædvanligt; hun havde været på landet i et forretningsærinde vedrørende en kobbernøgle. Men dette eventyr vil blive fortalt senere. Nærværende historie handler kun om det mærkværdige sølvkrucifiks, som Bolker præsenterede for sin herskerinde, da hun ved ottetiden kom tilbage til lånekontoret.

"Se der, miss!" udbrød han og pegede på væggen, "der har jeg fået noget smukt til Dem – billigt."

Det må bemærkes, at Bolker havde gået i skole, og da han besad en god forstand, var det lykkedes ham at tilegne sig et vist mål af kundskaber og en måde at tale på, som, hvad diktion og udtale angik, stod langt over den gængse i det lag af befolkningen, han hørte til. Stolt af dette fortrin talte han altid langsomt og pointeret.

"Meget billigt, miss!" tilføjede Bolker. "Ti pund! Alene sølvet er mere værd."

"Ja, jeg ved, at jeg kan stole på din bedømmelse af sådanne tings værdi," lo Hagar og tog krucifikset ned for at undersøge det.

Det var over en fod langt og forarbejdet af fint sølv; arbejdet var udført med stor kunst og minutiøs omhu, men metallet var smudsigt og anløbet, som om det var forsømt eller havde været udsat for luftens påvirkning. Kristusfiguren med tornekronen var et mesterværk, og korset med dets forsiringer og arabesker måtte henrykke enhver, der havde øje for kunst. Kort sagt, sølvkrucifikset, som den snu Bolker havde erhvervet for ti pund

– en sum der stod langt under dets værdi – var et ganske usædvanligt smukt stykke renæssancearbejde i Cellinis stil. Hagars øvede øje havde, trods den dårlige belysning, opdaget dets skønhed og værdi med et eneste blik, og hun klappede bifaldende Bolker på hans røde hår.

"Godt, lille ven!" sagde hun i en tilfreds tone. "Du bærer dig altid fornuftigt ad, når jeg er ude. Der har du et par shillings; gå så ud og mor dig lidt for dem, men lad være med at ryge tobak, min dreng, ellers bliver du syg ligesom forleden. – Vent lidt," tilføjede hun, "hvem pantsatte krucifikset?"

"Gemma Bardi, Saffron Hill 167."

"En italienerinde; rimeligt nok, eftersom krucifikset synes at være italiensk arbejde," bemærkede Hagar. "Hvordan så hun ud?"

"Åh, hun var så smuk, miss," svarede Bolker skalkagtigt; "sort hår og sorte øjne ligesom Deres; men De er alligevel endnu smukkere. Av, av – slip mine ører," råbte han og søgte at sno sig ud af Hagars faste tag, "ellers fortæller jeg Dem ikke, hvad jeg har opdaget."

"Er det noget ved krucifikset?" spurgte hun og lod hænderne synke.

"Ja, det er ikke et krucifiks; det er en dolk."

"En dolk?" gentog Hagar forbavset. "Hvad er det for noget vås?"

"Det er ikke vås. Se her, hvis De ikke vil tro mig."

Bolker tog krucifikset i sine magre, små hænder og trykkede på en skjult fjeder, som var anbragt på det sted, hvor de fire arme var sammenføjede. Straks løsnede den nederste og længste arm sig fra de øvrige, og det viste sig, at den dannede

skeden til en tynd, skarpt slebet klinge, mens den øverste del af korset udgjorde hæftet. Fredens og troens symbol var pludselig blevet forvandlet til et farligt, dødbringende våben. Hagar stirrede bestyrtet på mordinstrumentet, men Bolker grinede.

"Den er smuk, ikke sandt?" sagde han og betragtede det skinnende stål med forelskede blikke. "Man kunne jage den igennem en mand i en håndevending. Jeg er vis på, at den har været stukket igennem adskillige. Himmel, hvilke løjer!"

Hans glæde var så unaturlig og uhyggelig, at Hagar snappede krucifikset ud af hans hånd og gav ham i en skarp tone ordre til at sætte skodderne for vinduerne. Da dette var gjort, og butikken var lukket, gik Bolker sin vej for at sætte sine to shillings over styr, men Hagar tog den pantsatte kunstgenstand med sig ind i bagværelset for at undersøge den nøjere, mens hun spiste sin aftensmad. Krucifikset, som på samme tid var et krigens og et fredens symbol, interesserede hende levende.

Hvorfor besad det denne dobbelte egenskab? I hvilken hensigt havde kunstneren overgivet dette farlige, skjulte våben i præsternes hænder? Kristusfigurens hænder var ikke naglet til korset, og dolken lod sig derfor med stor lethed trække af skeden. Hagars letbevægelige fantasi beskæftigede sig med, om den havde strålet over en døendes leje, eller om den grusomt havde gennemboret et hjælpeløst, menneskeligt væsen. Den gamle boghandler i Carby's Crescent havde fortalt hende besynderlige ting om den italienske renæssance – denne ustadige, selvmodsigende tid. Kristendommen var gået hånd i hånd med hedenskabet; Savonarola var vokset op ved siden af Medicierne; paver havde dekreteret fred og styrtet hele nationer i krig, og en vens latter havde ofte været forløber for

dødsstødet. Krucifikset var et sindbillede på denne tidsperiode; det repræsenterede dens kunst, dens religiøsitet og dens blodtørst, og mens Hagar sad i sin skumle dagligstue, fremmanede det besynderlige kunstværk sære syner for hendes indre blik.

Under de følgende dages forretningstravlhed glemte Hagar imidlertid sine drømme om krucifikset og vænnede sig til at betragte det som enhver anden genstand, der var pantsat af sin ejer, og som rimeligvis ville blive indløst i rette tid. Ganske rigtigt: en måned senere blev lånesedlen, som lød på navnet Gemma Bardi, præsenteret hende af en italiener. Denne høje, slanke mand med det olivenfarvede ansigt og de mørke øjne kom for at indløse sølvkrucifikset, men endskønt han fremlagde lånesedlen og den nødvendige pengesum på disken, tøvede Hagar med at udlevere ham pantet.

"Det blev pantsat af Gemma Bardi," sagde hun og tog krucifikset ned fra væggen.

"Min hustru," oplyste italieneren lakonisk.

"Og hun har sendt Dem her hen for at indløse det?"

"*Gran Dio!* Ja, hvorfor ikke?" udbrød han opfarende. "Jeg er Carlino Bardi, hendes mand. Hun pantsatte det imod min vilje, mens jeg var på landet. Nu er jeg vendt tilbage fra min rejse, og derfor kommer jeg med pengene og lånebeviset for at indløse det. Jeg vil ikke miste krucifikset fra Fiesole."

"Krucifikset fra Fiesole?" gentog Hagar; "hedder det således?"

"Ja, signorina; og det er mange penge værd."

"Mere end ti pund, antager jeg," svarede Hagar smilende og tog den seddel, som italieneren havde lagt på disken. "Nu vel,

jeg har ingen ret til at tilbageholde krucifikset, når De giver mig lånesedlen og dens pålydende plus renter. Tag Deres kors, sir."

"Mit kors!" gentog Bardi med et glimt i de store, mørke øjne. "Gemma er mit kors."

"Deres hustru?" sagde Hagar forundret; "og således omtaler De den kvinde, De elsker?"

"Elsker, signorina. Ja, måske; men Pietro Neri elsker hende også. Gid Helvedes kvaler måtte fortære ham!"

"Hvorfor? Hvad har han gjort?"

"Han er løbet bort med Gemma," udbrød italieneren vildt. "Åh, hun har vel været villig nok til at følge ham, og for at få penge har hun pantsat krucifikset."

"Så har hun jo ikke sendt Dem her hen for at indløse det."

"Nej," svarede Carlino trodsigt; "det var en løgn, som jeg benyttede for at få min lovlige ejendom tilbage uden vrøvl. Men nu er det mit –" han trykkede sølvkrucifikset krampagtigt ind imod sit bryst – "og de to skal komme til at bøde for deres troløshed."

"De taler godt engelsk i betragtning af, at De er udlænding."

"Jeg burde i alt fald gøre det," svarede han i en ligegyldig tone. "I de sidste ti år har jeg levet i England, og jeg har næsten glemt mit modersmål. Men jeg husker endnu, hvorledes en italiensk ægtemand straffer sin troløse hustru og hendes forfører. Han dræber hende!" råbte Bardi, og hans stemme lød som et skrig af rasende vrede – "han dræber dem begge!"

Dette udbrud af en sydlandsk naturs lidenskabelige had forfærdede Hagar, og hun trådte gysende et skridt tilbage. Italieneren lænede sig frem over disken og røbede ingen tilbøjelighed til at gå, hvilket Hagar i grunden heller ikke

ønskede; for hun havde pludselig fået stor lyst til at lære krucifikset fra Fiesoles historie at kende. Hun berørte det let med to fingerspidser og spurgte:

"Hvorledes er De kommet i besiddelse af dette krucifiks?"

"Jeg stjal det fra en maler i Firenze."

"De stjal det?" udbrød Hagar, overrasket over denne ligefremme tilståelse.

"Ja. Jeg stod model for en kunstner – en signor Ancillotti, som havde atelier på Piazza San Spirito tæt ved Ponte Santa Trinita. Krucifikset hang i atelieret, og en dag fortalte han mig dets historie. Samme dag besluttede jeg at stjæle det."

"Men hvorfor? Hvorledes lød historien?"

"Ganske dagligdags," svarede italieneren bittert; "den handlede om en mands kærlighed og en kvindes utroskab. En florentinsk guldsmed, der hed Guido, havde en smuk hustru, som han elskede meget højt. Hun vragede imidlertid hans kærlighed og lod sig bortføre af en ung greve, Luigi da Francia – fra Frankrig, forstår De, for fra dette land var hans familie indvandret til Firenze. Luigi var smuk og rig, mens Guido var grim og uformuende, skønt han var en dygtig håndværker i sit fag; De vil derfor ikke undres over, at Bianca – det var den unge hustrus navn – flygtede fra sin mands arme til sin elskers palads. Guido svor dem en blodig hævn og lavede dette krucifiks."

"Men jeg forstår ikke hvorledes ..."

"Det var der heller ingen, der forstod den gang," afbrød Bardi hende. "Da Guido havde fuldført krucifikset, forklædte han sig som præst og aflagde grev Luigi et besøg på hans slot i Fiesole. Kort efter blev greven og Bianca fundet som lig med dolkestik i

brystet; sølvkrucifikset lå imellem dem, og Guido var sporløst forsvundet, men ingen forstod, hvad de var dræbt med."

"Hvorfor ikke? Guido havde vel dræbt dem med sin dolk."

"Nej," sagde italieneren og rystede på hovedet. "Guido var ubevæbnet ved den lejlighed. Grev Luigi gik i en stadig frygt for snigmordere, for han havde mange fjender, og ingen fremmed fik adgang til paladset, før en tjener havde undersøgt ham og forvisset sig om, at han ikke bar skjulte våben. Guido var blevet undersøgt ligesom alle andre, og krucifikset var den eneste genstand, han havde hos sig. Derved opstod den tro, at enhver, der havde en troløs hustru, ville ved hjælp af krucifikset fra Fiesole få en overnaturlig magt over hende og hendes elsker, så at han kunne dræbe dem uden synlige våben, ligesom Guido havde dræbt Bianca og grev Luigi. De vil nu forstå, hvorfor jeg stjal krucifikset fra signor Ancillotti," vedblev Bardi mørkt; "jeg var nylig blevet gift med Gemma, og jeg tænkte, at det måske kunne gå mig, som det gik Guido. Tiden har vist, at jeg tænkte rigtigt."

"En besynderlig historie," sagde Hagar eftertænksomt, "men endnu besynderligere er det dog, at man endnu ikke har opdaget det våben, som Guido betjente sig af."

"Ved De, hvorledes han dræbte dem?"

"Ja. Med dette krucifiks."

Bardi stirrede på sølvkorset med flammende øjne. "Hvorledes?" spurgte han ivrigt. "Sig mig det, signorina."

Men Hagar nægtede bestemt at gøre ham delagtig i sin viden, for denne mands skæbne lignede den florentinske guldsmeds så meget, at hun ikke turde betro ham hemmeligheden ved krucifikset af frygt for, at han skulle

genopføre den tragedie, som Guido spillede i Fiesole. Skæbnen ville det imidlertid anderledes, og i næste øjeblik havde Bardi erfaret den skæbnesvangre hemmelighed af Bolkers læber.

"Halloh!" råbte knøsen, som på dette kritiske tidspunkt trådte ind ad døren. "Skal De have den dolk?"

"Dolk?" gentog italieneren studsende.

"Bolker, din næsvise knægt! Vil du holde din mund!" udbrød Hagar forbitret.

"Hvorfor skulle jeg det? Min mund er min egen, og hvis manden der har lyst til at vide, hvorledes man laver en dolk af et krucifiks, så skal han få det at se. Se her!" vedblev Bolker, og før Hagar var i stand til at forhindre det, havde han grebet krucifikset og lagt sin pegefinger på den hemmelige fjeder. "De trykker blot på denne, og straks falder den nederste del ..."

Bardi udstødte et skrig af overraskelse og glæde og snappede det snedigt konstruerede apparat ud af drengens hænder for at undersøge mekanismen. "Nu forstår jeg, hvorledes Guido dræbte sine fjender," sagde han. "Gemma kender ikke denne hemmelighed; Pietro heller ikke; men de skal lære den at kende – begge to. Jeg – den bedragne ægtemand, skal vise dem, hvorledes krucifikset fra Fiesole forvandles til en dræbende klinge."

"Bardi!" sagde Hagar og greb ham i armen; "lad være ..."

"Krucifikset fra Fiesole er mit – mit," afbrød han hende rasende. "Jeg vil opsøge de to, som har bedraget mig, og jeg vil gøre den brug af Guidos værk, som han selv bestemte det til! Se efter i aviserne, signorina; tidligere eller senere vil De kunne læse en gentagelse af historien om grev Luigi, om Bianca og om den bedragne Guido."

Han styrtede ud ad døren med krucifikset og fo'r ned ad gaden som en vanvittig, uden at Hagar formåede at holde ham tilbage; så alt, hvad hun kunne gøre, var at lade sin harme gå ud over ulykkesfuglen Bolker, som uden at fatte grunden til italienerens ophidselse var blevet stående ubevægelig med åben mund.

"Din slubbert! Din djævleunge!" skreg Hagar, og den ene kraftige ørefigen efter den anden varmede den ulykkelige Bolkers store ører. "Ved du, hvad du har gjort? Du er skyld i, at den gale italiener går hen og myrder to mennesker."

"Myrder to mennesker!" gentog drengen uforstående og søgte at værge sig mod hendes ublide tilnærmelser. "Hvad mener De?"

"Hans kone er løbet bort med en ven af ham, og nu vil han dræbe dem begge."

"Jimminy!" udbrød Bolker, som nu begreb situationen. "Dræbe dem med krucifikset, hvilket interessant mord! Jeg skal holde øje med, når det kommer i aviserne, kan De stole på."

Med disse ord løb han sin vej for at unddrage sig den nye byge af lussinger, som var i færd med at trække op over hans syndige hoved, og da Hagar var alene, satte hun sig til at grunde over det forunderlige tilfælde, der havde ført den kådmundede knægt i armene på Bardi i selve det kritiske øjeblik. Imidlertid var det ikke hendes skyld, at han havde erfaret den uhyggelige hemmelighed, og lige så lidt kunne det lægges hende til last, hvis han gik hen og myrdede Gemma og Pietro. Efter at hun således havde renset sin samvittighed for sig selv, afventede Hagar tragediens afslutning, og som italieneren havde tilrådet, læste hun hver dag aviserne for at se, om den bedragne

ægtemand havde fuldbyrdet sin hævn. Men uger gik, uden at hun hørte noget om det, og til sidst slog hun sig til ro med, at enten var det ikke lykkedes Bardi at finde sin kone, eller også havde han tilgivet hendes utroskab og forsonet sig med hende – en formodning, som viste, hvor lidet Hagar kendte italienernes lidenskabelige naturel.

Imidlertid søgte Bardi, opfyldt af hadefulde og hævngerrige tanker, sin bortrømte hustrus og hendes elskers spor med utrættelig udholdenhed. Hans rejseomkostninger var ikke store, for han indtog en lirekassemands beskedne stilling i samfundet, og ved hjælp af sin lirekasse kunne han tjene sit brød under vejs. Der gik lang tid, før han var så heldig at opdage, i hvilken retning parret var flygtet, men omsider lykkedes det ham at få vished om, at de befandt sig i den sydlige del af England. Pietro var også lirekassemand, og han og Gemma drog uden tvivl fra landsby til landsby for at tjene føden. De ti pund, som de havde fået for sølvkrucifikset, ville ikke vare evigt, og når summen var opspist, ville de være tvunget til at tage deres tilflugt til lirekassen. Bardi forbandede dem begge, når han tænkte på, at de levede sammen, og da han begyndte at forfølge deres spor, følte han uvilkårligt efter, om krucifikset var i sikkerhed på hans bryst. Med Guidos djævelske våben var det hans faste beslutning at dræbe de to, som havde bedraget ham, og at gentage det blodige skuespil, som i sin tid havde fundet sted i Fiesole.

Det varede dog endnu adskillige uger, før han så noget til flygtningene. Kom han til en landsby, hvor de sagdes at opholde sig, kunne han være vis på, at de altid havde forladt den kort i forvejen, og at ingen vidste, hvilken retning de havde taget. Om

de vidste, at de blev forfulgt, eller de var uvidende om det, kunne Bardi ikke sige; men sikkert var det, at hans bytte slap bort lige for næsen af ham den ene gang efter den anden. En mand, som var mindre fast i sin beslutning om hævn, ville have opgivet denne jagt; men opmuntret af sit uudslukkelige had forfulgte Bardi det trættende spor med en blodhunds udholdenhed. Det brødefulde par kunne lige så godt vente at undslippe døden, som den bedragne ægtemands og den skuffede vens hævn.

Det var i Daleminster, at han fandt dem og straffede den enes utroskab og den andens forræderi. Daleminster er en stille, gammeldags by, som ligger omgivet af herlige kornmarker, og hvis nette, teglhængte huse klumper sig sammen om St. Wulfs ærværdige katedralkirke. Der står den, et digt af sten, med sit høje midtertårn knejsende mod den blå himmel og med sin pragtfulde, grå facade, som er prydet med utallige helgenstatuer, engleskikkelser og stirrende djævleansigter – en besynderlig blanding af Himmel og Helvede. Foran den findes en lille, firkantet plads, og midt på pladsen står et gammeldags granitkors, udhugget med religiøs fantasi. Det var i nærheden af dette minde om middelalderlig gudsfrygt, at Bardi genfandt sin bortrømte hustru.

Vejret var blæsende og regnfuldt med enkelte glimt af sol – kort sagt, aprilsvejr. Midt på den næsten mennesketomme plads, hvor græsset voksede frodigt mellem de slidte brosten, stod Gemma i sin brogede, neapolitanske dragt og drejede italienske melodier ud af lirekassen. Pietro var der ikke, og Carlinos første tanke var, at han havde forladt hende, efter at pengene, som hun havde lånt på sølvkrucifikset, var brugt op.

Gemma så modfalden og beklagelsesværdig ud, som hun stod der og lod tonerne af *"Ah, che la morte"* trænge sukkende gennem den fugtige luft, mens hun i håb om nogle kobberskillinger lod blikket vandre til højre og venstre. Pludselig fik hun øje på den mand, som hun havde bedraget. Han stod med armene korslagt over brystet og betragtede hende stift; men ingen af dem talte i de første øjeblikke. Musikken blev usikker og stammende og ophørte til sidst ganske; Gemma syntes lige så forstenet, som en af de helgener, der stirrede ned på dem begge.

"Hvor er han?" spurgte Bardi omsider på italiensk.

Gemma førte hånden op til det blå perlehalsbånd, som smykkede hendes brune hals, og forsøgte at tale. Men hendes læber var tørre, og stemmen svigtede hende; hun stirrede skrækslagen på Carlino. Han trådte nærmere og lagde sin hånd på hendes arm. Hun skælvede og trak sig tilbage for berøringen.

"Hvor er din elsker?" spurgte Bardi med en blød, kattevenlig stemme. "Har han forladt dig?"

"Nej," svarede hun hæst, "han er syg."

"Her – i denne by?"

"Ja; han blev forkølet; det slog sig på lungerne; han er meget syg."

Gemma udtalte disse korte sætninger på en egen, mekanisk måde, som om hun var hypnotisk påvirket af sin mands stirrende blik. Bardis uventede tilsynekomst havde overvældet hende og lammet hendes handlekraft; hun vidste ikke, hvad hun skulle gøre; hendes hjerne nægtede at gøre tjeneste. Men Carlinos næste ord hævede den magnetiske fortryllelse, som havde behersket hende.

"Før mig til ham," sagde han roligt. "Jeg vil se ham."

Gemma følte, at blodet strømmede hende til hovedet, og hun udstødte et skrig, som genlød fra de omliggende huse.

"Nej, nej, nej!" råbte hun heftigt. "Du vil myrde ham."

"Hvorfor skulle jeg det? Jeg har jo ikke dræbt dig, og du har dog større skyld, end han. Pietro var min gode ven, indtil du fristede ham med din skønhed. Myrde Pietro!" – han slog en spottende latter op – "kvinde, jeg har jo ladet dig leve!"

"Åh, jeg hader dig! Jeg hader dig!" udbrød Gemma, og hendes mørke øjne skød lyn. "Jeg elsker Pietro!"

"Det kan jeg tænke, siden du forlod mig for at følge ham, og pantsatte sølvkrucifikset fra Fiesole for at skaffe rejsepenge."

"Jeg lod lånesedlen blive tilbage," mumlede hun.

"Ja, jeg ved det. Her er krucifikset!" Og Bardi tog det frem fra sit bryst og holdt det hen for hendes øjne. Hun gøs tilbage for dette troskabens symbol med et sagte skrig, og hendes mand lo hånligt.

"*Dio!*" sagde han, "så du har religiøs følelse endnu. Jeg troede, at du var færdig med den slags ting, siden du var lav nok til at forlade mig. Hvorfor pantsatte du krucifikset og løb bort med Pietro? Har jeg nogen sinde slået dig eller ladet dig lide nød, Gemma?"

"Du gav mig aldrig penge," græd hun; "når jeg gerne ville have et stykke silkebånd eller en smule sølvbroche, ville du ikke give mig så meget som en penny."

"Og hvorfor?" lød svaret hurtigt. "Fordi jeg opsparede alt, hvad jeg kunne få til overs i den hensigt, at vi skulle rejse tilbage til Italien og købe en lille vingård i nærheden af min fødeby. Min fader har skrevet, at der var en at få til købs i Mosciano for

en lav pris, og da jeg nu ejer hele den nødvendige sum, havde jeg i sinde at overraske dig; men da jeg kom tilbage til London, var du flygtet med den forbandede Pietro."

Gemma sukkede. I lighed med de fleste kvinder var hun ikke ligegyldig for materielle fordele, og bortset fra glæden over at vende tilbage til Italien, ville vingården have været et lille himmerig for hende. Hvis hun havde anet, at Bardi omgikkes med sådanne planer, havde hun ikke forladt ham; for hun var aldeles ikke blindt forelsket i Pietro. Desuden bankede han hende nu, efter at pengene var opbrugte, og lirekassen indbragte dem ikke meget. Det var frygteligt at tænke på, at hun havde mistet alt for nogle få måneders forbuden kærlighed.

"Oh, Carlino, tilgiv mig!" bad hun klagende og rakte sine arme ud imod ham.

"Før mig til Pietro, der skal jeg svare dig," sagde han og tog lirekassen på sine stærke skuldre.

Tavs gik Gemma i forvejen og førte ham gennem nogle krogede gader ind i byens fattigste del. Hun var bange for Carlino, og hun kunne ikke rigtigt forstå, hvad han ville gøre ved Pietro. Måske han ville dræbe ham, men i så fald ville han blive hængt. Så ville hun komme i besiddelse af hans penge og få vingården for sin egen mund. Der var jo også en mulighed for, at Carlino ville tilgive Pietro og tage hende til nåde. Gemma var en klog og beregnende kvinde, og hun håbede, at det skulle lykkes hende at klare alle skær. Hun kendte imidlertid Carlinos heftige temperament, og hun var forberedt på det værste. Uden for det fattige hus, hvor hun boede med sin elsker, standsede hun brat og så på Carlino med et fast blik.

"Pietro ligger syg i dette hus," sagde hun, "men du kommer ikke ind til ham, med mindre du sværger på, at du ikke vil tilføje ham noget ondt."

"Jeg sværger ved dette krucifiks!" sagde Bardi, som i tankerne undskyldte sig med, at det var en dolk og intet krucifiks.

"Har du nogen kniv hos dig?" spurgte Gemma mistroisk.

"Nej," svarede Bardi og smilede ved tanken om, hvorledes tragedien fra Fiesole begyndte at gentage sig. "Jeg har kun dette krucifiks; hvis du ikke vil tro mig, kan du jo selv se efter."

Hans smilende venlighed, som dannede en påfaldende modsætning til hans tidligere mørke alvor, ængstede Gemma, og hun undersøgte hans klæder for at føle, om han ikke havde skjult et eller andet våben i dem. Hendes frygt viste sig ubegrundet; Carlino var tyndt påklædt, og det faldt hende ikke vanskeligt at overbevise sig om, at han var ubevæbnet. Der syntes altså ikke at være nogen fare for Pietros liv; ja, Carlino kunne ganske vist kvæle ham med de bare hænder; men på den måde hævnede en italiener sig ikke på sin rival. Måske han alligevel havde i sinde at tilgive dem begge.

"Du ser, at jeg er ubevæbnet," sagde Bardi, da hun indstillede sin undersøgelse. "Jeg har som sagt intet andet hos mig end dette krucifiks. Da Pietro er syg, kan det måske være ham til trøst."

Da han udtalte de sidste ord, lyste en ildevarslende glans i hans øjne, som måske ville have vakt Gemmas mistanke på ny, hvis hun havde lagt mærke til det, men hun havde vendt sig om og var allerede begyndt at stige op ad den brøstfældige trappe. Bardi fulgte hende med lirekassen på sin brede ryg og med krucifikset i begge hænder, som en præst, der bærer den hellige

hostie til en sygeseng. Gemma førte ham ind i et tomt kvistkammer i husets øverste etage; her satte Carlino lirekassen fra sig på gulvet og så sig om.

I en krog i nærheden af vinduet lå Pietro på en bunke halm, som kun var halvt tildækket af nogle stykker groft sækkelærred. Hans ansigt var magert og udtæret, og hans kinder brændte i feberhede, mens en tør, uhyggelig hoste med korte mellemrum rystede hans legeme konvulsivisk og gav genlyd i det fattige værelse.

Det var klart, at han var meget syg, som Gemma havde sagt, og det ville næppe blive ham forundt at leve længe i denne verden; men end ikke indtrykket af, at han stod overfor en døende mand forandrede Carlinos beslutning. Han var kommet for at dræbe Pietro med krucifikset, og han havde ikke i sinde at opgive sin hævn.

"Carlino!" udbrød den syge med en stemme, der udtrykte både overraskelse og rædsel. "Du her!"

"Ja," sagde Gemma og gik hen imod sin elsker, "han er kommet for at tilgive dig og tage mig med tilbage."

"Det er jeg," sagde Bardi og løftede krucifikset i vejret. "Det sværger jeg ved dette kors! Kære Pietro," vedblev han og gik tæt hen til sengen, "jeg ved, at du blev fristet og –"

"Gå bort! Gå!" skreg Pietro og gøs tilbage for hans blik. "Løgner! Du er kommet for at myrde mig. Jeg læser det i dine øjne."

"Nej, nej," sagde Gemma beroligende; "han har intet våben."

"Intet, min kære hustru," lo Carlino og berørte den skjulte fjeder på krucifiksets bagside; "intet andet end denne dolk," og Gemma så Kristus-figuren falde på gulvet, mens korset, som

havde båret den, forvandledes til en blinkende dolk i hendes bedragne ægtefælles hånd. Med et skrig af rædsel kastede hun sig over den syge mand.

"Først mig! Først mig!"

"Nej, du skal se ham dø!" råbte Bardi og rev hende bort fra sengen med brutal kraft. "Først elskeren –"

"Carlino!" skreg Pietro i dødsangst, da han så dolken blinke over sit hoved. "For den hellige –" Resten af ordene blev til et uartikuleret, rallende dødsskrig, og en strøm af blod vældede ud af hans bryst.

"Morder! Snigmorder!" gispede Gemma og søgte at nå døren. "Jeg skal ..."

"Du skal dø!" råbte Bardi rasende og kastede sig over hende. "Dø!"

Da det var gjort, stod han lidt og betragtede de to lig, og derefter begyndte han at tænke på sin egen sikkerhed. Hans plan var snart lagt.

"Jeg må såre mig selv og sige, at de overfaldt mig," mumlede han; "at jeg dræbte dem i selvforsvar. Et lille sår vil måske redde mit liv."

Med spidsen af dolken tilføjede han sig et let sår på halsen og rev sine klæder itu for at give det udseende af, at en heftig kamp havde fundet sted. Til sidst anbragte han den blodige dolk i sin døde hustrus hånd.

"Hun forsøgte at myrde mig, fordi jeg slog Pietro ihjel af nødværge," overhørte han sig selv, "og så måtte jeg – ah, *Dio*! – hvad er dette?"

En følelse, som om iskoldt vand rislede igennem hans årer, kom pludselig over ham, en grå tåge lagde sig for hans øjne, og

hans hals svulmede voldsomt op på det sted, hvor han havde såret sig med dolken. Han vaklede som en beruset og måtte lægge sig ned på hænder og knæ for ikke at styrte om. Det forekom ham, at værelset drejede sig rundt med ham i stedse vildere fart, hans øjne blev brustne, og med et suk faldt han sammen midt imellem ligene af sine to ofre. Han var død.

Nogle dage senere blev Hagar endelig belønnet for sin søgen efter afslutningen på Fiesole-krucifiksets tragedie. Bladet skildrede, hvorledes man havde fundet de tre lig, og udbredte sig over den djævelske mekanisme, ved hjælp af hvilken krucifikset kunne forvandles til et dødbringende våben. Det tilføjede, at kvinden og den ene af mændene var døde som følge af dolkestød i hjertet, hvorimod det tredje lig kun havde et ubetydeligt sår på halsen. "Ganske utilstrækkeligt til at hidføre døden," skrev den kloge journalist, "og det er og bliver derfor en uløselig gåde, hvorledes denne mand er død. Han har vist sig at være identisk med en italiensk lirekassemand ved navn Carlino Bardi."

Det var måske en gåde for pressen, men Hagar var bedre underrettet. Få dage i forvejen havde Bolker nemlig tilstået, at da han opdagede hemmeligheden ved krucifikset, var der et tyndt stykke papir svøbt om dolkens klinge. Dette havde han beholdt, ikke fordi han troede, at det havde nogen værdi, eller fordi han havde nogen egentlig grund til at skjule det for Hagar, men kun fordi hans tyvagtige natur bestandig gjorde sig gældende, når der var noget at rapse uden risiko for opdagelse. Senere glemte han ganske, at han havde taget det, og da han en dag fandt det i sin lomme, gav han det til Hagar. Hun kunne

imidlertid ikke læse, hvad der var skrevet på sedlen, da det var affattet i det italienske sprog, og hun gik derfor hen til den gamle boghandler, som tidligere har været omtalt, og anmodede ham om at besørge det oversat. Dagen efter modtog hun følgende oversættelse:

> "Jeg, Guido af Firenze, har lavet denne daggert og skjult den i dette sølvkrucifiks, fordi jeg har besluttet at dræbe grev Louis af Frankrig og min troløse hustru, Bianca, som har bedraget mig. For det tilfælde, at jeg ikke skulle ramme dem i hjertet, har jeg præpareret klingen med en dræbende gift, så at den mindste rift af dolkens spids medfører døden. Jeg skriver denne advarsel og anbringer den inden i krucifikset, for at finderen deraf kan erfare, at han må omgås dolken med forsigtighed, og for at han skal rette den mod sin troløse hustrus hjerte – ligesom jeg har i sinde at gøre.
>
> Underskrevet i Firenze.
>
> *Guido."*

Da Hagar havde læst beretningen i avisen, tog hun denne oversættelse frem og gennemlæste den atter; derefter sad hun en stund i dybe tanker. "Carlino har myrdet sin hustru og hendes forfører," sagde hun ved sig selv; "men hvorledes er det gået til, at han har såret sig selv og er død af giften?"

Dette spørgsmål forblev ubesvaret; for Hagar fik aldrig at vide, at Carlino havde såret sig selv for at redde sit liv, og at han derved havde fældet sin egen dødsdom lige så sikkert, som juryen ville have gjort det.

6. Den femte kunde og kobbernøglen

De forskellige hændelser, Hagar havde oplevet, bevirkede, at hun fik smag for det romantiske. Det at opdage, at sælsomme eventyr var knyttet til mange af panterne, at komme til klarhed over begivenheder, der hørte fortiden til, at spekulere på, hvilke følger, de kunne få i fremtiden – alt dette behagede i den grad pigen, og hun begyndte at forstå, at der findes mere af det romantiske i nutiden, end de moderne skeptikere er villige til at indrømme. Tropiske landskaber, gamle kroer eller slotsruiner er ikke nødvendige for at fremtrylle romantik. Den findes i det mandlige hjerte, i selve menneskelivet, og den blomstrede endog i den snavsede Lambeth-pantelånerforretning som en sjælden plante, der skyder op mellem gadens tætte brosten. Romantikken indfandt sig dagligt hos sigøjnerpigen i hendes prosaiske forretningstilværelse.

Af en kæmpetand eller et ben, der havde ligget i jorden, kunne Cuvier, den berømte franske naturforsker, konstruere en vidunderlig forhistorisk verden. På samme måde ville Hagar af en eller anden ubetydelig genstand, som hun havde lånt penge ud på, konstruere beretninger, der var lige så fantastiske som *Tusind og én Nats Eventyr* eller et kapitel i *Gil-Blas*. Det var på en sådan måde, at den romantiske beretning om den pantsatte kobbernøgle opstod.

Den mand, der pantsatte den, lignede en østerlandsk troldmand; og selv nøglen, der var lavet så pudsigt og grøn af ir,

kunne gerne have været i stand til at åbne Don Rodericks tårn. Dens ejermand kom ind i butikken en dag hen ad middag, og ved synet af hans rynkede ansigt og ærværdige hvide skæg, som gik helt ned på brystet, forstod Hagar, at det var en kunde af en anden slags end de almindelige. Med en barsk hilsen kastede han en pakke på disken, så det genlød i hele butikken.

"Se på den," sagde han i en skarp tone, "den vil jeg have pantsat."

Uden på nogen måde at lade sig afficere af hans uhøflighed, åbnede Hagar pakken og fandt en sammenrullet lærredsklud i den. Da hun viklede den op, kom en tynd, ikke særlig stor kobbernøgle til syne. Kammen gik næsten i et med nøglestilken og bestod blot af fem eller seks prikker med uregelmæssige mellemrum. Men håndgrebet var udstyret med pudsige forsiringer og havde form som en bispestav, hvorpå man læste bogstaverne C. R. Denne nøgle – der tydeligvis var meget gammel – var i det hele taget et pragtfuldt stykke arbejde, men havde kun værdi for folk, der samler på rariteter. Hagar undersøgte den omhyggeligt, rystede på hovedet og lod den falde ned på disken.

"Jeg vil give Dem fem shillings for den," sagde hun med foragt, "den er ingen ting værd."

"Åh, sludder! De ved ikke, hvad De taler om. Se på arbejdet ..."

"Ja, det er meget smukt, men –"

"Og monogrammet, ser De ikke det?" afbrød den gamle hende, "C. R. – det betyder Carlos Rex."

"Åh," sagde Hagar og tog nøglen op igen og holdt den hen i lyset ved vinduet, "det er måske en historiske nøgle?"

"Ja, man siger, det er nøglen til det skrin, hvori Carl den Første gemte de forræderske papirer, som til sidst kostede ham hans hoved. Se blot. Den har været i familien Danetrees besiddelse i næsten 250 år."

"Er De af Danetrees familie?"

"Nej, jeg er Luke Parsons, økonom for Danetree-familien."

"Nå, sådan," sagde Hagar med et gennemborende blik. "Hvordan har De da fået fat i den nøgle?"

"Jeg indser ikke, at De har ret til at komme med sådan et spørgsmål," sagde Parsons i en arrig tone. "Nøglen er skam kommet i min besiddelse på en ærlig måde."

"Det kan godt være, men jeg kunne nok have lyst til at vide, hvorledes. Bliv ikke rasende, mr. Parsons," tilføjede Hagar hurtigt, "vi pantelånere er nødt til at være forsigtige, må De vide."

"Nå, det ved jeg nu ikke," vrissede kunden, "men for at De kan få Deres nysgerrighed tilfredsstillet, så kan jeg gerne fortælle Dem, at jeg har fået nøglen af min fader Mark, den tidligere økonom for Danetree-familien. Han havde fået den af det daværende familieoverhoved for nogle og tres år siden."

"Hvad er det for nogle tegn, der er indgraveret i nøglen?" spurgte Hagar og pegede på nogle hieroglyffer.

"Det er almindelige arabiske tal," svarede Parsons, "hvad de betyder, ved jeg ikke. Hvis jeg gjorde, ville jeg være rig," vedblev han, halvt henvendt til sig selv.

"Aha, der er en hemmelighed forbundet med disse tal," sagde Hagar, idet hun lod, som om hun ikke hørte hans sidste bemærkning.

"Hvis der er, vil *De* i hvert fald ikke kunne finde den," svarede den gamle i en tvær tone, "og det er jo ikke noget, der kommer Dem ved. De har blot at låne mig penge på den nøgle."

Hagar tøvede. Genstanden var trods det smukke arbejde og dens alder og de historiske tilknytninger af meget ringe værdi. Hvis det blot drejede sig om disse ting, ville hun ikke have lånt noget på den nøgle. Men de mystiske tal var det afgørende for hende. Her var åbenbart en hemmelighed, som stod i forbindelse med en skjult skat – eller det var jo sandsynligt efter den gamle mands fortælling. Da Hagar huskede på, hvad hun havde erfaret af den florentinske Dante, bestemte hun sig til at tage nøglen, og – hvis det var muligt – at opdage hemmeligheden.

"Hvis De virkelig trænger til penge, vil jeg give Dem et pund for den i pant," sagde hun og kastede et blik på kundens luvslidt klæder.

"Hvis jeg ikke trængte til penge, ville jeg ikke have forvildet mig ind i Deres edderkoppespind. Et pund – lad gå. De kan udstede lånesedlen på navnet Luke Parsons, Portnerboligen, Danetree Hall, Buckton, Kent."

Uden at sige noget, gjorde Hagar, som der blev befalet hende, og gav ham sedlen og pengene, og ganske tavs forlod Parsons butikken. Da Hagar var blevet alene, tog hun nøglen frem og begyndte ivrigt at undersøge tallene. Den lærdom, hun havde fået af så mange andre hemmeligheder, havde bevirket, at hun brændte efter at lære mere. Hvis opfindsomhed og udholdenhed kunne gøre det, ville Hagar ganske sikkert have fundet hemmeligheden ved kobbernøglen.

Denne mystiske genstand var dækket med ir, så at det var umuligt at udtyde tallene. Med sin sædvanlige hurtighed i vendingen fik Hagar snart fat i de nødvendige apparater og rensede nøglen omhyggeligt. De tegn, som Parsons kaldte arabiske tal, viste sig nu mere klart, og Hagar fandt ud af, at de strakte sig over hele nøglens stilk, Hun tog papir og blyant og skrev dem nøjagtigt af med følgende resultat:

20211814115251256205255-H-38518212

"Det var en sjov bunke tal," sagde Hagar og stirrede på resultatet af sit arbejde. "Hvad mon de betyder?"

Ubevandret som hun var i at læse sådanne forvirrede skrifttegn, var hun ikke i stand til at svare på sit eget spørgsmål, og efter en times unyttig forsken, som voldte hende hovedpine, gav hun nøglen det nummer, hun havde skrevet på lånesedlen og lagde den hen. Men det særegne i alt dette, det besynderlige ved disse tal med et "H" imellem sig, gjorde hende ofte tankefuld, og hun var spændt af nysgerrighed – drivfjederen til alle store opdagelser – efter at vide, hvad nøglen og tallene vel kunne betyde. Alligevel, trods al hendes spekuleren, ville problemet ikke lade sig løse for hende. For hende var hemmeligheden ved nøglen en sfinx – mystisk og gådefuld.

Så fandt hun på, at der måske kunne være et eller andet sagn, en legende eller en tradition knyttet til denne løjerlige tingest, noget, der kunne kaste et lysglimt over de mystiske tal. Hvis hun kunne opspore noget sådant, var det måske ikke usandsynligt, at hun derved kunne få et vink. Under alle omstændigheder havde Parsons talt om skjulte rigdomme, der kunne findes, hvis man kunne læse tallene rigtigt. At prøve på

at løse problemet uden at kende grunden til, at tallene var indgraveret på nøglen, var – for at bruge et populært engelsk udtryk – at sætte vognen for hesten. Hagar besluttede, at vognen skulle have sin rette plads, der vil sige bag halen af hesten. Med andre ord: hun besluttede først at lære nøglens legende at kende, før hun prøvede at løse gåden. For at komme sagen nærmere, var det nødvendigt, at hun fik fat i Parsons.

Hagar skred straks fra tanke til handling, satte Bolker til at passe butikken og begav sig afsted til Kent, til portnerboligen efter den adresse, Parsons havde opgivet, og som stod på lånesedlen. Hun tog nøglen med sig for det tilfælde, hun kunne få brug for den, og kort efter middag tog hun med jernbanen til den lille landstation.

Åh, hvor det var dejligt en gang at komme ud på landet igen, at spadsere på vejene i nøddetræernes skygge, at indånde duften af frugttræerne i Kent, at løbe tværs over engene og høre kildernes sagte rislen! Sådan en vid flade lå der bag jernbanestationen, og når man gik tværs over den – således som Hagar havde fået besked om af en tjenstvillig portør – kom man til Danetree Hall. Der henne ved den lille vej i en nydelig og net lille bygning boede sikkert mr. Parsons, og Hagar gik i den retning, men i sin fryd over landlivets glæder glemte hun næsten sit ærinde.

Hendes sigøjnerblod svulmede i hendes årer, da hun løb tværs over den grønne eng, og hjertet hoppede i hende af glæde. Hun glemte den kedelige Lambeth-pantelånerbutik, hun tænkte ikke på Eustace Lorn; hun spekulerede ikke på, om Goliath nogen sinde skulle komme tilbage, at hun derved skulle komme til at give slip på arven; alt, hvad hun havde i tankerne,

var, at hun var et romantisk pigebarn, en fri fugl, der nu var vendt tilbage til sit fødeland. I sådan et humør var det, hun så Danetree Hall hæve sig over træerne i en grøn park, og næsten i det samme nåede hun den store jernport, bag hvilken hun øjnede portnerboligen, hvor Parsons boede.

Han sad uden for huset og røg pibe, gnaven at se til trods det klare solskin, trods blomsterduften, der måtte kildre hans næsebor, og trods fuglenes musik, der måtte lyde i hans øren. Da han så Hagar ved jernporten, fo'r han op og styrtede hen imod hende.

"Sådan en pantelånertøs!" brummede han ligesom en vred bjørn, "hvad vil hun her?"

"Nå, nå, lidt høflighed, må jeg bede!" svarede hun koldt. "Lad mig komme ind, mr. Parsons. Jeg kommer til Dem for at tale om den kobbernøgle."

"De har mistet den?" råbte han barsk.

"Nej, den ligger i min lomme. Men jeg ville gerne kende dens historie."

"Hvad for noget?" spurgte Parsons og åbnede uvilligt porten.

Uden at svare gik Hagar forbi ham og ind i forstuen. Så tog hun plads i en stol, som Parsons nylig havde siddet på. Den gamle mand syntes at finde sig til rette med hendes fri adfærd, som jo passede så godt med hans egen måde at være på, og efter at have lukket døren, kom han til at se på hendes dejlige ansigt.

"De er en smuk pige og en kvik pige," sagde han langsomt. "Kom ind i stuen og sig mig, hvorfor De så gerne vil kende nøglens historie."

Hagar modtog høfligt hans indbydelse og fulgte efter sin excentriske vært ind i den pyntelige lille dagligstue, der var møbleret i den forøvrigt grimme stil, som brugtes i de første år af dronning Victorias regering.

Stolene og sofaen var af mahogni og stoppet med hestehår; på det runde bord, der stod midt i værelset, lå der flere bøger med guldsnit i regelmæssig orden, og over kaminen hang der et spejl i en forgyldt ramme, tildækket med grønt tarlatan. Kobberstik af dronningen og prinsgemalen prydede det tarvelige tapet, og det slidte gulvtæppe var af en mørkegrå farve med røde blomsterbuketter. Alt i alt et smagløst værelse, som fik enhver, der havde lidt kunstnerisk sans, til at gyse. Hagar, hvis øjne var vant til skønhed, fik også en ubehagelig fornemmelse, men satte sig dog på den stol, der så ud til at være mest magelig.

"Hvorfor vil De så gerne kende nøglens historie?" spurgte Parsons igen, og smed sig ned i den glatte lædersofa.

"Fordi jeg gerne vil læse tallene på nøglen."

Parsons sprang op, og hans ansigt blev mørkt af vrede.

"Nej, nej! Det skal De ikke – det *må* De ikke! Aldrig skal jeg gøre hende rig!"

"Gøre hvem rig?" spurgte Hagar forbavset ved dette udbrud.

"Marian Danetree, den indbildske tøjte. Min søn elsker hende, men hun håner ham. Han tilbeder hende, og hun griner ad ham. Hvis det maleri blev fundet, ville hun blive rig og foragte min stakkels Frank endnu mere."

"Maleriet? Hvilket maleri?"

"Hvilket maleri? Naturligvis det, som er skjult," sagde Parsons, "det siges, at gåden på kobbernøglen kan give

oplysning om skjulestedet. Hvis maleriet bliver fundet, kan det sælges for tredive tusinde pund, som så ville tilfalde den grusomme miss Danetree."

"Jeg forstår ikke rigtigt," sagde Hagar, som var noget i vildrede med, hvordan dette forholdt sig. "Kunne De ikke fortælle mig historien fra begyndelsen?"

"Nå ja, lad gå," svarede den gamle. "Jeg vil gøre den så kort som jeg kan. Squire Danetree, bedstefaderen til den nuværende besidderinde, der er familiens eneste levende repræsentant, var meget rig og en ven af George IV. Han var en slubbert ligesom de andre Danetree'er og ødslede familiens formue bort til fester og gilder. Han solgte alle malerierne med undtagelse af ét eneste, "Kristi Fødsel", af Andrea del Castagno, en berømt florentinsk maler fra renæssancens tid. Kongen tilbød 30.000 pund for dette herlige stykke, da han ønskede at erhverve det for nationen. Danetree afslog tilbuddet, da han havde ligesom lidt samvittighedsnag ved at forarme sin søn, og han ville efterlade sønnen maleriet som den eneste ting, der var til overs af den bortødslede formue. Men tiden gik, og da han en skønne dag stod og manglede penge, besluttede han at sælge hende denne sidste værdigenstand, og så forsvandt billedet."

"Hvorledes forsvandt det?"

"Min fader skjulte det," svarede Parsons koldt. "Ingen vidste det den gang, men på sit dødsleje fortalte han, at han for at frelse familien fra at blive ruineret, havde skjult maleriet, mens squire Danetree holdt orgier i London. Da min fader fortalte dette, var den gamle ødeland død, og fader udtalte det ønske, at sønnen – den nulevende miss Danetrees fader – skulle have

maleriet og sælge det, for at familiens formuesomstændigheder kunne blive forbedrede."

"Ja, men sagde han ikke, hvor maleriet var skjult?"

"Nej, han døde, netop som han ville åbenbare hemmeligheden," sagde Parsons. "Alt, hvad han kunne sige, var: "Nøglen! Nøglen!" Så kunne jeg da tænke mig, at skjulestedet var angivet i den række af tal, der var indgraveret på kobbernøglen. Jeg prøvede at finde meningen; det gjorde også min søn og squire Danetree og hans datter. Men alle gjorde det til ingen nytte. Ingen kan løse gåden."

"Hvorfor pantsatte De da nøglen?"

"Det var ikke, fordi jeg mangler penge; det kan De være sikker på!" vrissede Parsons. "I så fald ville jeg ikke have nøjedes med ét usselt pund sterling. Nej, jeg pantsatte den, for at min søn ikke skulle få fat i den. Han studerede alt tid på den, så jeg troede, at han ville gætte meningen og finde maleriet."

"Nå, og hvad så? Vil De da ikke have det fundet?"

Parsons ansigt antog et ondskabsfuldt udtryk. "Nej!" sagde han skarpt, "for så ville Frank være tosset nok til at give maleriet til miss Danetree – den kvinde, som foragter ham. Hvis De gætter meningen, må De ikke sige ham den, fordi jeg ikke ønsker at gøre den stolte tøs rig."

"Jeg kan ikke gætte gåden," sagde Hagar håbløst. "Deres beretning hjælper mig ikke det mindste."

Mens hun talte således, kom hun til at se over på væggen bag ved den gamle gnavne økonom. Der så hun – i en ramme af sort træ – et af disse skrækkelige broderier, som vore bedstemødre holdt så meget af at sy. Det var en gul firkant, hvorpå var broderet, eller måske rettere sagt syet et alfabet i forskellige

kulører og også en nummerrække, der gik op til 26. Hagar undrede sig over, at rækken standsede netop ved *det* tal, og så lagde hun mærke til, at rækken af tallene var anbragt lige under bogstavrækken. Pludselig gik der et lys op for hende. Cifrene på nøglen måtte være overordentlig lette at udtyde. Man skulle blot sætte bogstaver i stedet for tal. Hagar råbte: "Nu har jeg det!" – et udråb, som fik den gamle Parsons til at fare op.

"Hvad er der?" spurgte han og vendte sig om. "Hvad ser De på? Åh –" tilføjede han og fulgte hendes øjne, "det gamle broderi! Det har min moder syet; dygtig var hun til den slags håndarbejde. Men lad os ikke tænke på hende nu. Jeg vil hellere spekulere på gåden."

"Jeg kan ikke gætte den," sagde Hagar og beholdt sin idé for sig selv; den kunne hun jo røbe en anden gang. "Vil De have Deres nøgle tilbage? Jeg har den her."

"Nej, jeg vil ikke have, at min søn skal få fingre i den og gøre den stolte tøjte rig ved at gætte gåden. Behold nøglen, til jeg sender bud efter den. Hvad, vil De allerede gå? Vil De ikke have et glas mælk?"

Han sagde dette i en gæstfri tone, men Hagar afslog tilbuddet, da hun ikke satte pris på at skulle dele måltid med denne ondsindede gamle mand. Hun gjorde en kort undskyldning, tog afsked, og inden en time var hun allerede et godt stykke af vejen tilbage mod London med hjernen fuld af bogstaver og tal. Broderiet havde åbenbaret hende hemmeligheden; for uden tvivl var det ved hjælp af sin kones broderi, at den gamle Parsons for tres år siden var kommet på den idé at indridse de hemmelighedsfulde tal på kobbernøglen. På broderiet var tallene anbragt således:

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

og Parsons havde ganske simpelt sat tal i stedet for bogstaver. Sagen var så klar, at Hagar undrede sig over, at økonomen med det broderi lige for næsen ikke havde kunnet læse gåden.

Da hun var kommet tilbage til sin butik prøvede hun metoden med tallene og fandt ud af meningen. Så grundede hun på, hvad hun nu helst skulle gøre. Det ville naturligvis ikke være klogt at sige noget om løsningen til Parsons, da han jo hadede miss Danetree, og hvis han fandt maleriet med Hagars hjælp, ville han måske skjule det igen, eller måske ødelægge det. Skulle hun så sige noget til miss Danetree selv eller til Frank Parsons, den forsmåede elsker? Efter nogen betænkning skrev hun et brev til den sidstnævnte og bad ham komme til sig i butikken. Hun havde fået sympati for ham efter at have hørt, hvad hans fader havde fortalt, og længtes efter selv at få at vide, om han virkelig var miss Danetrees frier. Hvis Hagar, når hun så ham, ville komme til at synes om ham og finde ham værdig, ville hun sige ham, hvorledes han skulle finde maleriet, og derved hjælpe ham til at vinde den stolte skønheds hjerte. Hvis hun derimod ikke fik noget tilovers for ham, ville hun åbenbare hemmeligheden for miss Danetree selv. Efter at hun således havde fattet sin beslutning, afventede hun roligt den unge Parsons ankomst.

Da han kom, syntes Hagar i høj grad om ham, og af tre grunde. For det første, fordi han var smuk – altid en sikker adkomst til at erhverve kvindens gunst; for det andet, fordi han var en frisk natur og et klart hoved, og for det tredje, fordi han

elskede Marian Danetree af sit ganske hjerte. Denne sidste grund var netop det afgørende for Hagar, for hun elskede romantik og interesserede sig levende for alt, hvad der kunne få navn af sand kærlighed.

"Det lyder meget mærkeligt, at min fader skulle have pantsat den nøgle," sagde Frank, da Hagar havde fortalt ham, hvad hun vidste, dog med undtagelse af, at hun havde løst gåden.

"Ja, det kan jo nok synes mærkeligt, Parsons, men det er meget heldigt – for Dem."

"Det kan jeg ikke indse," sagde Frank. "Hvorfor det?"

"Hvorfor?" svarede Hagar og tog nøglen op af sin lomme; "fordi jeg har opdaget hemmeligheden."

"Hvad! Ved De, hvad talrækken betyder?"

"Ja, da jeg besøgte Deres fader, så jeg noget i hans stue, som bevirkede, at jeg kunne løse gåden. Jeg udtydede tallene, og nu ved jeg, hvor maleriet er skjult!"

Den unge Parsons sprang op, og hans øjne strålede.

"Hvor – åh, hvor?" næsten råbte han. "Sig mig det, hurtigt!"

"For at De skulle fortælle miss Danetree det!" sagde Hagar koldt.

På en gang døde hans entusiasme hen, og han satte sig ned, modløs og trist i sindet.

"Hvad ved De om miss Danetree?" spurgte han skarpt.

"Alt, hvad Deres fader har fortalt mig, mr. Parsons. De elsker hende, men hun elsker ikke Dem, og derfor hader Deres fader hende."

"Ja, det ved jeg," sagde den unge mand sukkende, "og det er uretfærdigt. Jeg vil være ligefrem over for Dem, miss Stanley."

"Det tror jeg også er det bedste for Deres egen skyld, siden jeg jo holder Deres skæbnes tråde i min hånd."

"De holder min skæbnes tråde! Hvad mener De med det?"

Hagar trak på skuldrene og følte medlidenhed med ham.

"Jo," sagde hun roligt, "dette maleri er tredive tusind pund værd, og miss Danetree er ingen ting værd, når man da undtager det faldefærdige herresæde. Hvis jeg fortæller Dem, hvor maleriet er at finde, vil De være i stand til at bringe hendes formuesomstændigheder på fode og gøre hende forholdsvis rig. Nå – De kan ikke løse gåde; jeg kan, altså ..."

Den unge Parsons lo højt over hendes nøje kendskab til sagen, skønt han på samme tid blev noget stødt, og han benægtede fornærmet Hagars påstand. "Jeg jager ikke efter lykken," sagde han mut, "men hvis jeg får at vide, hvor Castagnos maleri er skjult, vil jeg sige det til Marian – jeg mener miss Danetree – det kan De være sikker på. Men at gøre det til en handel for at kunne få hende mod hendes vilje, nej! Jeg ville hellere dø end indlade mig på noget så lavt!"

"Min kære unge mand, jeg er bange for, at De ikke har forretningstalent," sagde Hagar drillende. "Jeg troede, De elskede den unge dame."

"De vil nok partout have hele sandheden at vide, indser jeg. Jo, jeg elsker hende!"

"Og hun elsker Dem?"

Parsons tøvede og rødmede ved dette ligefremme spørgsmål. "Jah, det tror jeg da, hun gør – lidt," sagde han til sidst.

"Det vil altså sige, hun elsker Dem meget."

"*Eh bien,*" sagde den unge mand listigt. "De er en kvinde, og De er vel også i stand til at bedømme en kvindes karakter. Mon

ikke?"

"Måske. Men De glemmer, at jeg ikke har set denne sælsomme kvinde – eller rettere engel, som jeg antager, De kalder hende."

"De er en underlig én!"

"Og hvad er De? En forelsket ung mand," svarede Hagar igen, idet hun efterlignede hans tonefald. "Men tiden løber fra os; fortæl mig noget om Deres bejlen."

"Der er ikke meget at fortælle," svarede Frank bedrøvet. "Min fader er, som De ved, økonom for Danetrees, men da det er gået tilbage for familien, er hans gerning let at bestride og indtægterne derefter. Miss Danetree er den sidste af familien, og alt, hvad der er tilbage til hende, er herresædet med de få acres, der ligger op til det, og en ringe indtægt fra forpagtningen af to udliggergårde. Jeg er fra barndommen opdraget sammen med Marian – jeg må kalde hende således, da det er det navn, der kommer lettest over mine læber – og jeg har altid elsket hende, og hun elsker også mig."

"Nå, men hvorfor vil hun da ikke gifte sig med Dem?"

"Fordi hun er fattig, og jeg er fattig. Åh, min stilling som søn af hendes økonom ville ikke være nogen hindring for at jeg kunne føre hende hjem som min hustru. Men min fader har aldrig villet lade mig lære nogen profession eller levevej eller i det hele taget nogen beskæftigelse, jeg kunne erhverve mig udkommet ved, da han ønskede, jeg skulle være hans efterfølger som økonom på Danetrees gods. I gamle dage var det en god stilling, men nu er den ingen ting værd."

"Og Deres fader kan ikke lide miss Danetree?"

"Nej, fordi han tror, hun forsmår mig – men det gør hun ikke. Men hun vil ikke fortælle ham sandheden, førend der kan være udsigter til vort bryllup."

"Godt!" sagde Hagar og tog det papir frem, talrækken stod skrevet på.

"Jeg vil nu give Dem chancen. Gåden er let at læse; der er bare sat tal i stedet for bogstaver – det er det hele. Der er skrevet "1" i stedet for "A", "2" i stedet for "B" og så fremdeles."

"Jeg forstår ikke rigtigt."

"Jeg skal nu vise Dem det. Disse tal må skilles ad, så de bliver til numre, og der må sættes bogstaver over hvert nummer. Nu er det første tal 20, og det tyvende bogstav i alfabetet er "T". Det enogtyvende bogstav er "U". Så kommer det attende og det fjortende. Hvad er det for nogle?"

Frank talte efter. "R og N," sagde han efter en pause. "Åh, jeg kan se det, det første ord er T, U, R, N, det bliver turn!"

"Fuldstændig rigtigt, repræsenteret ved tallene 20, 21, 18 og 14. Nu forstår De, så behøver jeg ikke forklare mere. Der har De det hele skrevet ud."

Den unge Parsons tog papiret og læste følgende:

```
20, 21, 18, 14 - Turn
11, 5, 25 - key
12, 5, 6, 20 - left
5, 25, 5 - eye
H - 8
3, 8, 5, 18, 21, 2, - cherub
```

"*Turn key left eye eight cherub* – drej nøglen i den ottende kerubs venstre øje," gentog Parsons tvivlende. "Jeg vil ikke benægte, at De har løst gåden fuldstændig rigtigt, men jeg forstår ikke, hvad meningen er med denne sætning."

"Godt," sagde Hagar temmelig skarpt. "Meningen er selvfølgelig, at det venstre øje på en eller anden kerub er et nøglehul, som kobbernøglen skal stikkes ind i. Uden tvivl vil væggen så åbne sig, når nøglen drejes rundt, og maleriet blive fundet."

"Hvilken klog pige De dog er!" udbrød Parsons i beundring.

"Jeg bruger min hjerne, det er det hele," sagde Hagar koldt. "Det tror jeg ikke, De gør. Nå, men findes der nogle kerubfigurer på Danetree Hall?"

"Ja, der er et værelse, der kaldes Kerub-værelset efter nogle udskårne hoveder. Hvordan kunne De gætte, at der var mere end ét hoved?"

"Fordi bogstavet "H" svarer til tallet "8", så der er uden tvivl mindst otte hoveder. Alt, hvad De har at gøre, er at tage denne kobbernøgle, stikke den ind i den ottende kerubs venstre øje, og De har fundet maleriet. Så kan De gifte Dem med miss Danetree, og De kan begge leve af renterne af de tredive tusinde pund. Men hvis hun er lige så kløgtig som De, bliver De nødt til at tage op af kapitalen."

Hagars ironi prellede fuldstændig af på Frank Parsons, og han tog afsked med hende med mange beundrende ord og forsikringer om taknemmelighed. Han lovede at underrette Hagar, hvis han fandt maleriet, og at invitere hende til Danetree Hall for at se det. Da han var gået, kom Hagar først til at huske på, at hun ikke havde fået pengene, hun havde lånt på nøglen, tilbage. Men hun trøstede sig med, at hun kunne forlange dem tilbage, når det skjulte maleri blev fundet. For hende var kapital og rente hovedsagen, og intet havde interesse for hende, når ikke der var noget forretning med i spillet.

Den samme dags aften sad Frank i den lille dagligstue hos sin fader, han, der var så hård imod ham. Han havde været oppe på herresædet og havde ved at finde maleriet overbevist sig om, at Hagar havde løst gåden rigtigt. Han havde også set miss Danetree og havde fortalt hende om lykken, der ventede dem. Hun ville jo blive i stand til at købe familiens jord tilbage, istandsætte og møblere den gamle ejendom igen, indtage sin oprindelige stilling i samfundet og en gang i endnu komme til at residere på Danetree Hall som indehaver af alle sine rettigheder. Alt dette fortalte Frank sin fader, men den gamle mand blev bitter.

"Du har gjort hende rig!" mumlede han; "den hovmodige kvinde, som gerne kunne sparke til dig!"

Frank smilede. Han havde ikke fortalt sin fader, hvad Marian havde sagt til sidst, inden han forlod hende, og han havde heller ikke i sinde at sige det nu.

"Vi vil tale om Marian og hendes hovmod i morgen," sagde han og rejste sig, "nu går jeg i seng, men du ved, hvorledes jeg opdagede maleriet, og hvorledes det nu er blevet givet tilbage til familien Danetree, som bedstefader ønskede det."

Da sønnen havde forladt den gamles værelse, sad Luke Parsons med foldede hænder og sønderknust hjerte. Det sårede ham, at den kvinde, der havde forskudt Frank, skulle komme til rigdom og erhverve sin gamle stilling igen ved hjælp af den mand, som hun foragtede. Bare han dog kunne skjule maleriet igen, eller – hvad der var bedre – ødelægge det! Langt hellere, end at den stolte Marian Danetree skulle få sin ophøjede plads tilbage, hvorfra hun kunne se ned på hans hæderlige dreng. At røve de nus erhvervede rigdomme fra hende, at tage maleriet

bort! – Parsons følte, at han derved ville begå en forbrydelse. Men hvorfor skulle han ikke gøre det? Frank havde ladet nøglen blive liggende på bordet, den kobbernøgle, som blot skulle stikkes ind i kerubens venstre øje. Parsons vidste så udmærket godt – efter sønnens forklaringer – hvordan nøglen skulle bruges, og han vidste også, hvorledes hans fader havde indrettet skjulestedet for Castagnos maleri. Låsen og nøglen, der begge havde tilhørt kong Charles den Første, havde den gamle mand fået af sin husherre. Han havde anbragt låsen bag keruben med nøglehullet i dens venstre øje, således at keruben kom til at danne en dør i væggen; og på nøglen havde han indridset tallene, der angav skjulestedet. Parsons rakte hånden ud efter nøglen. Da han rørte ved den, svandt alle hans skrupler. Han tog den faste beslutning at gå op på herresædet endnu samme nat og ødelægge maleriet. Så ville Marian Danetree ikke være rig længere eller kunne lukrere på den opdagelse, Frank havde gjort. Man vil altså se, at mr. Parsons ikke tog i betragtning, at det egentlig var Hagar, der havde løst gåden.

Som økonom havde han nøgler til alle dørene på herresædet, og havde let adgang overalt på en hvilken som helst tid af døgnet. Han valgte at gå derind nu, og med en lygte i hånden og en foldekniv i sin lomme gik han til sit ødelæggelsesværk. Efter at have åbnet en lille sidedør under den store trappe, gik han gennem de lange underjordiske gange, steg op i etagen ovenover, og efter kort tids forløb befandt han sig i "Kerubværelset".

Det var et stort, højt værelse med egetræspaneler, der i tidens løb var blevet mørke, udskåret med figurer, blomster og løvværk

i Grinling-Gibbons stil. Mellem hvert stykke panel var der et pragtfuldt udskåret kerub-hoved med lokker, og under hagen var anbragt to vinger over kors. Månelyset, der strømmede ind gennem de brede vinduer, som ikke havde gardiner, viste alle disse ting klart for den gamle mands stirrende øjne, og han skyndte sig med at fortsætte sit værke, inden månen forsvandt og han således ville stå i mørke. Parsons svingede lygten frem og tilbage, så at dens gule skin oplyste væggene, og han talte kerubhovederne mellem panelerne, idet han begyndte fra døren, indtil han fandt den, han søgte. Ind i det venstre øje stak han den tynde kobbernøgle. Der hørtes en skraldende lyd, da han drejede den om, og så svingede hele panelet sig til den venstre side. Bag ved det opdagede han straks Andrea del Castagnos maleri. Synet var så uventet, at han vaklede tilbage med et skrig og tabte lygten, der i det samme gik ud. Dette havde dog intet at sige, da han fik lys nok af månens stråler i sommernatten. I skæret af det blege lys tændte han lygten igen, og så undersøgte han i dette dobbeltlys kunstværket, som han i sin misforståede iver efter at komme hovmod til livs, havde til hensigt at tilintetgøre. Det var pragtfuldt over al beskrivelse. Under et lavt stråtag lå det lille Jesus-barn og strakte sin små hænder op mod den hellige moder. Med armene over kors på brystet bøjede Maria sig over ham i henrykt tilbedelse og med ærefrygt; og i den tarvelige boligs dunkle halvmørke skimtedes Josefs slanke og ærbødige skikkelse. Oven over bredte den mørkeblå nathimmel sig, brudt af himmelsk lys, hvori så majestætiske, svævende engleskikkelser med store vinger. Aller øverst strålede et lysvæld fra Guds ansigt, og i denne stråleglans sås den hellige due. Det uudsigeligt skønne ved dette maleri lå i

de forskellige lysvirkninger: Den milde glans, der strålede ud fra barnet, glorien, der omsvævede Marias bøjede hoved; det gyldne lys, som omgav englene, og øverst og mest vidunderligt af det hele, det klare, hvide lys, som strålede blændende og ærefrygtindgydende ned fra Gud. Billedet var majestætisk, ophøjet: en drøm om kærlighed, et kunstværk af rang.

I nogle øjeblikke stod Parsons som fortryllet foran dette vidunderlige kunstværk, som han jo havde i sinde at ødelægge. Han fristedes næsten til at afstå fra sin onde plan og skåne det pragtfulde billede, der ligesom indhyllede ham i sine stråler. Men tanken om Marian og hendes sport, om Frank og hans håbløse kærlighed styrkede ham i hans beslutning. Med et hadefuldt blik åbnede han kniven og rettede dens spids mod lærredet.

"Stop!"

Parsons udstødte et skrig og lod kniven falde, idet han vendte sig om ved denne pludselige befaling. Henne i døren stod en slank kvinde med et lys i hånden; hun var iført en frisérkåbe, der hurtigt var kastet over skuldrene, og hun var barfodet. Hun nærmede sig økonomen lydløst og hurtigt. Det var Marian Danetree – hendes øjne skød lyn.

"Hvad gør De her på denne tid af natten?" spurgte hun stolt den ondsindede mand. "Jeg hørte et skrig og støjen af noget, der faldt, derfor kom jeg ned."

"Jeg vil ødelægge det maleri," sagde Parsons med indædt harme.

"Ødelægge Castagnos maleri og fjerne min eneste chance for at få min families formue tilbage! Er De gal, mand?"

"Nej! De foragter Frank, De hader ham. Det er ved hans hjælp, De har fundet maleriet, men nu –" Han tog kniven op fra gulvet.

"Vent lidt!" sagde Marian, der forstod Parsons' bevæggrunde; "hvis De ødelægger det maleri, forhindrer De mit giftermål med Frank."

"Hvad –" han tabte kniven, som faldt klirrende på gulvet – "vil De gifte Dem med Frank?"

"Ja. Har Frank ikke sagt De det? Da vi fandt maleriet i eftermiddags, spurgte han mig, om jeg ville blive hans hustru, og jeg samtykkede, fuld af henrykkelse og glæde."

"Men jeg, som troede, De foragtede ham!"

"Foragter ham? Jeg elsker ham over alt i verden. Gå, mr. Parsons, og tak Deres Gud, at han sendte mig for at forhindre Dem i at begå en forbrydelse. Jeg skal give Frank dette billede som medgift. Han skal antage mit navn, og der vil igen blive en herre på Danetree Hall."

"Åh, miss Danetree – Marian – tilgiv mig!" råbte Parsons sønderknust.

"Jeg tilgiver Dem. Det var jo af kærlighed til Frank, at De ville begå denne dårskab. Men gå nu! – gå! Det passer sig ikke, at De er her på denne tid af natten."

Parsons lukkede i tavshed panelet, låsede af og vendte sig om og gik. Men idet han gik forbi hende, strakte han sin hånd ud.

"Hvad er det?" spurgte Marian smilende.

"Min brudegave til Dem – kobbernøglen, som har bragt Dem en husbond og en formue!"

7. Den sjette kunde og sølv-tepotten

Blandt alle de kunder, Hagar havde haft, mens hun forestod Lambeth-lånekontoret, var der ingen hun holdt mere af at mindes end Margaret Snow. Erindringen om denne blege blinde pige med hendes sørgelige historie og hendes udholdende tålmodighed døde aldrig i Hagars sind. Den beklagelige lille episode om sølv-tepotten, som hun havde pantsat mod sin vilje og kun af den yderste nødvendighed; den triste beretning, der var blevet fortalt af dette nedtrykte menneske, og den uventede rolle hun til sidst selv var kommet til at spille i denne sag: alle disse ting lod mindekransen stadig være frisk om den triste kvindeskikkelse, som Hagar kaldte sin sjette kunde. Der var endog noget komisk i enkelte dele af denne affære, noget naivt og barnligt i denne enkle roman; men Hagar så ikke denne komik. Alt, hvad hun vidste, var, at Margaret var en martyr og en helgen, og at det var verden, som ikke forstod hendes historie. I al sin simpelhed lyder hendes roman således:

Det var en mørk november aften, Margaret trådte ind i butikken med en pakke svøbt ind i et gammelt tørklæde. Hagar kendte hende af udseende; hun vidste, at det var en blind pige, der boede på en kvist i den yderste ende af Carby's Crescent, og at hun på en hård og møjsommelig måde tjente sit brød ved at flette spånkurve for et stort handelshus på hjørnet af hovedgaden. Disse kurve, der var forretningens specialitet, blev

givet bort til kunderne til at bære de indkøbte sager i. Der var stadig efterspørgsel efter dem, og Margaret kunne altid sælge lige så mange, som hun kunne flette. Men skønt hun var øvet og hurtig på fingrene, kunne hun knapt tjene mere end 10 shillings om ugen. Af disse penge skulle hun leve og klæde sig, så at det i virkeligheden næsten var et vidunder, at hun kunne eksistere. Og dog havde hun aldrig bedt nogen om hjælp, for hun var ærekær og beskeden, og i alle de år, hun havde boet i Carby's Crescent, var hun aldrig gået ind på lånekontoret. Da Hagar vidste dette, blev hun forbavset ved at se hende med en bylt, hun havde lagt foran sig på disken.

"Miss Snow!" råbte Hagar med uskrømtet forbavselse. "Hvad er der i vejen? Er der noget, jeg kan gøre for Dem?"

Rødmen steg op i kvindens blege, tynde ansigt, da hun hørte sit navn nævne; hun lagde først en af sine spinkle fingre på bylten, og sagde derpå med nølende og svag stemme:

"Jeg har været syg, miss Stanley, så jeg har ikke kunnet arbejde noget videre i den sidste tid. Jeg har kun tjent meget lidt. Jeg – jeg skal betale min husleje og – og –"

Hun faldt helt sammen og tilføjede med fortvivlelse: "Vil De låne mig noget på dette?"

Forretningssansen vaktes pludselig hos Hagar. "Hvad er det?" sagde hun og løste behændigt tørklædet op.

"Det er, det er – en sølv-tepotte," stammede miss Snow; "det eneste, der har værdi af alt, hvad jeg ejer. Jeg vil gerne pantsætte den i 3 måneder. Til den tid håber jeg, jeg kan indløse den." Hendes stemme døde hen, og Hagar så hendes stakkels, magre hånd liste sig til at aftørre en tåre.

Det var en firkantet tepotte i georgiansk stil med riflede sider, en elegant krumbøjet tud og et glat elfenbens-håndtag. Hagar var meget villig til at låne de tre pund på den, som blev forlangt, eftersom sølvet var mere værd – indtil hun gjorde en pudsig opdagelse. Låget var lukket tæt til og loddet hele vejen rundt, så det var rent umuligt at åbne det. Denne besynderlighed gjorde tepotten fuldstændig unyttig til praktisk brug, ingen kunne jo bruge en hermetisk tillukket tepotte.

"Hvorfor er tepotten lukket?" spurgte Hagar overrasket.

"Det har jeg ladet gøre for 30 år siden," svarede den blinde kvinde roligt; og efter en pause tilføjede hun med svag og tøvende stemme: "Der er breve i den."

"Breve? – Hvis breve?"

"Mine og – – og en persons, som De ikke kender. Jeg beder Dem, stil mig ikke flere spørgsmål, miss Stanley. Giv mig pengene og lad mig gå. Jeg håber at kunne indløse den om tre måneder."

Hagar tøvede og så tvivlende ud. "Da tepotten er forseglet, kan den næppe bruges," sagde hun efter en pause. "Tag den tilbage, min kære miss Snow, jeg vil låne Dem de tre pund."

"Nej tak," svarede den gamle pige koldt. "Jeg tager ikke imod almisser fra nogen. Hvis De ikke kan tage den i pant, så giv mig den tilbage."

"Ja, jeg kan jo gerne tage den i pant, hvis De ønsker det," sagde Hagar med et skuldertræk. "Her er 3 pund, nu skal jeg skrive lånesedlen med det samme."

Den blinde kvinde greb pengene med et suk, hvori der både var sorg og lindring. Da Hagar kom tilbage med lånesedlen, så hun Margaret kærtegne sølv-tepotten, som om hun kun

modstræbende skilte sig fra den. Hun trak sig rødmende tilbage, da hun hørte Hagars fodtrin nærme sig, tog stille lånesedlen og gik med en tårestrøm på de blege kinder. Hagar blev rørt over denne tavse elendighed.

"Kan De finde hjem i mørket?" råbte hun efter hende.

"Kære frøken," sagde den gamle med værdighed, "dag og nat er for mig det samme. De glemmer, jeg er blind. Jeg kender hver tomme vej i dette nabolag," tilføjede hun og lod, som om hun følte sig let i sindet.

Da hun var gået, satte Hagar tepotten til side og spekulerede lidt over det løjerlige i, at den var tillukket, og at den indeholdt kærlighedsbreve. For hun var sikker på, – efter den måde, Margaret havde talt om brevene – at de handlede om kærlighed; også fordi de var hendes egne og "en persons, som De ikke kender."

Den sidste sætning havde – som den var blevet udtalt af den blinde – overtydet Hagar om, at hun var både beskeden og ærekær. Hun ville hellere have undværet sin sidste brødskorpe end bringe det over sit hjerte at pantsætte den mærkelige tepotte – et besynderligt sted forresten at gemme kærlighedsbreve i. Denne tepotte indeholdt altså et stykke kærlighedsroman fra hendes ungdom; det var jo håndgribelige beviser. For tredive år siden var tepotten blevet forseglet; Hagar kunne altså forstå, at for tredive år siden var denne blinde og nu grimme kvindes hjerte blevet knust. Her var i sandhed materiale til en virkelig roman – og af den besynderligste og den beklageligste art.

"Et pantelånerkontor er dog et besynderligt sted!" sagde Hagar filosoferende ved sig selv. "Alt strandingsgods fra

skibbrudne menneskeskæbner driver derind. Knuste hjerter, afbrudte løbebaner, udslidte og gennemkæmpede liv – her er stedet for det alt sammen. Jeg kunne nok have lyst til at kende den forseglede tepottes historie."

Hun var virkelig så nysgerrig efter at kende den, at hun ville lige til at besøge den gamle pige og spørge hende ud. Men skønt Hagar var en fattig pige, en omflakkende sigøjnerske og bestyrerske af et tarveligt londoner-lånekontor, besad hun dog en naturlig finfølelse, som afholdt hende fra at tiltvinge sig fortrolighed hos et menneske, der ikke var tilbøjelig til at give hende den.

Miss Snow var en født dame, hvad hele Carby's Crescent vidste, og hendes ubøjelige stolthed var næsten blevet til et mundheld. De få ord, hvormed hun havde afvist Hagars spørgsmål om brevene, der var gemt i tepotten, havde tydelig nok bevist, at hovedpersonen i den skjulte roman ikke var til at spøge med. Derfor beholdt Hagar tepotten i sin butik, og afholdt sig fra at besøge dens ejer.

I nogle uger vedblev Margaret at flette kurve og bringe dem hen i den store forretning. Hver søndag morgen gik hun i kirke, efter sin gamle skik, men når man undtager disse ture, sad hun indelukket på sit kolde loftskammer dag ud og dag ind. I det år var vinteren i London ganske særlig streng, og der faldt megen sne før jul. Da Margaret ville spare penge sammen for at kunne indløse tepotten, nægtede hun sig ild i kakkelovnen og reducerede udgifterne til føde til det mindst mulige, netop tilstrækkeligt til at opretholde livet. I sin tynde klædedragt og udslidte sko vandrede hun til forretningen og til kirke midt i sneen og med den skarpe vind i ansigtet. En morgen viste hun

sig ikke, og en kone i huset gik da op til hende og fandt hende liggende til sengs.

Trods alt vedblev hun – den kække, stolte kvinde – at nægte at modtage barmhjertighed; og hun flettede kurvene siddende i sin seng. Hun ville være bukket under i denne nød, hvis ikke den barmhjertige Gud havde sendt en engel for at lindre denne hjælpeløse og forpinte kvinde. Denne engel var Hagar, og hun viste sig oven i købet at være en meget praktisk engel.

Da Hagar af folk i nabolaget havde erfaret, at miss Snow var blevet syg, og da hun huskede historien om tepotten, gik hun op på det kolde kvistværelse og tog sig af den gamle kvinde. Margaret modsatte sig det, så godt hun kunne; men den godhjertede sigøjnerpige var ikke til at afholde fra at gøre, hvad hun mente var hendes pligt.

"De er syg og ganske alene, så jeg må se til Dem," sagde hun og kastede et uldent tæppe, som hun havde med sig, over den stakkels kvinde.

"Men jeg kan ikke betale Dem. Alt hvad jeg ejer af værdi er tepotten."

"Ja, det er godt," sagde Hagar og gik i lag med at gøre ild på, "den er i sikkerhed i min butik, så De skal ikke være bange for den. Om betalingen taler vi, når De er blevet bedre."

"Jeg bliver aldrig bedre," sukkede Margaret og vendte ansigtet mod væggen. Og Hagar tænkte også, at det vist desværre kun var alt for sandt. Udslidt som Margaret var af alder, fattigdom og kulde, var hun alt for svag til længere at modstå sygdommen. Skulle hun endnu en gang forlade sit kammer, da ville det blive som død, og der ville blot være en til af Londons fattige i den

store hær af ukendte døde. Margarets timeglas var i færd med at rinde ud.

Hagar var som en søster for hende. Hun forsynede hende med brændsel, føde og tæpper; hun gav hende vin at drikke, og så ofte hun kunne være borte fra butikken, kom hun og satte sig ved hendes leje.

Det var på den måde hun hørte Margarets livsroman og fik at vide, hvorfor kærlighedsbrevene – for det var virkelig kærlighedsbreve – var blevet gemt i tepotten.

Det var i slutningen af december, og gaden var hvid af sne. Butikkerne, også dem i Carby's Crescent, var pyntet med julegran og mistelten, og efter at Hagar havde lukket sit lånekontor, var hun kommet for at tilbringe en times tid hos Margaret. Der var fyret godt op i kaminen – hvad der ville have gjort den ondsindede Jacob Dix rasende – og oven på kaminen brændte to store lys. Margaret var i næsten helt godt humør denne aftenstund, og med sin hånd lagt i Hagars takkede hun hende for al hendes venlighed.

"Men jeg har ikke andet at give Dem end en ringe tak," sagde den blinde kvinde; "De har givet mig mad og klæder. Efter tredive års tvivl er De den, der har gengivet mig min tro på den menneskelige natur, min kære!"

"Hvorledes mistede De den?"

"Ved at tro på en mands kærlighed, en mand, som sagde, at han elskede mig, men som brød sit ord uden ringeste grund."

"Det var besynderligt. Hvorfor spurgte De ham ikke om hans grunde?"

"Jeg kunne ikke," sagde Margaret med et suk, "han var i Indien. Det er en lang historie. Men hvis De bryder Dem om at

høre den –"

"Det vil jeg meget gerne," sagde Hagar hurtigt, "i særdeleshed, hvis den kan forklare, hvorfor De gemte brevene i den forseglede tepotte."

"Ja, den kan forklare det. I den tepotte, som var den eneste gave, jeg modtog af John Mark, lagde jeg hans grusomme breve for 30 år siden, og også dem, jeg havde sendt ham, og som han havde sendt tilbage."

"Hvorfor sendte han brevene tilbage?" spurgte Hagar.

"Det ved jeg ikke; jeg kan ikke sige det, men han sendte dem nu tilbage. Å!" udbrød hun med gråd i stemmen, "hvor grusomt, hvor grusomt! Og jeg, som elskede ham så højt! Men han glemte mig og giftede sig med Jane Lorrimer. Nu er de rige og lykkelige, mens jeg – jeg dør i fattigdom og på et tagkammer. Og sølv-tepotten er pantsat," endte hun rørende.

Hagar greb den magre hånd, som lå på tæppet. "Fortæl mig historien," sagde hun mildt, "hvis det da ikke smerter Dem alt for meget."

"Smerter mig," gentog Margaret bittert. "Når hjertet er knust, føler det ingen smerte, og mit blev knust for 30 år siden af John Mark." Hun lå stille et øjeblik, og så fortsatte hun: "Jeg boede i Christchurch ved Hants, i et lille hus i udkanten af byen. Det arvede jeg efter mine forældre sammen med en lille pengesum – ikke meget, men dog tilstrækkeligt til at leve af. Men min fader og moder døde og efterlod mig alene i verden i en alder af 20 år; så boede jeg i mit hus med Lucy Dyke og en lille pige, og de gik mig til hånde. Lucy var omtrent på min alder og passede huset godt. Jeg var jo blind," sagde Margaret blidt, "og kunne

intet udrette selv. Gode Gud, jeg har dog måttet tjene mit brød selv fra den tid af."

Overvældet af bitre erindringer standsede hun et øjeblik. Hagar turde ikke bryde tavsheden, og kort efter fortsatte Margaret sin tale.

"Jeg havde også en god veninde, som hed Jane Lorrimer, og som boede tæt ved hos sine forældre, og hun besøgte mig stadig. Vi var ligesom søstre, og jeg elskede hende mere end nogen anden i verden, indtil John Mark kom til Christchurch. Han var på besøg hos skolelæreren i sognet, og jeg traf ham der. Skønt jeg aldrig selv så hans ansigt, vidste jeg, efter hvad andre havde fortalt mig, at han var smuk, og han havde en nydelig, rolig stemme, som jeg fandt stort behag i. De ved, min kære, hvor vi blinde folk elsker en sympatisk stemme. Nå, jeg elskede John, men jeg gjorde mig ingen tanker om, at han ville elske mig igen; for hvorledes kunne vel en blind pige som jeg håbe, at en smuk ung mand ville se på mig – især –" tilføjede Margaret i en tungsindig tone, – "da Jane var så smuk."

"Men han elskede ikke Jane," sagde Hagar med eftertryk.

"Nej," sagde den blinde stolt; "han elskede mig, og dette fortalte han mig, efter at vi havde kendt hinanden i et år. Vi blev forlovede, og livet var da så lyst for mig som ingensinde før. Han rejste imidlertid til Indien for at blive te-planter; og han sagde mig, at når han havde nedsat sig der og tjent nogle penge, ville han sende bud efter mig. Ak, ak, det løfte blev aldrig opfyldt."

"Hvorfor blev det ikke opfyldt?" spurgte Hagar ligefremt.

"Hvem kan svare på det?" sagde Margaret bedrøvet. "Jeg kan ikke, Jane kan heller ikke. Hun blev lige så overrasket som jeg.

Skønt jeg er blind, kan jeg dog skrive meget ordentligt, og John lovede mig, at vi skulle korrespondere med hinanden. Jeg skrev til ham i mere end et år, og han besvarede trofast mine breve."

"Hvem læste hans breve til Dem?"

"Undertiden Jane, undertiden Lucy Dyke. Å, de var begge to mine venner. I begyndelsen var Johns breve meget hengivne, men efterhånden som tiden gik, blev de koldere og koldere. Ofte sagde Jane, at hun ville ikke læse dem for mig. Jeg skrev til John og bad ham om en forklaring på denne forandring i hans breve, men hans svar var ikke tilfredsstillende. Til sidst, atten måneder efter hans afrejse, modtog jeg mine breve tilbage."

"Virkelig! Bragte Jane eller Lucy Dem brevene?"

"Nej; Jane var fraværende, på besøg i London hos nogle af sine veninder, og Lucy var netop den gang ikke hjemme. Den lille pige bragte mig pakken. Jeg åbnede den og troede det var en present fra John til mig, da han intet havde givet mig foruden sølv-tepotten, som han forærede mig dagen før han rejste. Jeg bad den lille pige vente, til jeg fik åbnet pakken, og jeg bad hende læse Johns brev, som lå indeni."

"Gjorde hun det?"

"Ja; åh, det var frygteligt for mig!" stønnede Margaret. "Han skrev, at det var bedst at vor forbindelse blev hævet, og at han hermed sendte mig mine breve tilbage, 13 i alt. Ikke en undskyldning, ikke et suk, ikke en stavelse om, at det gjorde ham ondt. Kun to korte, grusomme linjer, hvori vor forlovelse blev brudt, og så pakken med alle mine breve. Jeg blev næsten forrykt af sorg, og jeg lagde brevene på mit bryst, mens jeg græd."

"Hvad sagde Lucy, da hun kom tilbage?"

"Hun blev meget vred på den lille pige, fordi hun havde læst brevet for mig og derved forårsaget mig så megen smerte. Hun ville have, at jeg skulle tilintetgøre mine egne breve, men jeg afslog det. Jeg beholdt dem hos mig dag og nat; John havde jo rørt ved dem, og det var jo alt, hvad jeg havde tilbage af ham. Så så jeg, at det var ude med mig. Jeg tog mine egne breve og dem, han havde skrevet til mig, lagde dem i et bundt og puttede dem egenhændigt i sølv-tepotten. Så gik jeg hen til en guldsmed og fik låget loddet til. Jeg har aldrig åbnet den siden."

"Sagde De til Lucy eller Jane, at De havde gjort det?"

"Jeg sagde det ikke til nogen. Jeg beholdt min hemmelighed for mig selv, og ingen anede, hvad tepotten indeholdt om min kortvarige lykke. Kort tid efter begyndte ulykkerne at falde over mig – jeg mistede mine penge på grund af min kurators slethed og måtte gå fra huset og afskedige Lucy og den lille pige. Jane rejste til Indien til en onkel, og hun tog Lucy med sig som tjenestepige. Et halvt år efter, at hun var rejst, hørte jeg, at hun havde giftet sig med John Mark."

"Skrev hun det til Dem?"

"Nej, hun skrev aldrig til mig, det gjorde John heller ikke. Og hvad mig selv angår, så prøvede jeg at glemme ham. Jeg skrev aldrig en linje til ham, jeg omtalte ham aldrig til nogen. Han havde behandlet mig grusomt, og han var død for mig. Det var slutningen af mit livs roman, min kære."

"Og hvorledes kom De til London?"

"Jeg mistede alt, hvad jeg ejede, som jeg har fortalt Dem, og da jeg ikke kunne holde ud at leve fattig, hvor jeg havde haft gode dage, forlod jeg Christchurch og kom til London. Å, min kære, hvorfor skulle jeg fortælle Dem om den elendighed, jeg

har gået igennem! Blind og fattig og uden venner led jeg meget, men det var alt sammen intet i sammenligning med de lidelser, John havde forskaffet mig, da han brød med mig. Til sidst blev jeg drevet her hen for at tjene mit brød ved at flette kurve, og her dør jeg. Ak, ak, stakkels Margaret Snow!"

"Og John Mark og hans kone?"

"De bor i West-End på Berkeley Square, rige og lykkelige med sønner og døtre ved deres side. Lucy er deres husbestyrerinde. Å, jeg har fået det alt sammen at vide af mine venner i Christchurch. Å! hvor lykkelige – hvor lykkelige de dog er!"

"Har De aldrig besøgt dem?"

"Nej. Hvorfor skulle jeg have gjort det? De ville vist ikke synes om, at jeg skulle gå igen hos dem som et spøgelse. De er rige og lykkelige og ansete."

"Og De ligger her, fattig og døende!" sagde Hagar bittert.

"Ja, det er hårdt – hårdt. Men jeg må ikke beklage mig, Gud har sendt mig Dem for at gøre mine sidste øjeblikke lykkelige. De er god, alt for god, min kære. De har gjort meget for mig, men De må gøre en ting endnu. Luk tepotten op."

"Hvad!" råbte Hagar overrasket, "åbne, hvad der har været skjult i 30 år!"

"Ja. Jeg ønsker, at De skal læse Johns breve for mig, førend jeg dør. Lad mig dø med bevidstheden om, at han har elsket mig en gang. I morgen, min kære Hagar, må De gøre dette for mig. Lov mig det!"

"Det lover jeg Dem," sagde Hagar og pakkede hende ind i tæppet. "Jeg skal få tepotten åbnet til i morgen og bringe Dem brevene, Deres egne og John Marks."

Med dette løfte tog hun afsked for i aften, efter at hun først havde overbevist sig om, at Margaret lå varmt og godt. Da Hagar selv lå i sin seng, tænkte hun på, hvor trist den historie var, som Margaret havde fortalt hende, og på Johns hengivne kærlighed over for den blinde kvinde – den kærlighed, som døde bort på en så besynderlig måde. Det var i og for sig ikke så mærkeligt, at han hørte op med at elske Margaret – det er jo ikke ualmindeligt, at mænd, i særdeleshed når de er rejst bort, ofte er tilbøjelige til at glemme dem, de har ladet blive hjemme; men det var mærkværdigt, at han skulle gifte sig med Jane Lorrimer. En tvivl opstod hos Hagar, om han havde behandlet Margaret fair, eller der havde været andre grunde til den bratte afslutning på romanen end dem, hun kendte. Ganske vist havde Hagar ingen støttepunkter for en sådan mistanke, men hun kunne dog ikke befri sig for den. Måske kunne brevene jage denne mistanke på flugt; måske alt var gået til, som Margaret havde fortalt. Ikke desto mindre var Hagar ængstelig for, hvad dagen i morgen ville bringe, når tepotten blev åbnet og brevene læst. Så skulle hun erfare, om troløshed eller en kvindes list havde skilt de elskende, eller om historien – således som Margaret troede – kun handlede om en troløs mand og et sønderknust kvindehjerte.

Den næste dag overlod Hagar butikken til Bolker og bragte sølv-tepotten hen til en guldsmed, der boede i nærheden. Han smeltede snart tillodningen og åbnede låget. Inden i fandt hun nogle tørrede rosenblade og pakken med brevene, omvundet med et blåt bånd. Det forekom hende noget af en helligbrøde således at forstyrre relikvierne, der hørte til en livsroman, og det var med ærbødig ærefrygt Hagar bar tepotten og dens

indhold til huset i Carby's Crescent. Efter i 30 år at have ligget under de falmede rosenblade, kom disse gule og falmede breve for dagens lys; og den kvinde, som havde skrevet dem, mens hun var ung og smuk, lå nu udtæret og døende på sit fattige leje. Hagar blev dybt rørt, da hun sad ved den beskedne seng med de gamle breve i sit skød.

"Læs dem alle for mig," sagde Margaret med tårer på kinderne, "læs Johns breve, de breve, hvori han fortalte mig om sin kærlighed for tredive år siden. Tredive år! Å, kære Gud! Den gang var jeg ung og rask! Å, å – å! ungdom og kærlighed!" råbte hun grædende og slog med de skælvende hænder på sengeklæderne. – "Kærlighed og ungdom! Forbi, forbi! Og jeg ligger døende!"

Med en sagte stemme, som passede til øjeblikkets alvor læste Hagar de breve, der var skrevet i Indien. Der var 10 eller 12 i alt, dejlige breve, fulde af ren og inderlig kærlighed. Fra først til sidst åndede brevene kun hengivenhed og tillid. Brevskriveren talte blidt om sin kærlighed til den blinde pige og lovede at gøre hendes liv lykkeligt, at bestrø hendes vej med roser og på enhver måde vise sig værdig til hendes hengivenhed. Ikke i et eneste af de 12 breve var der tale om adskillelse eller ønske om at hæve forbindelsen; men i det 13. brev – der bestod af to korte linjer, som Margaret havde sagt – kom budskabet, brat og hurtigt som et lyn.

"Jeg tror, det er bedst at hæve vor forbindelse" – skrev John koldt – "derfor sender jeg dig dine 13 breve tilbage, som du har skrevet til mig." Og det var det hele. Denne uventede meddelelse, der kom så pludseligt efter de tolv breves inderlighed, tog næsten helt vejret fra Hagar.

"Når jeg undtager det sidste brev, ser jeg intet grusomt i disse breve, miss Snow," sagde Hagar, da hun havde endt læsningen.

Margaret førte sin tynde hånd op til hovedet. "Nej, nej," stammede hun forvirret, "og dog er jeg sikker på, at John skrev grusomt. Det er så længe siden, at jeg måske har glemt det, men hans sidste breve var kolde og antydede ønsket om, at vi skulle skilles. Jeg husker, da Jane og Lucy læste dem for mig."

"Jeg ser ikke nogen antydning," sagde Hagar tvivlende, "han spørger jo, som De ved, i de sidste to eller tre, hvorfor De ønskede brylluppet udsat."

"Det har jeg aldrig ønsket," mumlede Margaret ganske forvirret. "Jeg ønskede at gifte mig med John og være hos ham altid. Jeg har aldrig skrevet noget sådant til ham. Det er jeg fuldstændig sikker på."

"Det kan vi snart overbevise os om," sagde Hagar og tog den anden pakke op af tepotten.

"Her er Deres breve til John – alle sammen. Skal jeg læse dem?"

Margaret samtykkede ivrigt, og Hagar lagde så brevene i datoorden og læste dem langsomt. De var mere kradsede ned end skrevet, og den blindes håndskrift lignede et barns; de fleste af dem var korte, men de første 6 var fulde af kærlighed og ønsket om at være i Johns nærhed. Det syvende brev, som var bedre skrevet end de første, var meget køligere; det indeholdt en antydning om, at den fraværende elsker ville gøre bedre i at gifte sig med en anden end en blind pige, som måske ville blive ham en hæmsko – stod der.

"Stop, stop," råbte Margaret åndeløs. "Det brev har jeg aldrig skrevet!"

Hun sad oprejst i sengen, og de grå hår flagrede ned over hendes magre, stærkt markerede ansigt; og da hun vendte sine blinde øjne mod Hagar, var det, som om hun så Hagars forbavsede ansigt.

"Jeg har aldrig skrevet det brev!" gentog Margaret med skingrende stemme, "De må have taget fejl på en eller anden måde."

"Nej, jeg har kun læst, hvad der står," sagde Hagar, "lad mig fortsætte. Når jeg får læst de fem andre breve, kan vi tale om dem. Men jeg er bange for, at, at ..."

"De er bange for at –?"

"For at De er blevet bedraget. Vent – vent! Sig ingen ting, før jeg er færdig med at læse dem."

Margaret sank tilbage på sin pude; hendes ansigt var gråt, og hun åndede dybt. Hun frygtede for, hvad der ville komme, det indså også Hagar. Så hun fortsatte læsningen af brevene hurtigt, for at hun ikke skulle blive afbrudt.

De var alle, det vil sige de sidste fem eller seks, skrevet med en bedre håndskrift end de første, og hvert brev var koldere end de foregående. Den skrivende ønskede ikke at forlade sit rolige engelske hjem og rejse til det fjerne Indien. Hun var bange for, at forlovelsen beroede på en fejltagelse; den gang hun havde besluttet at ægte ham, havde hun ikke kendt sig selv. Desuden elskede Jane Lorrimer ham; hun var ...

"Jane!" afbrød Margaret med et skrig, "hvad havde Jane at gøre med mit forhold til John? Jeg har aldrig skrevet disse breve, de er opdigtede, det er bedrageri!"

"De ser virkelig ud til det!" sagde Hagar og undersøgte brevene; "de er skrevet af en, der kan se – håndskriften er meget

bedre end i de foregående breve."

"Jeg har altid skrevet dårligt," forklarede Margaret febrilsk. "Jeg var blind; det var en anstrengelse for mig at tage en pen i hånden. John ventede ikke – han ventede ikke, – å, kære Gud i Himlen, hvad skal det dog alt sammen betyde?"

"Det skal betyde, at Jane har bedraget Dem."

"Bedraget mig!" jamrede Margaret svagt, "bedraget sin stakkels, fattige veninde! Nej, nej!"

"Det er jeg sikker på!" sagde Hagar bestemt. "Da De fortalte mig Deres historie, fik jeg en anelse om det. Nu, da jeg har læst disse falske breve, er jeg overbevist om det – for de *er* falske. Jane har bedraget Dem, ved Lucys hjælp!"

"Hvorfor, hvorfor, kære Gud i Himlen?"

"Fordi hun elskede John og ønskede at gifte sig med ham. De stod i vejen, og hun fjernede Dem. Hun opnåede altså sin hensigt; hun skilte Dem fra John og blev mrs. Mark."

"Jeg kan ikke tro det; Jane var min veninde."

"Naturligvis; og derfor bedrog hun Dem," sagde Hagar bittert. "Å, jeg kender så godt, hvad venskab er! Men vi må finde sandheden. Sig mig mrs. Marks nøjagtige adresse."

"Hvorfor?"

"Fordi jeg vil besøge hende. Jeg vil have sandheden at vide og rense Dem i Johns øjne."

"Til hvad nytte?" græd Margaret bitterligt. "Mit liv er til ende, og jeg er ved at dø. Til hvad nytte?"

Svag og fortabt som hun var, ville hun ikke gøre sig nogen anstrengelse for sin egen skyld; men Hagar var bestemt på, at den hemmelighed, der var blevet begravet i tepotten for 30 år siden, nu skulle åbenbares, om ikke for verden, så for John

Mark. I hele den lange tid havde han anset Margaret for troløs, og havde giftet sig med en kvinde, der, som han troede, gav ham den kærlighed, som den blinde pige havde forsmået. Nu skulle han erfare, at det var Jane, der var bedragersken, og at den forsmåede havde været trofast endog til døden. Hagar bestemte sig nu til at gøre dette besøg, og nødte den modstræbende Margaret til at opgive adressen, og hun gik den næste dag til det elegante hus på Berkeley Square. Så kom Nemesis til den svigefulde veninde efter tredive års forløb. Den guddommelige retfærdighed er langsom, men den er sikker.

Margaret lå grædende i sin seng. Hendes hjerne kunne endnu ikke begribe, at det var sandt, hvad Hagar havde sagt. John, som hun havde antaget for troløs, havde været hende tro; og i hans øjne havde det i alle disse år været hende, der var den grusomme. Alt var forvirring og tvivl hos hende.

Hun fik ikke sandheden at vide før den næste eftermiddag. Det var Hagar, der fortalte hende den.

"Jeg gik til huset på Berkeley Square," sagde Hagar, "og spurgte efter mrs. Mark. Hun var gået ud, og jeg så husbestyrerinden – ingen anden end Deres tidligere tjenestepige, Lucy Dyke, nu mrs. Jael," tilføjede Hagar med foragt, "højt anskrevet, godt betroet og i det hele taget under glimrende forhold. Det er en bedragers løn."

"Nej, nej! Lucy, hun har sikkert ikke bedraget mig."

"Jeg fik hende til at tilstå det," sagde Hagar alvorligt. "Jeg fortalte hende om brevene i tepotten, om Deres sørgelige liv og om, at De lå på dødslejet. Først nægtede hun alt; men da jeg truede med at fortælle mr. Mark det hele, kom den nedrige kvinde frem med sandheden. Ja, min stakkels miss Snow, De er

blevet bedraget – sørgeligt bedraget – af Deres veninde og Deres tjenestepige. De drev spot med Deres blindhed og kærlighed."

"Det er grufuldt, grufuldt!" stønnede Margaret og skælvede voldsomt.

"Ja, det var grufuldt; men det er livets gang," sagde Hagar med bitterhed. "Det synes, som om Jane var forelsket i Deres John, men da han var Dem tro, kunne hun ikke gøre sig håb om at få ham. Fast besluttet på at blive hans, bestak hun Lucy med penge, og de to aftalte nu at skille Dem fra John ved hjælp af falske breve. De breve, som De skrev til ham i Indien, nåede ham aldrig. I stedet for Deres breve skrev Jane i Deres navn dem, jeg har læst for Dem, og deri rådede hun ham indstændigt til at hæve forlovelsen og gav antydninger om sin egen kærlighed. John troede, brevene kom fra Dem og sendte, som De har hørt nu, et brev tilbage, hvori han spurgte, hvorfor De ville hæve forbindelsen. Da Lucy eller Jane for tredive år siden læste brevene for Dem, forandrede de meningen, således at De skulle tro, at John var den formastelige. Men hvorfor komme med flere forklaringer?" råbte Hagar med et udbrud af harme. "De har set – De ved, hvorledes bedrageriet lykkedes. John afbrød forbindelsen og sendte Deres breve tilbage. Men det var Deres forræderiske veninder ikke forberedt på. Hvis Lucy havde været hjemme, ville De aldrig have modtaget pakken. Intet under, at hun ville have, De skulle brænde brevene, da hun så, at de falske var imellem dem. Havde De ikke skjult dem i sølvtepotten, ville Lucy have fundet en måde at tilintetgøre dem på. Men nu ved De jo, hvorledes de er blevet bevaret i disse tredive år for at lade sandheden komme for dagens lys til sidst. Hævn

Dem nu, miss Snow! Jane er Johns hustru, og hun hædres og æres; Lucy er den tro husholderske, lykkelig og skattet. Fortæl nu John sandheden og straf disse usle bedragere!"

"Å, hvad skal jeg gøre? Hvad kan jeg gøre?" råbte Margaret. "Jeg ønsker ikke at være grusom, men de har forspildt mit liv. Jane –"

"Hun vil komme herhen og besøge Dem, og John også," sagde Hagar hurtigt. "De to er her om en time. Så kan De afsløre Janes bedrageri og vise John disse breve for at bevise det. Hun har forspildt Deres liv. Hævn Dem nu!"

Margaret sagde ingen ting. Hun var en from kvinde og læste hver aften sine bønner til Gud: *Forlad os vor skyld, som vi og forlader vore skyldnere.* Nu var der lejlighed til at vise sin tro – og ikke på nogen dårlig måde – til at være barmhjertig og at tilgive, tilgive sine bitreste fjender, de to kvinder, som havde forspildt hendes liv og havde lagt grunden til deres lykke på hendes bekostning. Det var hårdt at sige: "Gå bort med fred!" til disse to. Hagar var uforsonlig og fordrede hævn; men Margaret, – svag, godhjertet og tilbøjelig til barmhjertighed. Mens hun nu ventede sin falske venindes komme, bad hun Gud om vejledning og styrke til det, der forestod. Det var den sidste og smerteligste gang på hendes tornefulde livsvej.

Mrs. Mark kom alene. Hendes mand ville komme senere.

"Kender han sandheden?" spurgte Hagar, før hun lod den besøgende komme ind.

Jane var nu en velstillet kvinde med et bydende temperament, og hun ville derfor under almindelige omstændigheder have svaret skarpt. Men opdagelsen af hendes

bedrageri, bevidstheden om, at hendes offer var døende, havde nu fuldstændig sønderknust hende.

Med blegt ansigt og skælvende læber rystede hun benægtende på hovedet og gav ved tegn at forstå, at hun ikke kunne tale. Hagar gik til side og lod hende passere forbi i stilhed. Hun ville egentlig have irettesat den troløse kvinde, men mente alligevel, det var bedre, at bedragersken blev straffet af den veninde, hun havde krænket så dybt.

Mrs. Mark trådte ind i værelset og gik sagte over mod sengen. Den blinde kvinde genkendte hendes fodtrin, genkendte dem efter tredive års forløb.

"Jane," sagde Margaret i en bebrejdende tone, "er du kommet for at betragte dit værk?"

Den fine dame gik et par skridt tilbage, da hun så vraget af den muntre, lykkelige pige, som hun havde kendt for 30 år siden. Gjort stum ved bevidstheden om, at Margaret talte sandt, kunne hun kun stå som en forbryder ved siden af sengen, som en forbryder, der venter sin dom. Hagar blev ved døren og hørte efter.

"Har du intet at sige?" gispede Margaret svagt. "Du, som løj for mig sammen med din medskyldige – du, som fik min John til at anse mig for troløs? Min John! Ak, han er blevet din – vundet på en uhæderlig måde – i disse tredive år!"

"Jeg – jeg elskede ham!" stammede den anden kvinde til sidst, da hun følte, hun måtte forsvare sig.

"Ja, du elskede ham og bedrog mig. I lange år har jeg lidt sult og kulde, i lange år har jeg levet med sønderknust hjerte, alene, i elendighed!"

"Å – å, det gør mig så ondt!"

"Gør dig ondt! Kan din sorg give mig tredive års spildt liv tilbage, en lang kamp? Kan din sorg gøre mig til, hvad jeg skulle have været – hvad du er blevet – en lykkelig hustru og moder?"

"Margaret!" bønfaldt Jane og sank på knæ, "tilgiv mig! Til trods for al min lykke har jeg lidt i stilhed. Min synd er kommet over mig mange gange og har fået mig til at græde. Jeg søgte at finde dig, da jeg kom tilbage fra Indien; jeg kunne ikke finde dig. Nu er jeg villig til at gøre bod på en hvilken som helst måde, du forlanger."

"Fortæl så din mand, hvorledes du bedrog ham og forspildte mit liv."

"Nej – nej! Alt andet uden det, Margaret! For Guds skyld. Jeg ville dø af skam, hvis han fik det at vide. Han elsker mig nu; vi er gamle; vi har børn. To af mine drenge er officerer; min datter er hustru og moder. Hvad du vil, blot ikke det; det vil ødelægge alt; det vil dræbe mig!"

Hun bøjede hovedet ned mod sengetæppet og græd. Margaret overvejede. Hævnen var inden for hendes rækkevidde. John ville straks komme, og et ord af Margaret ville få ham til at hade den kvinde, han havde elsket og æret i så mange år – ville få ham til at foragte sine børns moder. Nej, hun kunne ikke være så grusom at tilintetgøre alt for den uskyldige, for at straffe den skyldige. Og desuden havde Jane elsket ham, og det var denne kærlighed, der var årsagen til hendes synd. Margaret rejste sig op og lagde sin tynde hånd på hovedet af den kvinde, der havde pint hende så skammeligt.

"Jeg tilgiver dig, Jane. Gå bort med fred. John skal aldrig få det at vide."

Jane løftede sit hoved i forundring over denne gudlignende tilbøjelighed til at tilgive. "Du vil ikke fortælle ham det?" mumlede hun.

"Nej, ingen skal fortælle ham det. Hagar, sværg på, at De vil tie."

"Jeg sværger," sagde Hagar tvært. "Men det er ikke rigtigt af Dem."

"Jo, det er rigtigt af mig. For selv at opnå tilgivelse må vi tilgive andre. Min stakkels Jane, du blev fristet, og du faldt for fristelsen. Til Lucy skal jeg ingen ting sige; Gud vil tilgive hende hendes synd i sit rige – Å! kære Gud! Hagar! Jeg – jeg – jeg dør!"

Hagar løb hen til sengen og lagde sine arme omkring den stakkels Margarets tynde legeme. Hendes ansigt var askegråt, hendes øjne blev brustne og hendes legeme faldt tilbage i Hagars arme. Hun var døende; slutningen på hendes livs tragedie var kommet.

"Giv mig! Giv mig –," hviskede hun, idet hun prøvede på at løfte den svage hånd.

"Tepotten!" sagde Hagar. "Hurtigt – giv hende den!"

Jane greb tepotten – uden at vide, at den indeholdt beviserne på hendes skyld – og anbragte den i staklens hænder. Hun trykkede den tæt til sit bryst, og der sås et glædessmil på hendes grå ansigt.

"Johns gave!" stammede hun, og – døde.

Ét øjeblik efter blev døren åbnet, og en svær mand med gråt hår trådte ind i værelset. Han så Jane hulkende ved sengen og Hagar knælende med tårer i øjnene, og på sengen den kvinde, han havde elsket.

"Jeg kommer for sent," sagde han, idet han nærmede sig. "Stakkels Margaret!"

"Hun døde lige nu," hviskede Hagar. "Tag Deres kone væk."

"Kom, min kære," sagde John og rejste den angerfulde kvinde op; "vi kan ikke udrette noget godt. Stakkels Margaret! Ak, hun, der ikke ville have mig. Men det var vel bedst sådan, som det er sket. Gud har jo givet mig en god og trofast hustru i stedet for."

"En god og trofast hustru!" mumlede Hagar ironisk.

Med Jane under armen gik Margarets fordums forlovede hen mod døren. "Selvfølgelig besørger jeg begravelsen," sagde han i en højtidelig tone. "Hun skal blive begravet som en prinsesse."

"Ja, mr. Mark! – og hun levede som en tigger!"

En svag rødme kom frem på hans kinder, der var blevet noget indfaldne med alderen. "Det var ikke min skyld," sagde han stødt, "havde jeg vidst noget om hendes armod, ville jeg have hjulpet hende; skønt –" tilføjede han bittert – "hun fortjente kun lidt at få hjælp af én, som hun gjorde så stor en uret. Jeg elskede hende, og hun var troløs."

"Å!" råbte Hagar og var lige ved at røbe hemmeligheden, men hendes ed holdt hende tilbage, og det gjorde også et blik i Janes hvide ansigt, da hun troede, hendes hemmelighed var ved at blive afsløret.

"Hvad siger De?" spurgte John, og så tilbage.

"Ingen ting. Men – sølv-tepotten?"

"Min gave. Lad den blive begravet med hende."

Han gik ud ad døren uden at sige mere, og lod Hagar blive tilbage med den døde. Havde han vidst noget om, hvad tepotten indeholdt, ville han sikkert ikke være gået med sin hustru ved

sin side. Men han gik ud, uden at vide noget om det – gik ud som en lykkelig mand.

Hagar så på de to ægtefolk, der forlod værelset; på den døde kvindes blege ansigt; på det fattige, kolde værelse, og på sølvtepotten. – Så lo hun!

8. Den syvende kunde og mandarinen

Det var en løjerlig tingest, den figur, og endnu løjerligere var manden, som pantsatte den. Selve figuren, der forestillede en kinesisk mandarin, bestod ganske simpelt af to kugler, den ene over den anden; den øverste kugle, den mindste, forestillede hovedet, og oven på det var anbragt en hat af pagodeform med små bitte forgyldte klokker. Den store kugle neden under var kroppen, og den var malet med spraglede farver og forestillede en kinesisk stormands festdragt, og armene, der var lavet nøjagtig til de mindste detaljer, stod ud på den mest komiske måde. Da figuren var gjort tungere indeni på den højre side, truede mandarinen hele tiden med at vælte, men gjorde det dog aldrig.

Skubbede man lidt til den store kugle, kom den i bevægelse, armene dinglede og hovedet nikkede vigtigt, og den lille røde tunge kom frem, hver gang mandarinen bukkede forover. Så ringede også de forgyldte klokker, og den rokkende, dinglende, nikkende mandarin fik da enhver, som så ham, til at le. Han burde i al sin farvepragt være gjort udødelig af H. C. Andersen.

"Det var da et pudsigt stykke legetøj," sagde Hagar, da den pyntelige tingest dinglede fra højre til venstre, frem og tilbage. "Den stammer vel fra Kina?"

Hun rettede dette spørgsmål til kunden, som forlangte to pund på figuren; men i stedet for at svare, brast han ud i en hæs latter og skottede på lidt usømmelig måde til Hagar.

"Den kommer fra et sted øst for Slaraffenland, min engel," sagde han plumpt, "det er en pokkers flot lille indretning, hvad?"

Hagar holdt slet ikke af mandens udseende, skønt hun på ingen måde var fordringsfuld, hvad angik det rent ydre hos folk – især når det gjaldt det stærke køn. Alligevel var der dog noget brutalt ved denne fyr, som mishagede hende i høj grad. Han havde et næsten kuglerundt hoved, tætklippet hår, glatraget ansigt af en blåsort, snavset farve dér hvor skægget var taget af; en lav pande, braknæse, en stor, grim mund og to listige, grå øjne, der aldrig så nogen lige i ansigtet. Denne indtagende person bar en dragt af tykt og stærkt bomuldstøj, et rødt tørklæde om halsen og en skindhue til at trække ned over ørene. I munden havde han en lille, sort pibe med den skrækkeligste tobak, som han forpestede luften med. Legetøjet var som sagt besynderligt, men manden var det endnu mere. Og han så ikke ud til at være i retmæssig besiddelse af et så kunstfærdigt kinesisk arbejde.

"Hvor har De fået den fra?" spurgte Hagar og rynkede brynene, idet hun med en finger rørte ved den svajende mandarin.

"Det er alt sammen meget rigtigt, min engel!" brummede manden i en fornærmet tone. "Jeg har ikke rapset denne hersens figur, hvis det er det, De tror. En kammerat af mig, der er matros, har bragt den med hjem, Gud ved hvorfra, og har givet mig den. Jeg mangler knapper. Så hvis De vil være så venlig at give mig 2 pund –"

"Jeg vil give Dem 20 shillings," afbrød Hagar.

"For Pokker! Hvis det ikke skal kaldes lumpent!" skreg manden, "tyve shillings! Det sjov, De kan få af den, er meget mere værd!"

"Det er mit bud – tag det eller lad være. Jeg tror ikke, De er kommet til den på en ærlig måde. Jeg løber risiko ved at tage den."

"Kom så med sylene!" sagde kunden vrantent. "De kunne vist gerne flå mig."

"Hvad navn skal jeg skrive på lånesedlen?" spurgte Hagar koldt.

"Mr. William Smith, – Larky Bill kalder de mig – men det er ikke fint at sætte øgenavne på lånesedler. Jeg bor i Sawder Alley, Whitechapel."

"Hvorfor er De ikke gået til en pantelåner, der boede nærmere ved Dem?" sagde Hagar og skrev mr. Smiths navn på sedlen.

"Det må vel blive min sag," svarede Bill skulende. "Nå, giv mig nu skallerne, og lad så være med at stille spørgsmål, så slipper De for at få løgne serveret. Nå, kom så med dem!"

Hagar stampede i gulvet. "Her er pengene og lånesedlen. Se nu at komme ud af min butik."

"Ja, nu går jeg!" brummede han og traskede hen mod døren. "Om tre måneder kommer jeg igen og henter dukken, eller måske om fire. Og hvis De så ikke leverer mig den tilbage i ordentlig stand, skal jeg knække Deres hals."

"Hvad siger De?" Hagar var i en fart udenfor disken og tæt ved ham. Larky Bill stirrede måbende på hende i sin forbavselse over hendes dristighed. "De kan prøve på at sige et eneste ord til," sagde Hagar og tog fat i hans ene øreflip, "så skal De komme til at ligge ude i rendestenen!"

"Gud bevares, sikken en dame!" mumlede Bill og følte på sit øre, da han var kommet udenfor. "Nå, om tre måneder. Tju!" Han stødte neglen på sin tommelfinger mod tænderne. "Tre måneder i bøtten, jeg kan vist ikke få mindre. Men jeg har dog ligegodt hjulpet Monkey ud af forlegenheden!"

Med disse gådefulde ord vendte mr. Smith omkring og styrede kursen mod Whitechapel. Dér blev hans anelse til virkelighed, for i døren til det hus, han boede i, blev han anholdt af en politibetjent, og kom så i fængsel, hvor han måtte sidde i 4 måneder. Han havde stjålet noget frugt fra en gadehandler den foregående dag, og havde derfor været forberedt på at blive "taget" for dette tyveri. Derfor brugte han skyndsomst den tid, han endnu var fri, til at pantsætte figuren, og det i det fjernestliggende pantelånerkontor, han kunne finde; tilfældigvis blev det altså hos Hagar. Da mr. Smith forlod retslokalet for at transporteres hen til fængslet, der nu skulle være hans hjem i fire måneder, gik en mand tæt hen til ham og hviskede, idet han på en diskret måde skubbede betjenten lidt til side: "Bill, hvor er dukken?"

"Det er all right, Monkey! Jeg har gemt den et sted, hvor du ikke kan få fingre i den!" gryntede Smith.

Da "salatfadet" rullede af sted med Bill, stod Monkey, som Bill havde kaldt ham, på fortovet og bandede efter ham, indtil en betjent bad ham fjerne sig. Han ville forfærdelig gerne have haft fat i den dukke, som han kaldte den, og det var netop derfor, Larky Bill havde gjort sig så megen ulejlighed med at få den gemt. Monkey tænkte slet ikke på, at den kunne være pantsat. Dette var ham en streg i regningen; den ene gavtyv havde overlistet den anden.

Imidlertid anbragte Hagar det kinesiske legetøj – uden at vide, at det havde nogen værdi – på en hylde højt oppe mellem nogle andre panter. Men det fik ikke sit blivende sted dér, for Bolker, der var en snu lille rad, tog det ofte ned for at lege med det. Hagar ville ikke have tilladt dette, hvis hun havde vidst noget om det, eftersom figuren var betroet til hendes omsorg og følgelig skulle opbevares sikkert, og hun ville have været bange for, at Bolker skulle ødelægge malingen på den eller skrabe forgyldningen. Det vidste Bolker meget godt og var klog nok til kun at lege med mandarinen, når Hagar ikke var til stede. Han anbragte den på disken og lod den svinge på dens pudsige måde. Dens svajende arme, hovedet, der nikkede og den rosenrøde tunge, der gik ud og ind, gjorde drengen henrykt, og han kunne more sig med den i timevis. Det var ganske pudsigt, at et forgyldt stykke legetøj, der uden tvivl var lavet til adspredelse for en alvorlig kinesisk stor-kejser, skulle nedværdiges til at more en gadedreng i Londons city. Men mandarinen var en flygtning fra det himmelske rige og rokkede lige så muntert i den skumle pantelånerbod som det havde gjort i Pekings porcelæns-paladser.

En måned eller to efter at mandarinen var blevet pantsat, fortalte Bolker ganske umotiveret, at han havde i sinde at søge sig en bedre plads. Der var blevet tilbudt ham en plads som butiksdreng hos en boghandler i West-End, sagde han, og da han holdt meget af at læse, havde han i sinde at modtage tilbuddet. Hagar undrede sig ganske vist over, at der var nogen, der ville have så megen tillid til denne gadedreng, at de ville give ham sådan en plads; men hun sagde ikke noget om det og lod ham gå. Hun var ked af at miste ham, da han jo slet ikke

"var så tosset", men hun havde dog alligevel ikke så meget til overs for denne røveragtige, pukkelryggede fyr, at hun ikke skulle lade ham gå uden at bekymre sig særligt om det. På denne måde forsvandt Bolker fra pantelånerkontoret og fra Carby's Crescent og steg op i højere sfærer.

Der hændte ikke noget nyt efter hans bortgang. Mandarinen stod urørt på hylden, og der samlede sig støv på hans ubevægelige figur. Hagar glemte ganske mandarinen og ham, der havde pantsat den, og det var først, da Larky Bill slap ud af fængslet og kom for at fordre den tilbage, at hun huskede på den. Hun tog figuren ned, støvede den omhyggeligt af og satte den i bevægelse på disken foran mr. Smith. Hverken Bill eller Hagar lagde mærke til, at den ikke bevægede sig så let og graciøst som sædvanlig.

"Her er knapperne og lånesedlen," sagde Bill og smed begge dele på disken. "Jeg er glad ved at få den tingest tilbage igen. Der er vel ingen, der har rørt den, mens jeg har været borte?"

"Nej, den har stået på den hylde, siden De pantsatte den. Hvor har De været i den tid?"

Larky Bill grinede. "Jeg har lagt på landet for min helses skyld," sagde han og tog mandarinen under armen. "Sig mig, min engel, har der ikke været en, der hedder Monkey, for at snuse efter den tingest?"

"Nej, ikke det, jeg ved af. Der er ingen, der har spurgt efter figuren."

"Nå, så er det all right," klukkede Bill muntert. "Gud bevares, hvor jeg har lavet den godt. Hvor ville han ærgre sig, hvis han vidste, hvor jeg har gjort af dem!"

Hvad "dem" var for noget, lod det ikke til, at mr. Smith havde synderlig lyst til at forklare i dette øjeblik. Han nikkede familiært til Hagar og gik sin vej, endnu klukkende af latter og med mandarinen under armen. To timer efter var han tilbage i butikken med mandarinen, kridhvid i ansigtet, med lynende øjne og munden fuld af skældsord. Først bandede og skældte han uden at give nogen forklaring, hvorfor Hagar ventede, til han var færdig og spurgte så ganske roligt, hvad der var i vejen. Som svar satte Bill den kinesiske figur med et slag ned på disken og krammede sin hue med begge hænder.

"Lad nu vær og lav den! – som om De ikke vidste noget. Jeg er blevet bestjålet!"

"Bestjålet! Hvad er det for noget snak! Og hvad har jeg med det at gøre?"

Bill gispede og pegede på mandarinen, som gyngede blidt frem og tilbage med et bredt smil. "Den – den dukke," sagde han forvirret. "Jeg er blevet bestjålet!"

"Den er da ikke blevet stjålet fra Dem."

"Jo, diamanterne, diamanterne!"

"Diamanterne?" gentog Hagar og fo'r et skridt tilbage af forbavselse.

"Ja, ja, diamanterne! Diamanterne, som er tyve tusind pund værd! De var jo inden i hovedet på dukken. Nu er de der ikke mere! Hvorfor? De har altså bestjålet mig! Tyv! Tyv!"

"Jeg har ikke vidst, at der var diamanter skjult i mandarinen," sagde Hagar roligt. "Havde jeg vidst det, skulle jeg nok have underrettet politiet."

"Underrettet politiet! Hvorfor det?"

"Fordi en mand i Deres stilling ikke plejer at have diamanter, undtagen når han har stjålet dem. Men nu kommer jeg i tanke om," sagde Hagar hurtigt, "at lady Deaceys juveler netop blev stjålet, den gang De pantsatte mandarinen. Det var altså Dem, der stjal dem!"

"Stjålet og ikke stjålet," brummede Bill, idet han indvendigt forbandede Hagar for hendes evne til at gennemskue folk. "Det er jo ikke det, vi taler om. Og om så var, skulle De vel ikke stjæle dem fra mig!"

"Jeg har ikke rørt de diamanter, De taler om. Jeg har ikke vidst noget om, at de var i figuren!"

"Nå, ja, hvem har så gjort det? Da jeg pantsatte dukken hos dem, var diamanterne inden i; nu er de der ikke. Hvem har da taget dem?"

Hagar overvejede. Det var jo egentlig besynderligt, at diamanterne skulle være stjålet. Hun havde stillet mandarinen på hylden den dag, den blev pantsat, og havde ikke flyttet den før nu. Da Bill bemærkede hendes tavshed, tog han det øverste stykke af figuren væk og halede et lille firkantet stykke træ ud; dette passede så fuldstændigt ind i hovedet på figuren, at man ikke kunne opdage, at det kunne fjernes. Inden i var der en hulning – som var tom.

"Jeg puttede diamanterne derind med min egen hånd," brølede Bill og pegede med en af sine grimme fingre på det hule rum; "der var de, da jeg stampede den. Nu er de der ikke. Hvor er de? Hvem har leget med min ejendom?"

"Bolker!" råbte Hagar, uden at tænke over, hvad hun sagde. Hun kom med ét til at tænke på, at hun en dag havde antruffet Bolker i færd med at lege med mandarinen. Den gang havde

hun ikke tænkt videre over det, men havde stillet figuren tilbage på hylden og forbudt drengen at røre den. Men nu, da hun huskede dette og forbandt det med Bolkers pludselige opsigelse, følte hun sig overbevist om, at drengen havde stjålet diamanterne. Men hvorledes – tænkte hun forundret – kan han have vidst noget om, at der var for tyve tusind pund diamanter skjult i den figurs hoved? Dette spørgsmål bragte hende i forlegenhed.

"Bolker?" gentog Larky Bill forbitret. "Hvem er det?"

"Det var en butiksdreng, jeg havde; men han sagde sin plads op for tre måneder siden for at få en bedre stilling."

"Nå, så var det altså ham, der løb med mine diamanter. Hvor er han, lad mig få fat i ham, så skal jeg vride halsen om på ham!"

"Det skal jeg ikke kunne sige Dem," sagde Hagar, lidt forskrækket ved den brutale mands trussel, og allerede ked af, at hun havde været så oprigtig.

"Jeg skal knække halsen på Dem!" vrælede Bill, fnysende af vrede.

Han anbragte sine store hænder på disken og skulle lige til at springe over den; men i det næste øjeblik gik han bagover ved synet af en lille, blank revolver, som Hagar holdt i hånden. Hun havde for nylig købt den for at bruge den, når det gjordes nødvendigt.

"Jeg har altid den hos mig," sagde hun roligt, "for at forsvare mig mod sådanne skurke som Dem."

Bill stirrede på det blanke våben, drejede hurtigt omkring og forlod butikken. Ved døren standsede han og knyttede næven.

"Jeg vil finde Bolker og smadre ham ihjel!" sagde han med hæs stemme, "og så vil jeg komme tilbage og ordne Dem!" Derpå forsvandt han og lod mandarinen, der stadig stod og rokkede på disken, blive tilbage.

Hagar lagde pistolen til side og tog fat i figuren. Nu, da hun vidste besked med diamanterne og havde tvunget Bill til indirekte at tilstå, at det var ham, der havde stjålet dem fra lady Deacey, tænkte hun, at det vel var meget muligt, at det kinesiske stykke legetøj også tilhørte denne dame.

Til trods for sin uforfærdethed var hun slet ikke så glad ved at have med denne tyveknægt at gøre. Hvis han ikke fandt diamanterne, var det meget sandsynligt, at han ville komme tilbage for at myrde hende. For resten sluttede hun, at det både for samfundet og særlig for hende selv ville være bedst, om mr. Smith igen kom inden for fængslets mure, hvorfra han nylig var sluppet ud. Efter nogen overvejelse besluttede hun at gå hen til Vark, sagføreren, og fortælle ham episoden med mandarinen og tage figuren med som bevis. Var der nogen, der kunne klare den slags forviklinger, da var det Vark.

Imidlertid havde Bill Smith begivet sig tilbage til værtshuset, som lå foran Carby's Crescent, og havde der druknet sine sorger i stærke drikke.

Mens han sad der ved et krus øl, kom han i snak med den tykmavede vært, der kunne se ud til at være en kollega til mr. Smith. Disse to åndsbeslægtede fandt da også hurtigt hinanden og blev venner – så intime venner, at Bill anså det for meget belejligt at få lidt at vide af ham om Bolker. Han var dog alt for forsigtig til at forklare grunden til, at han kom med sine spørgsmål.

"Det er en smuk tøs, hende fra lånekontoret, hvad!" sagde Bill med et grin.

"Hvem – Hagar? Ja, hun er brillant. Men hun er ikke for alle enhver, kan du bande på! Hagar kan tage vare på sig selv, kan hun!" sagde værten.

"Passer hun butikken alene?"

"Ja, nu er hun alene!" svarede værten. "Hun havde en knøs, en lille djævel, som hed Bolker. Men han er væk derfra, han er kommet hen i Westend, har jeg hørt."

"Westend?" sagde Bill eftertænksomt. "Og hvad laver han dér?"

"Han er i en flot boghandlerbutik: Juppins, Son & Juppins, Leicester Square. Hans forældre bor her i nærheden, men dem ser Bolker ned på, siden han er blevet så fin."

"Gør han det?" sagde Bill venligt. "Men jeg ville knække hans hals, ville jeg, hvis det var min søn. Ikke mere øl! Jeg skal hen og hilse på en kammerat."

Resultatet af denne konversation var, at mr. Smith begav sig hen til Leicester Square og gik frem og tilbage foran boghandler-butikken. Han så Bolker flere gange i løbet af dagen; da værten havde fortalt ham, at Bolker var pukkelrygget, var det ikke vanskeligt at kende ham. Lige til aften holdt han skarpt udkig med ham, og da Bolker havde sat skodderne for og gik hjemad, fulgte Bill ham stadig. Ganske uvidende om at en mørk forbryderskygge fulgte efter ham, standsede Bolker ved Westminster Bridge for at beundre den pragtfulde solnedgang; derpå skyndte han sig ned i det net af gyder, som fører til Lambeth-kvarteret. I en rolig gade ved floden blev han grebet bagfra; en stor hånd blev lagt over hans mund for at forhindre

ham i at skrige; han blev trukket hen til en forfalden mole, der skød ud i flodens grønne, slimede vand.

"Se så, nu har jeg dig!" sagde Bill i en brutal tone, "og jeg har også en god, stærk kniv. Svar mig nu på mine spørgsmål, eller kniven skal finde vej ind mellem dine ribben!"

Bolker stirrede skrækslagen på ham, men da han ikke genkendte Bills truende ansigt, genvandt han fatningen, og sagde med sin sædvanlige, medfødte uforskammethed:

"Nå, hvad mener De? Hvad er der? Hvad er det, jeg har gjort?"

"Hvad du har gjort? Lukket mandarinen op og taget diamanterne, naturligvis!"

"Larky Bill!" råbte Bolker, og det gik på én gang op for ham, i hvilken fare han var stedt. "Å – lad mig gå!"

"Ikke førend du har skaffet mig diamanterne, *mine* diamanter."

"Deres diamanter? Hvad for diamanter?"

"Å, lad nu være at spille dum! Du er jo den pukkelryggede dreng, der var i butikken hos Hagar. Jeg stampede mandarinen med diamanterne i, og du stjal dem!"

"Det kender jeg ikke noget til; jeg ..."

"Så, lad nu være med at komme med løgn! Du kender mig, du ved, hvem jeg er. Se denne her kniv! Den skal nok få dig til at rykke ud med sproget!"

Han anbragte den skrækslagne dreng over sine knæ og satte det kolde stål mod hans strube. Det sortnede for Bolkers øjne, og han troede, at hans sidste time var kommet. Hvis han havde sit liv kært, var der intet andet at gøre end at tilstå.

"Vent, vent! Hør nu!" gispede han. "Ja, jeg har taget diamanterne."

"Nåh!" brummede Bill og stillede drengen på benene igen med et stød. "Og hvorfra vidste du, at der var diamanter inden i mandarinen?"

"Det fortalte Monkey mig."

Bill sprang pludselig op med en drøj ed, men holdt dog fast i Bolkers skulder for at forhindre ham i at stikke af. "Monkey!" sagde han vildt. "Hvad sagde han da til dig?"

"Han sagde, at lady Deaceys diamanter var inden i mandarinen."

"Hvor kunne Monkey vide, at den dukke var på lånekontoret?"

"Han havde fået det at vide af en pige, der hedder Eliza, for hun havde set, at De pantsatte den."

"Liz har altså forrådt mig!" mumlede Bill. "Det tænkte jeg nok, da jeg så hende den dag. Hun må have set mig med dukken under armen og gættet, at jeg ville pantsætte den. Godt, jeg skal nok snakke med hende senere! Fortæl mig så resten," tilføjede han og ruskede i drengen.

"Der er ikke mere at fortælle," klynkede drengen med klaprende tænder. "Monkey kunne ikke få fat i mandarinen, fordi han ikke havde lånesedlen. Han gjorde sig gode venner med mig og opfordrede mig til at stjæle mandarinen. Det ville jeg ikke, men så fortalte han mig, hvorfor han ville have fat i den. Så sagde han, at De havde stjålet for 20.000 pund diamanter hos lady Deacey, der boede i Curzon Street, og at han havde skjult dem i mandarinen. Så sagde han, vi kunne dele, hvis jeg stjal dem til ham. Jeg kunne ikke få fat i figuren, fordi Hagar naturligvis snart ville savne den og så melde mig til politiet for tyveri; derfor åbnede jeg mandarinen og tog diamanterne ud."

"Diamanterne! *Mine* diamanter! Og hvor gjorde du så af dem?"

"Jeg gav dem til Monkey, og han skaffede dem af vejen. Han gav mig ikke en eneste diamant, og jeg ved ikke, hvor han er."

"Men det ved jeg!" brummede mr. Smith og gav slip på Bolker, "og jeg skal nok finde ham og skære halsen over på ham. – Nej, stop lidt!" tilføjede han, da Bolker allerede var begyndt at løbe.

Bill satte efter ham, da han ville have mere at vide af drengen, men Bolker kendte nabolaget bedre end Bill og smuttede hurtigt bort fra ham i de krogede gyder.

"Nå, det er lige meget," sagde Bill og opgav at forfølge ham. "Monkey har altså tyvekosterne," sagde han videre og tørrede sveden af sin pande. "Lad mig nu bare få fat i ham og Liz, så skal ..." Her udstødte han en drøj ed, som er unødvendigt at gentage her. Efter således at have givet sine følelser luft, tænkte han med mordlyst i hjertet på, hvorledes han skulle finde sin troløse ven.

Først tænkte han, at det ville være vanskeligt at finde Monkey. Manden var uden tvivl, så snart han var kommet i besiddelse af diamanterne, rejst til Amerika – Nord- eller Sydamerika – for at undgå sin kammerats hævn – Bill havde altid været Monkeys kammerat – og levede nu dér i herlighed og høstede frugterne af sin brøde. Senere erfarede Bill – ikke lidet overrasket – at Monkey endnu var i London og stadig holdt til i tyvekvarteret i Whitechapel. Bill undrede sig over, at han ville vælge dette sted til bopæl, når han disponerede over så mange penge, men han tilskrev dette Monkeys kærlighed til sine gamle kammerater og tyvebrødre. Alligevel var det besynderligt, at manden ikke

hyttede sit skind, når han vidste, at Bill var uden for fængslets mure.

"Han ved, hvordan jeg er," sagde Bill, "så han burde skåne sin hals! Men vent bare; jeg vil have en dråbe af hans hjerteblod for hver diamant han har taget fra mig!"

En aftenstund fandt Bill endelig Monkey i en beværtning, der hed *De tre Konger*, hvis vært, en jøde, var meget ilde berygtet og snarere burde kaldes hæler end værtshusholder.

Hans forræderske ven, der nu var mere mager og indskrumpen end nogensinde, sad i en mørk krog; i munden havde han en pibe, hvori ilden var gået ud, og foran ham stod et halvtømt ølkrus; hænderne havde han stukket i lommerne, og som han sad der, var der noget trist og tungsindigt over ham. Hvis Monkey var i besiddelse af diamanterne, forrådte hans udseende ham i hvert fald ikke, for han så alt andet end lykkelig ud. Der var intet, hverken i hans udseende eller valget af hans bolig, der kunne tyde på velstand.

"Nå, Bill, gamle dreng!" sagde han, da han fik øje på mr. Smith, "er du allerede kommet ud af bøtten?"

"Ja, jeg er kommet ud for at skære halsen over på dig!"

"Hvad er det dog, du siger? Hvad vil du nu beskylde mig for? Jeg har ikke gjort dig noget, det ved Gud, jeg ikke har!"

Bill stillede en stol hen foran Monkeys, og da han derpå trak en blank kniv frem på en meget utvetydig måde, rykkede Monkey tilbage, skrækslagen dels over det skinnende knivsblad, dels over sin kammerats lynende øjekast; men han turde ikke råbe om hjælp, af frygt for at værtshusholderen skulle slå en klo i ham.

"Nå," sagde Bill, "det er altså dig, der har fået denne rævepels af en dreng til at stjæle mine diamanter og ..."

"Hvad for noget?" råbte Monkey vildt. "Havde jeg ham her, skulle jeg flå hjertet ud af livet på ham."

"Hvorfor det? Gav han ikke dig diamanterne – *mine* diamanter?"

"Nej, han gjorde ikke; og hvis han siger, at han har givet mig dem, så er det løgn i hans hals! Han beholdt dem selv, den bedrager!"

"Nu lyver du, din nedrige hund!" sagde Bill rasende.

"Lad mig dø, hvis det er løgn!" råbte Monkey. "Se her, gamle ven –"

"Kald mig ikke for din ven," afbrød Bill vildt. "Jeg er ikke din ven, din sjover. Liz har fortalt dig om min mandarin, og du har fået fat i mine diamanter."

"Nej, det er løgn," afbrød Monkey. "Drengen har taget diamanterne ud af mandarinen, jeg har ikke vidst noget om, at de var inden i!"

"Nej, det vidste du ikke!" brummede Bill ironisk. "Fortalte jeg dig ikke, hvordan jeg huggede de sten i Curzon Street sammen med mandarinen?"

"Jo, det gjorde du, Bill. Og du fortalte mig også, hvorledes du gemte diamanterne inden i den. Men du skulle have stolet på din kammerat! Jeg vidste ikke, at du havde pantsat dukken, før Liz fortalte mig det. Hun så dig gå ind på lånekontoret med mandarinen under armen, og ..."

"Ja, og det var dig, der havde sendt hende efter mig!" råbte Bill rasende. "Hun kom vist ikke rent tilfældigt ud i Lambeth!"

"Nå, ja," sagde Monkey fortrædeligt, "jeg sendte hende efter dig. Du skjulte diamanterne i den dukke og skaffede den af vejen. Jeg kunne ikke gå med selv, derfor sendte jeg Liz. Hun fortalte mig, at du havde pantsat dukken; da du så kom i spjældet, prøvede jeg at få fat i den ved hjælp af den knægt."

"Jeg skal skære halsen over på dig, skal jeg," sagde Bill rasende. "Hvad mener du med, at du ville prøve at få fingre i *mine* diamanter?"

"Hvad jeg mener? Det var for din egen skyld, Bill. Jeg tænkte, at pigebarnet i lånekontoret måske kunne opdage diamanterne i figuren. Men du behøver ikke at mistro mig, *jeg* har ikke diamanterne. Drengen har dem."

"Det er løgn!"

"Da jeg fortalte drengen om diamanterne, stjal han dem og lod dukken blive i lånekontoret, så at Hagar ikke kunne opdage noget. Men jeg så ham aldrig mere, skønt jeg passede på ham uden for butikken hver dag i lang tid. Drengen stak af med diamanterne. Havde jeg ham her, kvalte jeg den lille ..."

Bill blev tankefuld og stak kniven i lommen. Monkey havde uden tvivl talt sandhed; Bill selv lod sig ikke sige en løgn på, når han var i det humør som nu. Hvis Monkey desuden virkelig var i besiddelse af diamanterne, ville han ikke leve sådan i nød og elendighed i Whitechapels usle tyvekvarter. Nej, Bolker havde juvelerne, og det var ham, der havde taget Monkey ved næsen. Og hvad der var værre endnu: ude på molen havde han også taget Bill selv ved næsen. Han var stolt af sin egen snuhed, og det ærgrede ham i allerhøjeste grad at være blevet snydt af en dreng.

"Hvis jeg bare kunne få fat på ham igen!" tænkte han, da han gik ud af *De tre Konger*, "så ville jeg skære hovedet af ham og smide hans puklede krop i floden!"

Men han indså, det ville blive vanskeligt at få fat i Bolker, skønt han i mere end en uge hyppigt besøgte bogladen på Leicester Square. Advaret ved sin egen erfaring om, at Bill var en farlig person at have at gøre med, sørgede Bolker for at holde sig skjult. Han fandt også på en lille list for at befri sig for Larky Bill, og Vark var den, der påtog sig at udføre detaljerne i planen, og også Hagar blev rådspurgt med hensyn til dens udførelse. Disse tre, Vark, Hagar og Bolker, lavede en snedig fælde til at fange Bill i, og han gik i den uden mindste mistanke. Han var blevet taget ved næsen af Monkey, af Bolker, af Liz; nu skulle han fanges af Vark, prokuratoren.

Vark var en rigtig tyveprokurator. Han drog ikke alene personlig nytte af tyvagtige eksistenser, når han kunne gøre det uden at risikere noget, men han angav dem, når de begyndte at blive farlige for ham. Da han så, der var en chance til at skaffe sig penge ved hjælp af Bill Smith, besluttede han at gøre det, og han sendte bud til ham og bad ham besøge sig. Da Vark ofte havde gjort forretninger med denne indbrudstyv, nærede Bill ingen mistanke om, at prokuratoren havde i sinde at forråde ham, og indfandt sig derfor ganske roligt på hans kontor i Lambeth. Det første, han så ved sin indtræden, var mandarinen, der stod og nikkede på bordet.

"Du bliver forbavset over at se den," sagde Vark, da han så Bills bestyrtelse. "Det ser jeg, men du må vide, at jeg kender nøjagtig besked med lady Deaceys diamanter."

"Hvem har fortalt dig det?" brummede Bill og kastede sig i en stol.

"Hagar fra lånekontoret," svarede Vark langsomt og med vægt.

Bills øjne lyste vildt – akkurat på den måde, Vark ønskede. Prokuratoren havde ikke tilgivet Hagar, at hun havde afslået hans frieri, og at hun havde været skyld i, at hans indtægter fra Dix' bo var blevet formindskede. Af disse grunde ønskede han ondt over hende; og hvis han kunne opvække had imod hende hos Bill, var han tilbøjelig til at gøre det. Det vil ses af den følgende samtale, at det lykkedes ham.

"Å, det var den tøs, hvad!" sagde mr. Smith roligt. "Det gættede jeg straks, da jeg så mandarinen. Ja, det er hende, jeg kan takke for det. Men hvad vil du nu have mig til?" tilføjede han og skulede hen til Vark.

"Jeg vil have dig til at sige mig besked om lady Deaceys diamanter. Hvorfor bragte du dem ikke hen til mig, da du havde stjålet dem?"

"Hvorfor? Fordi jeg ikke havde tiltro til dig," svarede Bill. "Jeg vidste, jeg skulle i brummen i nogen tid, fordi jeg havde stjålet nogle æbler, og jeg ville ikke betro mine sager til dig eller til Monkey. Du ville have forrådt mig."

"Nå, ja, Monkey har også forrådt dig."

"Ja, men han fik ikke noget udbytte af det."

"Nej, men det gjorde Bolker."

"Bolker!" gentog Bill og bed tænderne sammen. "Kender du den pukkelryggede knægt? Gør du det? Nå, se så her!" – Bill trak sin foldekniv op af lommen og åbnede den. "Den første gang jeg ser ham, skal jeg jage denne her i hans hals."

"Det skulle du hellere lade være med, hvis du da ikke vil hænges!"

"Hvad så?" brummede Bill rasende. "Det er såmænd lige meget."

"Jeg antager, du kunne have lyst at vide, hvor diamanterne er?"

"Ja, jeg har brug for dem."

"Det er skade," sagde Vark ironisk – "fordi jeg tror ikke, du kan få fat i dem."

"Hvor er diamanterne?" spurgte Bill og lagde den åbne kniv på bordet.

Vark lod, som om han ikke hørte spørgsmålet. "Jeg antager, du ved, at politiet er efter dig for indbrudstyveriet hos lady Deacey?" sagde han, og lod sin hånd glide hen på bordet, så at han kunne nå kniven. "Lord Deacey har udlovet en belønning for opdagelsen af tyveriet. Den er udbetalt; men da du stadig er på fri fod, har politiet sine garn ude efter dig, min ven!"

"Å, jeg er ikke bange for, at du skal angive mig. Jeg er alt for nyttig for dig, og jeg ved alt for meget om dig. Politiet vil ikke tage mig denne gang. – Hvem har fået belønningen?" spurgte han pludseligt.

"Bolker."

"Bolker?"

"Ja, Monkey havde taget fejl, da han satte sin lid til drengen. Bolker mente, han kunne få større udbytte ved at handle ærligt end ved at dele med Monkey. Da han fandt diamanterne, gik han op til lady Deacey. Hun har dem nu, og Bolker" – tilføjede Vark smilende, – "har penge i banken."

"Hvorfor skar jeg dog ikke halsen over på ham og smed ham i floden?"

"Det må du selv vide," svarede Vark, som nu legede med kniven. "Du er i en kedelig situation, min ven, og vil få nogle år for det tyveri."

"Nåh – der er jo ingen, der ved det!"

"Dér er beviset mod dig," sagde Vark og pegede på mandarinen. "Du har stjålet den i lady Deaceys dagligstue sammen med diamanterne. Du har pantsat den, og Hagar kan sværge på, at du gjorde det. Bolker kan sværge på, at de stjålne diamanter var inden i. Med disse to vidner, min stakkels Bill, er jeg bange for, du vil få seks år eller mere!"

"Ikke jeg!" sagde Bill og rejste sig. "Jeg vil ikke tilstå; og jeg er ikke bange for nogen."

"Hvorfor ikke? Der er udsat en dusør for din pågribelse."

"Hvad kommer det mig ved? Hvem skal have den?"

"Jeg!" svarede Vark koldblodigt og rejste sig.

"Du?" Bill vaklede et øjeblik og sprang så frem. "Du – du! Du vil forråde mig! Giv mig min kniv!"

Vark kastede kniven hen i den længst bortliggende krog af værelset og holdt en revolver mod Bills ansigt. Bill faldt bagover i samme øjeblik – i armene på to politibetjente.

Han udstødte et brøl, akkurat som et vildt dyr.

"Forrådt –" skreg han og kæmpede for at gøre sig fri.

I næste øjeblik var Hagar og Bolker inde i værelset, og Bill stirrede på dem.

"I forrådte mig – vent til jeg kommer ud!"

"De vil dræbe mig, antager jeg?" sagde Hagar roligt.

"Nej, ikke Dem, og heller ikke den lille pukkelryggede. Der er kun én, jeg vil hævne mig på, og det er denne tyveprokurator!"

Vark gøs tilbage for de lynende øjne; og da Bill rasende og bandende blev ført ud af værelset, så han på Hagar med et nervøst smil.

"Jeg er ikke bange for ham," sagde han med skælvende stemme.

"Farvel, mr. Vark," sagde Hagar. "Jeg er bange for, De ikke lever mere end syv år; vi kommer nok til begravelse, når Larky Bill slipper ud."

Da hun gik ud, grinede Bolker til prokuratoren, og med en betegnende gebærde førte han sin hånd hen over struben. Vark så på foldekniven henne i krogen og rystede. Mandarinen nikkede på bordet og smilede som altid.

9. Den ottende kunde og støvlerne

Det var en lille knøs, som knap nok kunne se over disken, men han havde et skarpt markeret ansigt, der gav ham et intelligent udtryk i forhold til hans alder, og vidnede om en alt for tidlige modenhed – et kendemærke, som fattigdom så tit sætter på mennesker. Hans røde hår gjorde et ubehageligt indtryk på Hagar, og hans ondskabsfulde blå øjne, som stirrede på hende, lod hende formode, at han var irlænder; og så snart hun hørte hans dialekt, blev hun overbevist om, at hendes formodning var rigtig. Hun stirrede på denne pjaltet klædte, barbenede knægt og fandt ham næsten morsom – han var den mindste kunde, hun nogen sinde havde haft. Men Micky – således sagde han, at han hed – var lige så overlegen som nogle af de kunder, der var langt ældre – ja, endog mere overlegen. Han tingede listigt med Hagar og havde tilsyneladende sat sig for ikke at ville forlade butikken, førend han havde opnået den pris, han ville have for det, han pantsatte. Dette var et par kraftige arbejdsstøvler med tykke såler, der var beslået med svære søm. Den lille rødhårede dreng smed dem op på disken med megen larm, og forlangte syv shillings på dem.

"Jeg vil give dig fem," sagde Hagar efter at have undersøgt dem.

"Hva'be'har?" råbte drengen i en uforskammet tone. "Vil De gøre nar ad mig? Min moder forlanger syv shillings, og jeg vil have syv."

"Hvor bor din moder, dreng? Og hvorfor er hun ikke selv kommet herhen?"

"Moder drikker, og jeg er nødt til at tjene mine penge selv. Syv shillings, siger jeg."

"Hvor har du fået de støvler fra?" spurgte Hagar og ignorerede drengens overlegne tone. "Jeg ser, der står nogle bogstaver på sålerne."

"Nå, ja, det kan godt være," sagde Micky i en mere høflig tone. "Der står "G" på den ene og "K" på den anden, men min faders navn er Patrick Dooley, og han er i Amerika, Gud bedre det! Moder har fået de støvler ude på landet for fem dage siden. Det er en gave, min kære, til mig og til min moder, og vi vil pantsætte dem for syv shillings."

"Du kan få seks," sagde Hagar. "De er ikke mere værd."

"Hvor længe skal jeg høre på Deres sludder!" skreg Micky. "Seks, siger De. Tror De, jeg kan komme hjem til min moder med seks shillings? Og hvad er penge for Dem, min kære?"

"Nå, så tag da de syv shillings," sagde Hagar, og ønskede bare, at hun kunne blive fri for denne rapmundede herre. "Jeg skriver så mrs. Dooleys navn på lånesedlen –"

"Mrs. Bridget Dooley fra Park Lane," sagde Micky højtideligt. "Det er såmænd lige så godt som ethvert andet sted."

"Her er sedlen og pengene. Jeg er næsten sikker på, at du har stjålet de støvler."

"Stjålet? Det er en gave til mig, siger jeg jo. Nå, nu går jeg – nu går jeg. Syv shillings, det er alligevel lidt nok, men hvad kan det hjælpe at anråbe om retfærdighed for Irland her i dette forbandede England!" – og Micky gik ud af døren, mens han

nynnede *The Wearing of the Green* med en skingrende og ubehagelig stemme.

Hagar satte støvlerne til side, lidet anende, at der til dette pant knyttede sig en hel historie. Men to dage efter læste hun i avisen om et mord, og til hendes overraskelse var netop de støvler, som nu stod henne på hylden, omtalt som et bevis, der øjeblikkelig ville få morderen dømt fra livet. Sammentræf hænder oftere i det virkelige liv, end man i almindelighed tror. Et par støvler med initialer på sålerne var blevet pantsat i hendes butik, og nu – næppe otte og fyrre timer senere – læste hun om dem i avisen. Det var besynderligt – næsten utroligt, men – som ordsproget siger – sandheden er ofte mere besynderlig end det opdigtede – kort sagt, forbrydelsens historie var således:

Sir Leslie Crane til Welby Park, Marlow, var blevet skudt af sin skovfoged, George Kerris. Det lod til, at skovfogeden ville havde giftet sig med datteren af en farmer, Laura Brenton, hed hun; og sir Leslie havde set nærmere på pigebarnet, end det sømmede sig. Kerris havde advaret sir Leslie, som straks efter havde afskediget ham. En uge efter var Crane, som havde taget en spadseretur i parken, blevet fundet død ved siden af en dam, der kaldtes Queen's Pool, og som lå tæt ved vejen. Der var blevet opdaget fodspor i den opblødte jord, der omgav dammen, og disse viste, at morderen havde haft støvler på, hvis såler var mærket med bogstaverne "G" og "K". Dette var opdaget af en skomager i Marlow, og han henledte mistanken på George Kerris. Manden var blevet arresteret, men han hverken tilstod sin brøde eller hævdede sin uskyldighed. Der kunne alligevel – stod der i beretningen – ikke være nogen tvivl om, at det var

ham, der havde dræbt sir Leslie i et anfald af skinsyge. Støvlerne var ikke til at finde, så manden havde uden tvivl skilt sig af med dem, efter at han havde haft dem på om natten ved mordet. Beretningen i avisen sluttede med, at baroniet gik over til den myrdedes fætter, nu sir Lewis Crane.

"Besynderligt, at støvlerne skulle blive pantsat i London," tænkte Hagar, da hun havde læst avisen til ende, "og endnu mere besynderligt, at de skulle blive pantsat af den irske dreng. Den dag, han kom her, sagde han, at han havde fået støvlerne foræret fem dage i forvejen. Det er to dage siden, så det bliver i alt syv dage. Hm! I dag er det den 21. august, så jeg antager, at Kerris har givet støvlerne til Micky den 14. Lad mig se, hvornår forbrydelsen blev begået."

Ved at se efter, fandt hun, at mordet var blevet begået natten til den 12. august, og at Kerris var blevet arresteret den 13. Dér standsede Hagar og grundede. Hvis Kerris havde været i arresten den 14. – hvad der utvivlsomt havde været tilfældet efter beretningen i avisen – så kunne han dog ikke have givet støvlerne til Micky den dag. Og dog havde den irske dreng tilstået, at han havde fået støvlerne i Marlow, og havde angivet en tid, som efter Hagars beregning svarede til den 14. i måneden. Men på den dag var den mand, der ejede støvlerne, under lås og lukke.

"Der er noget galt ved dette her," sagde Hagar til sig selv, da hun gjorde denne opdagelse. "Måske Kerris er uskyldig til trods for historien om støvlerne. Hvad skal jeg gøre?"

Det var vanskeligt at sige. Den anklagede mand hævdede ikke sin uskyldighed – et faktum, som ved første øjekast så ret besynderligt ud. Der var vel ingen, der ville lade sig hænge for

et mord, de ikke havde begået. Og dog måtte Kerris, hvis han var skyldig, have en medvider; hvorledes skulle ellers støvlerne være kommet i en irsk landstrygers besiddelse, når ejermanden til dem var i fængsel? Manden måtte efter alt at dømme være uskyldig til trods for hans besynderlige tavshed. På grund af den forvanskede og korte beretning i avisen kunne Hagar ikke beslutte sig til noget i denne sag, især da hun ikke kendte de nærmere omstændigheder. For øjeblikket kunne hun kun skrive en indberetning til politiet om, at der var blevet pantsat et par støvler hos hende. Det gjorde hun straks, og den næste dag modtog hun besøg af den opdager, som sagen var overgivet til.

Han hed Julf, en mager, mørk og højtidelig skikkelse, som gik meget forsigtigt til værks – i særdeleshed i mordsager. Han havde samvittighed, sagde han, og ville aldrig tilgive sig selv, hvis han blev årsag til, at en uskyldig kom til at lide straf. Julf vidste, hvor ofte sammentræffende omstændigheder kunne dømme den uskyldige; hvor let den skarpest iagttagende opdager kunne føres bag lyset af rent ydre tegn, og hvor forviklede og dunkle de stier var, der førte til opdagelsen af mystiske forbrydelser. Derfor var han langsom og agtpågivende i sin fremgangsmåde.

Da han ankom til pantelånerkontoret i Lambeth, undersøgte han støvlerne og stillede Hagar nogle få spørgsmål. Derefter satte han sig ned for at udrede trådene i sagen. Julf indså – efter de bemærkninger, Hagar gjorde om pantsættelsen af støvlerne – at hun var snu og kløgtig; derfor var han meget villig til at diskutere sagen med hende. I modsætning til så mange andre selvtilfredse opdagere mente Julf altid, at to

hoveder var bedre end ét, især når det andet hoved sad på en kvinde. Han havde respekt for det svage køns dømmekraft.

"Jeg er bange for, at manden er skyldig, det er der vist ikke tvivl om," sagde han i sin højtidelige tone. "Han havde været oppe at skændes med sir Leslie om sit pigebarn, og var blevet afskediget for uforskammet opførsel. Desuden havde han forladt parken klokken 10 – netop lige efter at mordet var blevet begået!"

"Havde han ikke sin bøsse med sig?"

"Nej, men det er også lige meget. Sir Leslie blev skudt i brystet med en pistol, men den er ikke til at finde. Der er vel ikke også blevet pantsat en pistol hos De?"

"Der er kun pantsat disse støvler," sagde Hagar, "og Kerris kan ikke have givet dem til Micky; det lader jo til, at han var i fængsel den dag, drengen fik dem."

"Ja, det er meget sandt. Vi må finde denne dreng og få at vide, hvem der gav ham støvlerne den dag. Men hvis Kerris er uskyldig, hvorfor siger han det da ikke?"

"Ja, det er mystisk," sukkede Hagar. "De siger, at Kerris' pistol ikke kan findes?"

"Nej, ikke i hans hus, så jeg antager, at han har smidt den væk efter mordet."

"Ho, ho!" sagde Hagar i en snedig tone, "så kan altså våbenet, mordet er blevet begået med, heller ikke findes."

"Men pistolen er den samme. Kerris brugte den, og så har han skilt sig af med den."

"Hvor søger De ikke efter den?"

"Vi har søgt alle vegne, men den kan ikke findes."

"Har De gennemsøgt dammen?"

"Næ-h," sagde Julf eftertænksomt, "det har vi ikke. Det var en god idé."

Hagar sukkede utålmodigt. "Bare jeg havde den sag i mine egne hænder," sagde hun skarpt; "jeg tror, jeg kunne finde morderen."

"Men vi *har* fundet ham," svarede opdageren. "Det er Kerris, der har myrdet Leslie."

"Jeg tror det ikke."

"Ja men, hvorfor benægter han det da ikke?"

"Det ved jeg ikke. Er Kerris forelsket i denne Laura Brenton?" spurgte Hagar og rettede sine store, klare øjne mod Julf.

"Det skulle jeg da rigtignok mene! Han er rasende forelsket i hende."

"Og hun i ham?"

"Åh, det skal jeg ikke kunne sige," svarede Julf, "det er en helt anden sag. Jeg bilder mig ind, efter hvad jeg har hørt, at hun opmuntrede denne unge baron temmelig meget. Kerris havde al mulig grund til at være jaloux, så jeg undrer mig ikke over, at han har dræbt sir Leslie."

"De har dog intet bevis for, at han har gjort det."

"Bah," sagde Julf, og rejste sig for at gå. "Han skændtes med baronen; han blev afskediget. Hans egen pistol er forsvundet, og den døde mand blev skudt med en pistol. Så er der støvlerne med bogstaverne i sålerne, det er åbenbare kendetegn. Det kan De ikke komme uden om. De ser altså, at der er svære beviser mod Kerris."

"Jeg kan ikke se dem; men der er én ting, der taler til hans forsvar. Han har ikke givet Micky støvlerne."

"Sandsynligvis ikke. Men for at bevise det, må vi have fat i drengen."

Dette var lettere sagt end gjort, for Micky og hans moder var forduftet, sporløst forsvundet, som om jorden havde opslugt dem. Alt, hvad der hed politi og detektiver i London, havde gjort deres yderste for at finde drengen, men uden resultat. På ham beroede hele sagens sammenhæng. Og George Kerris, der var i arrest i Marlow, nægtede hårdnakket at sige noget som helst. Folk troede, han var skyldig, efter historien med støvlerne at dømme, men Hagar, som han havde pantsat dem hos, påstod, at han var uden skyld. Og dog kunne hun ikke forstå, hvorfor han bevarede tavsheden under så kritiske omstændigheder.

Det er sagt flere gange, at Hagar fandt livet i pantelånerboden yderst kedsommeligt, og at hun greb enhver lejlighed til at skaffe sig adspredelse. Her var anledning til en lille fornøjelse, nemlig at rede trådene ud fra hinanden i dette mysterium, og hun besluttede at benytte den. For at forfølge sagen videre, var det nødvendigt at tage en lille tur på landet, og træt af de snævre gader i Lambeth ønskede hun i høj grad at få lidt frisk luft. Hun overlod butikken til en ældre mands omsorg, der havde været hende behjælpelig, siden Bolker tog sin afsked – og rejste med jernbanen til Marlow. Da hun ankom dertil, mødte Julf hende på jernbanestationen, mere højtidelig end nogen sinde før.

"God dag," sagde han roligt. "De ser, jeg er gået ind på at lade Dem finde sandheden i denne sag, skønt den allerede for mig ligger klar som dagen."

"Det tror jeg ikke, mr. Julf. Tro De mig, George Kerris er uskyldig i denne forbrydelse."

"Er han?" sagde Julf skeptisk; "hvem er da den skyldige?"

"J, det er jo det, jeg kommer for at undersøge," svarede Hagar. "Jeg er Dem taknemmelig, fordi De har villet lade mig hjælpe Dem, skønt jeg kun gør det for at tilfredsstille min egen nysgerrighed. Men De vil ikke fortryde, at De har givet mig tilladelsen. Jeg har vel frie hænder i denne affære?"

"De kan gøre fuldstændig, som De lyster."

"Kan jeg det? Ja, så må jeg først aflægge et besøg hos den ny baron."

Efter at have afslået Julfs tilbud om at ledsage sig med den undskyldning, at hun bedre kunne udføre denne forretning alene, gik Hagar til Welby Park, som lå på den anden side af Marlow, og spurgte efter sir Lewis Crane. Først blev hun nægtet adgang, da man bemærkede hendes sigøjneragtige udseende, men da hun fortalte, at hun havde med mordsagen at gøre, fik hun lov at komme ind til baronen. Da hun stod ansigt til ansigt med ham, iagttog hun ham skarpt.

Han var en grim, ældre, lille mand, langt ældre end hans afdøde fætter, og havde et gulligt ansigt, i hvis træk man kunne læse, at han var gerrig. Hagar havde i Jacob Dix' ansigt set netop sådanne træk, og hun var overbevist om, at den mand, hun havde foran sig, var en gnier. Hun spildte dog ikke tiden med at undersøge hans karakter – hun vidste, den ville blive afsløret, når hun nu kom til at tale med ham – men sagde strakt, hvorfor hun kom.

"Jeg er kommet på mr. Julfs vegne for at undersøge dette mord," sagde hun kort og godt.

Sir Lewis så forbavset på hende. "Jeg troede ikke, at regeringen brugte kvindelige opdagere," bemærkede han.

"Jeg er ikke opdager, men indehaver af den pantelånerforretning, hvor George Kerris' støvler blev pantsat."

"De støvler, som beviser hans skyld i forbrydelsen," sagde Crane med et lettet suk, som ikke undgik Hagars opmærksomhed.

"Jeg tror snarere, de beviser hans uskyldighed!" var hendes kolde svar.

"Nå, De mener, at de blev foræret til den landstryger, mens Kerris sad fængslet. Det kender jeg alt sammen; opdageren har fortalt mig om det. Men det er ganske ligegyldigt; Kerris er skyldig, ellers ville han benægte, at han var det."

"Har De nogen idé om, hvorfor han ikke gør det?"

Crane trak på skuldrene. "Nej, med mindre det skulle være, fordi han ved, at han er den skyldige."

"Jeg tror, han er uskyldig."

"Pyt! Min fætter var en beundrer af Laura Brenton, som var forlovet med Kerris, og han var rasende forelsket i hende. Det opfyldte fyren med had, og derfor afskedigede Leslie ham. Ved at begå mordet tog han dobbelt hævn."

"Hvor var De, sir Lewis, da mordet blev begået?"

"I parken," svarede baronen rask og uden sindsbevægelse. "Efter middagen gik min fætter og jeg en lille tur. Han bad mig undskylde sig, fordi han måtte forlade mig en stund – jeg antager, fordi han ønskede at møde Laura – ved Queen's Pool. Der gik han den modsatte vej, og kort efter vendte jeg tilbage til huset. Leslie var ikke vendt tilbage, derfor gik jeg ud og søgte efter ham – og fandt ham liggende død ved dammen."

"Hørte De pistolskuddet?"

"Ja, men jeg skænkede det ikke nogen opmærksomhed. Min fætter morede sig ofte med at skyde til skive, og jeg troede, at det var det, han var i færd med."

"Hvad for noget? Skyde til skive i tusmørke! Kunne Deres fætter da se i mørke ligesom en kat?" sagde Hagar ironisk.

"Det ved jeg ikke noget om," svarede Crane hastigt. "Jeg har fortalt Dem, hvordan det gik til, siden De repræsenterer opdageren Julf. Mere siger jeg ikke."

"Det forlanger jeg heller ikke. Må jeg gå ud og se på dammen?"

"Ja, vær så god. En af tjenerne skal vise Dem vej."

"Kan De ikke gå med selv?" spurgte Hagar med et skarpt øjekast.

Crane vaklede, og hans gule ansigt blev askegråt. "Nej," sagde han med næsten uhørlig stemme. "Jeg har set tilstrækkeligt til det uhyggelige sted."

"Meget vel, så vil jeg gå med tjeneren," svarede Hagar og gik hen mod døren.

"Hvorfor vil De se dammen?" spurgte han, idet han fulgte hende.

"Jeg vil søge efter pistolen."

Da Hagar var gået, stod sir Lewis bleg og nervøs ved det åbne vindue. "Pokker skulle stå i det fruentimmer!" tænkte han og knyttede næverne. "Hun er alt for snu, men jeg tror nu alligevel ikke, hun er snu nok til at finde pistolen," tilføjede han i en tilfreds tone.

Queen's Pool lå i den modsatte ende af parken og var cirkelrund; der voksede åkander i den. På vejen derhen stillede Hagar tjeneren nogle få spørgsmål:

"Var sir Lewis fattig, indtil han fik baroniet?" spurgte hun.

"Meget fattig, frøken, han ejede ikke andet, end hvad sir Leslie gav ham."

"Stod han på en god fod med sin fætter?"

"Nej, frøken, de skændtes altid. Aftenen før mordet havde de en heftig ordstrid."

"Om hvad," spurgte Hagar og sendte tjeneren et skarpt øjekast.

"Om pengesager, og så om denne Laura. Sir Lewis elskede hende lige så meget som sir Leslie, men hun brød sig ikke en døjt om nogen af dem, fordi hun holdt af Kerris."

"Hvordan er hun så til mode over, at hendes elsker er blevet arresteret?"

"Hvordan hun er til mode? Hun græder og græder og sværger på, at han er uskyldig, og hun siger de besynderligste ting."

"Hvad siger hun da?"

"Jeg tør ikke fortælle Dem det, frøken," sagde tjeneren og så sig hurtigt omkring, "det ville koste mig min plads."

"Nå, jeg forstår," sagde Hagar roligt, "denne Laura siger, at sir Lewis har dræbt sin fætter?"

"Ja, hun gør så," svarede manden, bestyrtet over hendes evne til at trænge til bunds i sagen, "men hvorledes kunne De gætte, frøken, det er mere ..."

"Åh," afbrød Hagar ham, da de var ved dammen. "Det er altså stedet, hvor mordet blev begået?"

"Ja, frøken, netop to dage før mordet gik han hen til ham for at tale om noget vildt."

"Gjorde han det?" mumlede Hagar ved sig selv. "Det var vist en rar passiar, den!" tænkte hun, men hun sagde ikke noget.

Hun gav sig nu til at søge. Vandet i dammen var klart, og åkanderne tog sig overordentlig smukt ud, som de lå der på overfladen. Hagar kiggede ned i dammen for at se, om hun kunne opdage pistolen, men skønt vandet var klart som krystal, skønt hun søgte meget omhyggeligt, kunne hun ikke se det fjerneste til våbnet. Græsset rundt om dammen var slået tæt, og på en kort strækning af skråningen var der nogle stentrapper. På begge sider af disse, i den nederste ende, var der to piller, der bar nogle antikformede marmor-urner, hvorpå der var malet nymfer og dansende fauner. I urnerne var der to blomstrende geranier i fuldt flor, og da Hagar så sig omkring og fik øje på de smukke blomster, fik hun en idé. Hun sendte tjeneren bort, da hun ikke havde mere brug for ham, og løftede en af urtepotterne op af marmorurnen.

"Det lader ikke til, at der er nogen pistol her," sagde hun og satte skuffet urtepotten på plads igen. "Jeg har taget fejl. Lad mig undersøge den anden."

Denne gang blev hun belønnet for sin skarpe gætteevne. På bunden af den urne, der stod på højre side, fandt hun en lille pistol, der var ganske skjult af urtepotten. På håndtaget var der en sølvplade med et indgraveret navn. Ved synet af denne glimtede Hagars øjne af tilfredshed.

"Det tænkte jeg jo nok!" sagde hun ved sig selv. "Det skal jeg fortælle til Julf."

Opdageren ventede på hende ved parkens port og så forventningsfuldt på hende, da hun smilende kom hen imod ham. Med tilfredshed lagde hun pistolen i hans hånd.

"Se, det er pistolen, sir Leslie blev dræbt med!" sagde hun i en triumferende tone. "Jeg har fundet den under en urteporte, som

står i marmor-urnen. Hvad mener De om det?"

"Kerris' pistol!" udbrød Julf ganske bestyrtet.

"Nej, ikke Kerris' pistol, men den mands, som myrdede sir Leslie."

"Ja, Kerris'" gentog Julf stædigt.

"Se på navnet på sølvpladen, fæ!"

"Lewis Crane!" læste opdageren næsten helt fortumlet; så så han forbavset på Hagar. "Hvad!" mumlede han, "tror De, at sir Lewis har dræbt sin fætter?"

"Det er jeg sikker på," svarede Hagar bestemt. "Jeg har lige fået at vide af en tjener, at han var forelsket i Laura, og også, at han var fattig og økonomisk afhængig af den myrdede. De to skændtes aftenen for mordet, da de spadserede i parken. Efter denne ordstrid skiltes de og gik i hver sin retning. Sir Lewis sagde, at han var gået hjem, og at han havde hørt et pistolskud, men tænkte, at hans fætter skød til skive – som om noget menneske kunne skyde til skive i tusmørke!" tilføjede pigen spotsk. "Nej, han – jeg mener Lewis – fulgte efter sin fætter og skød ham ved Queen's Pool, derpå skjulte han pistolen i marmor-urnen og listede tilbage til huset, og troede, at han kunne spille komedie på den måde. Men den gik ikke! Jeg siger Dem, mr. Julf, at Kerris er uskyldig. Det har jeg hele tiden sagt. Sir Lewis er den uskyldige, og han har dræbt sin fætter af jalousi for Laura Brenton, og fordi han ville have fat i fætterens penge."

"Men støvlerne – mærkerne i mudderet?" stammede Julf, ganske forbløffet ved dette ræsonnement. "Mærkerne er jo sat af Kerris' støvler."

"Jeg tror nok," sagde Hagar, "at sir Lewis er klog nok til at skyde mistanken på en anden. Tjeneren, som viste mig vej til dammen, kan fortælle Dem, som han fortalte mig, at sir Lewis netop et par dage før mordet besøgte Kerris. Nu mener jeg, at mens han var der, har han stjålet støvlerne og har haft dem på, mens han myrdede sin fætter, alt sammen for at lede mistanken over på Kerris, som jo var Laura Brentons forlovede. Kan De ikke gennemskue dette trick, mr. Julf? Han ville gerne have en baron-titel og nogle penge, så at han kunne gifte sig med Laura, derfor slog han sin fætter ihjel for at få titlen og pengene, og skød mistanken over på George Kerris for at få Laura. Hvad siger De nu?"

"Det ser sort ud for sir Lewis, det er sikkert nok," sagde Julf, "og dog kan jeg ikke tro, at han ville vove ..."

"Pyt! Mændene vover alt for deres lidenskaber," svarede Hagar ondskabsfuldt, "desuden troede han, at han kunne være sikker selv, når han havde Kerris' støvler på. Det var sir Lewis, der gav støvlerne til Micky. Åh, bare man dog kunne få fingre i den dreng!"

"Han er fundet!" sagde Julf hurtigt. "Jeg har fået et telegram, mens De var inde i parken. Politiet har fundet ham i Whitechapel og sender ham hertil i morgen. Hvis han kan aflægge ed på, at sir Lewis har givet ham støvlerne, skal jeg sørge for, at Lewis kommer i kachotten."

"Jeg tror, han er skyldig," sagde Hagar, "og dog er jeg ikke fuldstændig sikker på det."

"Hvorfor ikke? Der er stærke indicier imod ham."

"Ja, ganske vist, men hvis sir Lewis er skyldig, hvorfor tier Kerris så stille, i stedet for at hævde sin uskyldighed? Jeg må

have fat i manden og se at få klarhed på dette. Kan jeg komme ind til ham i arresten?"

"Ja, jeg vil tage Dem med ind til ham i morgen," svarede Julf. "Jeg kunne også nok have lyst til at vide, hvorfor han tier stille. Det kan ikke være for sir Lewis' skyld!"

"Nej, det er det, der undrer mig. Når alt kommer til alt, er måske både Kerris og baronen uskyldige!"

Julf rystede på hovedet. "Jeg kan ikke tænke mig, hvor De vil finde en tredje, som man kan lægge skylden på, med mindre –" tilføjede han eftertænksomt – "De har mistanke til drengen, der pantsatte støvlerne."

"Det kan netop godt være ham!" sagde Hagar alvorligt. "Men det får vi nok at vide i morgen, antager jeg. Kerris, sir Lewis, Micky – hm. Jeg kunne nok lide at vide, hvem af de tre, der har dræbt den unge mand."

Hagar tænkte over dette problem en times tid, og så ikke mere den aften. Hvad angår Julf, var han så forbløffet over den skarpsindige måde, Hagar havde fundet pistolen på, og rettet mistanken mod sir Lewis – som han nu begyndte at antage for at være den skyldige – at han næste morgen, forinden han lod Hagar få adgang til Kerris' fængsel, tog hende med til en nærliggende farm.

"Her bor Laura Brenton," sagde han; "spørg hende ud om sir Lewis og se, om vi kan få flere indicier mod ham."

Laura var en fin, slank og smuk pige, lidt mandhaftig i udtrykket, men for tiden lod hun til at være syg og så meget lidende ud – hvilket naturligvis ikke var så underligt, da hendes ene bejler var myrdet og den anden i fængsel. Hun var dog

meget villig til at svare på Hagars spørgsmål, og erklærede bestemt, at Kerris var uskyldig.

"Han kunne ikke slå en flue ihjel," sagde hun grædende, "skønt han var vred på mig, fordi jeg havde haft et møde med sir Leslie, men jeg kunne ikke indse, at der var noget galt i det."

"Nå, det kan der jo være delte meninger om," sagde Hagar koldt; hun billigede ikke denne moral. "De havde et møde med sir Leslie den aften, han blev myrdet?"

"Nej, det havde jeg ikke," stammede pigen vildt, "Hvem har sagt det?"

"Sir Lewis. Han har fortalt mig, at hans fætter forlod ham i parken – efter deres skænderi – for at møde Dem ved Queen's Pool."

Det benægtede Laura lige ud. "Jeg gik ind til Marlow den aften for at købe nogle bånd," forklarede hun, "men jeg gik ikke til Welby Park. Sir Lewis er en løgner og en morder!"

"Morder? Hvorfor skulle han myrde sin fætter?" spurgte Hagar skarpt.

"Fordi han elskede mig, og jeg ville ikke vide noget af ham."

"De elskede sir Leslie?"

"Nej!" råbte pigen forbitret. "Jeg elskede ikke nogen af dem, kun George Kerris. Han er uskyldig, og sir Lewis er skyldig. Jeg tror, han har dræbt sin fætter med den pistol, sir Leslie gav ham."

"Hvad ved De om den pistol?"

"Jo," forklarede Laura roligt, "jeg gik til Welby Park med min fader for at betale husleje, og i biblioteket på bordet lå der en pistol med en sølvplade på. Sir Lewis – han var endnu ikke baron – fortalte mig, at sir Leslie havde givet ham den, og viste

mig, at hans navn stod på sølvpladen. Så da sir Leslie blev skudt med en pistol, tror jeg, at det var sir Lewis, der gjorde det."

"Men havde George Kerris ikke også en pistol?"

"Jo, en gammel en, som ikke kunne skyde lige. Jeg har selv prøvet den på en skydeskive, George havde stillet op på farmen."

"Er pistolen i Georges hus?"

"Jeg ved ikke, hvor den er," sagde pigen ligegyldigt, "men én ting er jeg sikker på, og det er, at George er uskyldig. Åh – prøv at få ham ud af fængslet!"

"Og at få sir Lewis hængt," sagde Hagar tørt.

"Ja," råbte Laura vildt, "han er en morder, et dyr; jeg kunne have lyst til at se ham hængt i en galge."

Temmelig forundret over pigens vildskab forlod Hagar hende og gik for at begive sig til det fængsel, hvor Kerris sad indespærret. Kerris var en stor, blond mand med et smukt ansigt. Sædvanligvis havde han et frisk og venligt udseende, men nu så han noget trist ud på grund af de seneste begivenheder. Trods Hagars spørgsmål erklærede han hårdnakket, at han ikke ville give nogen oplysninger.

"Jeg vil hverken sige det ene eller det andet," sagde han, "om jeg har myrdet sir Leslie eller jeg ikke har myrdet ham, det bliver min sag. Men han har i hvert fald fortjent at blive slået ihjel."

"Hvem er det, De prøver at beskytte?" spurgte Hagar, idet hun skiftede taktik.

"Ingen," svarede Kerris, og blodet fo'r ham til hovedet.

"Jo vist er der så, eller ville De ikke sætte Deres eget liv på spil. Men De skal ikke være bange. Jeg ved, hvem der har dræbt sir Leslie."

"De?" spurgte manden og så ængsteligt op.

"Ja. Hans fætter, sir Lewis. Vi har fundet hans pistol skjult der, hvor mordet blev begået, han har stjålet Deres støvler og kastet mistanken over på Dem. De kom ud af Welby Park klokken 10, efter at mordet var blevet begået. Så De ikke sir Lewis?"

"Nej, det gjorde jeg ikke," sagde Kerris hastigt. "Jeg så ikke nogen. Jeg hørte et skud, og tænkte, det måske var en krybskytte, men da sir Leslie havde afskediget mig, mente jeg ikke, det var min opgave at se efter, hvem det var."

"Sir Lewis besøgte Dem kort før mordet?"

"Ja, han talte med mig om noget vildt."

"Savnede De støvlerne, da han var gået?"

"Jeg savnede dem ikke før den aften, mordet blev begået, da jeg ville tage dem på," sagde Kerris. "Jeg havde ikke haft dem på i nogle dage, fordi de var nye og derfor trykkede lidt."

"Så har sir Lewis uden tvivl stjålet dem for at bruge dem ved sine mordplaner," sagde Hagar triumferende, "han er skyldig, og De ..."

"Jeg er uskyldig!" råbte Kerris stolt. "Jeg har ikke noget imod at sige det nu. Jeg har ikke dræbt sir Leslie, jeg har aldrig rørt ham med en finger!"

"Og det har De ikke sagt før nu, fordi der er én, De vil beskytte. Hvem er det?"

Kerris gav hende intet svar, men så noget urolig ud.

Førend Hagar kunne gentage sit spørgsmål, kom svaret fra en ganske uventet side. Fængselsdøren blev åbnet, og Julf trådte ind med et udtryk af den største forbavselse.

"Nu ser det galt ud!" råbte han til Hagar. "Micky er kommet, og har fortalt mig, hvem han har fået støvlerne af!"

"Af sir Lewis?"

"Nej, jeg har talt med sir Lewis, og han har nægtet af være den skyldige, han har også fortalt mig en historie, som bestyrker mistanken om Micky, og som forklarer, hvorfor Kerris ikke vil ud med sproget."

Kerris rejste sig med et sæt og gik frem mod Julf med et bekymret og rasende udtryk.

"Ikke et ord! Ikke et ord!" sagde han og bed tænderne sammen. "Skån hende!"

"Hende!" råbte Hagar, idet der gik et lys op for hende. "Laura Brenton!"

"Ja! Laura Brenton!" svarede Julf, idet han rystede Kerris af sig. "Micky har set hende, det var hende, der gav ham støvlerne."

"Jeg har sagt hende ... jeg har sagt hende ..." afbrød Kerris fortvivlet.

"Nonsens! De vil beskytte hende, som De har gjort hele tiden. Men De tager fejl. Laura Brenton er ikke værdig til, at De skulle ofre Deres liv for hende. Hun er den skyldige. Det er hende, der har myrdet sir Leslie. Og hvorfor? Fordi han havde forsmået hende, og ville gifte sig med en anden kvinde."

Kerris udstødte et højt skrig. "Det er løgn – det er løgn! Hun elsker mig!"

"Hun elsker sig selv," svarede Julf skarpt. "Sir Leslie havde lovet at gifte sig med hende, og da hun ikke kunne tvinge ham, dræbte hun ham. Det var for at kaste mistanken over på Dem, at hun stjal støvlerne og tog dem på den aften, hun havde

stævnemøde med sir Leslie ved Queen's Pool. Det var for at rette mistanken på sir Lewis, at hun stjal pistolen til at dræbe hans fætter med."

"Og skjulte hun den i urnen?" spurgte Hagar, forbavset over disse afsløringer.

"Nej, det gjorde sir Lewis. Han vidste, at Laura havde begået forbrydelsen."

"Hvordan det?"

"Han hørte skuddet og gik ud for at se, hvem der havde affyret det. Ved Queen's Pool fandt han sin fætters lig og tog pistolen. Da han vidste, at Laura havde taget den i biblioteket den dag, hun kom for at betale husleje for sin fader, vidste han, at hun havde dræbt sir Leslie. For at beskytte hende og uden at tænke på, at det rummede en fare for ham selv, hvis pistolen med hans navn på skulle blive fundet, skjulte han den i urnen, hvor De fandt den. De ser altså, at to mænd har prøvet på at beskytte denne kvinde, som ikke elskede nogen af dem."

"Hun elskede mig!" råbte Kerris oprørt. "Åh, hvorfor har sir Lewis sagt alt det?"

"For at frelse sig fra fængslet," svarede Julf. "Han var ikke så trofast som De, stakkel. Men De vil snart blive løsladt. I dag arresterer jeg Laura."

Og det blev gjort samme morgen. Laura blev arresteret, og skræmt ved Mickys og sir Lewis' forklaringer tilstod hun alt, til trods for, at Kerris havde tiet. Julfs forklaring var rigtig. Hun havde haft stævnemøde med sir Leslie ved Queen's Pool den aften, mordet var blevet begået, og havde været besluttet på at dræbe ham, hvis han stadig forsmåede hende. Hun havde stjålet pistolen og støvlerne for at kaste mistanken over på sir

Lewis og Kerris, hvis sagen skulle blive rejst. Hun havde også taget Kerris' pistol i hans hjem for at kaste skylden på ham. Men hvis ikke Hagar og historien med de pantsatte støvler var kommet hende i vejen – støvlerne havde Laura givet Micky, for at han skulle skaffe dem af vejen – så ville hun have haft held med sine onde planer og være sluppet fri, og have væltet mistanken over på andre mennesker. Da nu det hele var blevet opklaret, tilstod hun sin forbrydelse og blev dømt til livsvarigt fængsel. Hun skulle have været på skafottet, men dommerne viste sig nådige med henvisning til hendes ungdom og skønhed.

Da George Kerris var blevet løsladt fra fængslet, hvor han havde ladet sig indespærre for en nedrig kvindes skyld, kom han op til Lambeth og indløste de skæbnesvangre støvler, der var blevet pantsatte af Micky.

"Jeg rejser nu til Australien," sagde han til Hagar. "Det lykkedes mig ikke at befri hende, og jeg kan ikke holde ud at blive længere i Marlow. Jeg vidste hele tiden, at hun var skyldig, for hun havde været i mit hjem dagen før og havde taget støvlerne med, fordi – som hun forklarede – hendes fader skulle have et par af samme slags, og ville derfor gerne se dem. Da sporene af mine støvler med bogstaverne i blev fundet i mudderet ved dammen, gættede jeg straks, at hun havde haft dem på, og at hun havde dræbt sir Leslie. Jeg elskede hende så højt, at jeg ville have lidt i hendes sted, men De har med Deres klare hoved fik hende afsløret, og nu må hun så undgælde for sin ondskab. Livet er intet for mig mere her, jeg rejser til Australien, og tager disse støvler, som var hendes ødelæggelse, med mig."

"Hvorfor gjorde De alt dette for Laura – sådan en værdiløs kvinde?"

"Hun var det ikke værd, det ved jeg," svarede Kerris, "men – jeg elskede hende!" og med et nik forsvandt han for at drage med støvlerne ud i den vide verden …

10. Den niende kunde og sølvskrinet

Hagar var næsten et rent geni til at læse folks karakter af deres fysiognomi. Mundens form, øjnenes udtryk – hun kunne tolke rigtigt, hvad der lå i dem, for skønt hun var kvinde, besad hun en mands logiske dømmekraft. Hun tog sjældent fejl, når hun brugte sit talent; og hun havde en rig lejlighed til at bruge det over for alle de mange kunder, som kom ind i lånekontoret i Lambeth. Det udtryk, hun bemærkede hos den blege, glatragede mand, som kom for at pantsætte renæssance-sølvskrinet, mishagede hende øjeblikkelig. Den følgende beretning vil vise, at hun havde set rigtigt. Den niende kunde – som hun kaldte ham – var en slesk person. Han så ud til at være en respektabel tjener – kammertjener eller butler – og havde en ren dragt på af fint sort klæde. Hans ansigt var lige så hvidt som et ligs og næsten lige så udtryksløst. Hans magre kinder bar whiskers, men hagen og den nederste del af kinderne var skægløse. Det grå hår på hans noget uregelmæssigt formede hoved, var tyndt og kæmmet meget omhyggeligt. Han stirrede med sine flakkende øjne på Hagar og talte sagte på den mest ærbødige måde. Hagar antog ham for en tjener fra Westend, og efter hans fysiognomi at dømme for en skurk.

Denne person angav sig som Julian Peters fra Mount Street 42, Mayfair. Lige så sikker som Hagar var på, at han var en slyngel, lige så sikker var hun på, at navnet og adressen var falske. Hun var næsten overbevist om, at han ikke var kommet

ærligt til det sølvskrin, han ville pantsætte, selv om den historie, han fortalte, lod til at være meget troværdig.

"Min salig herre testamenterede mig denne æske," sagde han i en ærbødig tone, "og jeg har haft den hjemme hos mig i nogen tid. Desværre har jeg intet at bestille for øjeblikket, og for at eksistere indtil jeg atter får plads, må jeg have penge. De forstår, frøken, at det kun er den skære nød, der får mig til at pantsætte denne æske. Jeg vil gerne have femten pund på den."

"De kan få tretten," sagde Hagar, idet hun vurderede æsken med et prøvende blik.

"Å, frøken, jeg er sikker på, at den er femten værd," sagde den såkaldte mr. Peters, "hvis De bare vil se på arbejdet –"

"Jeg har set på det hele," svarede Hagar rask, "både på sølvet, på arbejdet, på alderen og på det hele."

"På alderen, frøken?" spurgte manden i en forvirret tone.

"Ja; skrinet er *cinquecento* og florentinsk arbejde. Jeg kan fortælle Dem, at hvis De går til en guldsmed i Westend, kan De få mere for det, end jeg kan betale Dem. Tretten pund er den højeste pris, jeg kan låne Dem på det."

"Ja, så tager jeg dem," sagde Peters hurtigt. "Jeg har ikke lyst til at pantsætte det i Westend, fordi jeg er kendt dér."

"Ja, som en skurk, det er der vist ingen tvivl om," tænkte Hagar kynisk. Hun ville dog ikke gå glip af en god forretning – og det var netop en god forretning at låne tretten pund på det skrin – derfor udstedte hun lånesedlen, og hun skrev Peters falske navn på den og gav ham den sammen med en tipunds-seddel og tre sovereigns.

Manden talte pengene med grådige blikke, bukkede slavisk og ville gå. Men da han kom hen til døren, standsede han:

"Kan jeg indløse det skrin når som helst, miss?" spurgte han ængsteligt.

"I morgen, om De har lyst," svarede Hagar koldt, "når blot De betaler en måneds rente og beløbet."

"Tak, miss, så henter jeg æsken om en måneds tid. I den tid overlader jeg den til Deres omsorg. Farvel."

Hagar tilkastede ham et blik af foragt, da han forlod butikken, for han var i hendes øjne et dyr, et kryb. Hvis hendes evne ikke svigtede hende, måtte denne tjener være en tyv og en slyngel, som misbrugte den tillid, hans herre havde til ham. Skrinet så langt mere ud til at være stjålet end at være kommet i mr. Peters besiddelse på en ærlig måde. Det er ikke almindeligt, at folk testamenterer deres tjener *cinquecentos*-skrin.

Æsken, som Peters kaldte den, var pragtfuld, et udsøgt stykke guldsmedearbejde, en Benvenuto Cellini værdig. Sandsynligvis var det lavet af en af hans elever. Renæssance-arbejde var det sikkert, for i ornamenterne så man kristendom og hedenskab kæmpende med hinanden, og dette er en så slående karakteristik på den italienske kunsts genfødelse i Dante og Medici. På siderne af skrinet var der relief-figurer, der forestillede en dansende nymfe og en fløjtende satyr; et blomsterbehængt alter og en præst med vinranker på hovedet. På låget så man en Maria med opløftede hænder, og underneden skyer og små fæstningstårne; ovenover svævede den hellige ånd i dueskikkelse, flagrende keruber og alvorligt udseende helgener. Skrinet var indvendigt foret med mat guld, men der var ingen ting i det.

Uden tvivl havde denne prøve på fint guldsmedearbejde været en florentinsk dames juvelskrin i det forrige århundrede.

Måske havde en bejler ladet det lave til hende; det var jo prydet både med kors og thyrsusstave, og det bar hentydninger både til et asketisk og et muntert liv. Men den florentinske skønhed var nu kun støv; alle hendes elskovs dage var svundet hen – og dermed hendes synd og hendes forfængelighed; og skrinet, hvori hun havde opbevaret sine smykker, lå i en snavset pantelånerbod i London. Der var en vis ironi i denne skæbne, der var overgået dette dejlige luksusskrin ved tidens og tilfældets magt.

Mens Hagar undersøgte skrinet, lagde hun mærke til, at pladerne i bunden inden i var lidt højere end de udvendige. Der syntes for hendes skarpe øje at være et rum mellem bunden af skrinet og den indvendige æske. Stadig på jagt efter at opdage mysterier troede hun, at dette skrin havde et hemmeligt rum, som uden tvivl kunne åbnes ved hjælp af en skjult fjeder. Hun gav sig straks i lag med at søge efter denne fjeder.

"Den er pokkers godt skjult," mumlede hun, efter lang tids forgæves søgen; "men der *er* nu et hemmeligt rum, og jeg *vil* finde det. Hvem ved, om jeg ikke kan slumpe til en eller anden florentinsk tragedie, på samme måde, som jeg opdagede tragedien ved Fiesole-krucifikset?"

Hendes fingre var tynde og behændige, og med fingerspidserne kunne hun på en vidunderlig måde "føle sig frem". Hun lod dem glide let hen over det drevne sølv og trykkede på de smilende faune- og nymfeansigter, i nogen tid uden held, men så kom hun tilfældigt til at røre ved en allerkæreste modelleret rose, som var anbragt på det midterste alter på den ene side af skrinet. Et lille klik, og låget med de udskårne sølvfigurer faldt ned. Som hun havde anet, var æsken

indvendig delt i to ulige store dele; den øverste, der kom til syne, når det almindelige låg blev løftet, var tomt; men i det underste gemmested, mellem den "falske" og den virkelige bund i æsken, lå en tynd pakke breve. Henrykt over sin opdagelse – som jo udelukkende skyldtes hendes skarpe iagttagelsesevne – tog hun brevene frem.

"Her er min florentinske tragedie!" sagde hun glædestrålende og gav sig til at undersøge pakken.

Hun var ikke længe om at opdage, at brevene – der var fem-seks stykker, bundet sammen med rosenrøde bånd – ikke var fra det 15. århundrede, men fra det 19., og endda meget sent i det 19. århundrede – og at de ikke var skrevet på italiensk, men på engelsk. De var som trykte – en sirlig kvindehånd på parfumeret papir – den dejlige violduft var næsten helt frisk – og de talte om kærlighed – lidenskabelig og ulovlig elskov. Hagar læste kun ét af dem, men det var også tilstrækkeligt til at opdage, at hun var stødt på en intrige mellem en gift kvinde og en mand. Der var ingen adresse at se, da hvert brev straks begyndte med flammende kærlighedsord og forsikringer om tilbedelse, og denne stil gik gennem hele brevet fra begyndelsen til enden, og underneden stod blot "Beatrice". I det brev, Hagar læste – og det var et eksempel, der kunne gælde for dem alle – beklagede den skrivende sin ægtestand, udtrykte fortvivlelse over at være bundet til en dum mand, og anråbte sin "kæreste Paul" – åbenbart elskerens navn – om at befri hende. Den lidenskabelige, vilde elskov, som brændte i hver eneste linje i denne gifte kvindes breve, vakte ligefrem modbydelighed hos Hagar. Hendes rene og jomfruelige sjæl gøs tilbage for denne afgrund af vellystig tilbedelse. Der var ganske vist ikke noget

tragisk i disse breve, men der *kunne* blive det – med sådan en kvinde som hende, der havde skrevet dem – de kunne blive forspillet til en tragedie. I hver linje var der tale om skilsmisse.

"Sikken en løgner han er, den tjener," tænkte Hagar, mens hun bandt brevene sammen igen. "Dette skrin havde han fået som arv! Ret som om en mand ville overlade sådanne kompromitterende breve til en slyngel som Peters! Nej, nej; jeg er vis på, han ved ikke noget om det hemmelige rum, eller om, at disse breve i det hele taget eksisterer. Han har stjålet skrinet fra sin herre og vidste ikke, at det er blevet brugt til gemmested for disse breve fra en gift kvinde. Jeg vil gemme skrinet godt og se, hvordan det vil gå, når Peters kommer tilbage."

Men hun lagde ikke brevene tilbage på deres gemmested. Tjeneren kunne jo gerne komme, før måneden var til ende, og hvis hun så ikke var til stede i butikken, ville hendes medhjælper naturligvis give ham skrinet tilbage. Hagar følte, at det ville være urigtigt at lade brevene komme i hænderne på en så samvittighedsløs slyngel, som hun antog, Peters var. Hvis han opdagede det hemmelige gemme, og brevene var i det, var han utvivlsomt i stand til at "lave penge" ved hjælp af dem og det på bekostning af den ulykkelige kvinde eller hans egen herre. Hagar lukkede derfor skrinet til igen og lagde brevene i sin sekretær inde i dagligstuen.

"Hun er en letfærdig kvinde – en slet kvinde –" tænkte hun om den Beatrice, som havde skrevet disse glødende breve – "og hun fortjener straf, fordi hun har bedraget sin mand. Men jeg vil ikke give hende i dette krybs vold; han vil kun mele sin egen kage på hendes bekostning. Hvis han kommer tilbage efter skrinet, skal han få det, brevene får han ikke."

Hagar tænkte ikke et øjeblik på, at Peters kendte noget til disse breve. I så tilfælde ville han ikke have pantsat skrinet, men derimod have spillet under dække med denne Beatrice og hendes elsker. Men da tjeneren efter fjorten dages forløb – altså længe før fristen for pantets indløsning var udløbet – kom igen, fortalte han Hagar, at han havde opdaget hemmeligheden i mellemtiden. Hvorledes og af hvem han havde fået den at vide, tvang Hagar ham til at fortælle. Han var nødsaget til at gøre dette, da han ville have skrinet tilbage, men ikke havde penge til at indløse det med. Denne omstændighed gav hende en magt over denne mand, en magt, som hun anvendte uden skånsel; og efter i nogen tid at have leget med ham, som en kat leger med en mus, foregav hun, at hun ikke forstod, hvorfor han kom. Men fra første færd havde hun af hans grådige øjne og triumferende mine set, at han havde kæltringestreger for.

"Jeg vil gerne se mit skrin, miss," sagde han straks, da han kom ind i butikken. "Jeg kan ganske vist ikke indløse det, men hvis De ikke har noget imod det, ville jeg gerne ..."

"Med fornøjelse," afbrød Hagar ham – hun havde ikke tålmodighed til at høre på hans lange talemåder. "Her er skrinet. Se De kun, så længe De vil."

Peters greb skrinet ivrigt, åbnede det og så i det tomme rum indeni; så rystede han det og vendte op og ned på det, som om han ventede, at den indvendige æske ville falde ud. Hagar gættede øjeblikkelig, at han, siden han pantsatte skrinet, havde fået at vide, at det indeholdt et hemmeligt rum, og at han ledte efter det. Med et ironisk smil så hun, hvorledes han befølte de nydelige, udskårne figurer med sine klodsede fingre, og hun så, at skrinet ved den klodsede behandling aldrig ville åbenbare sin

hemmelighed. Derfor åbenbarede hun den for ham, ikke for hans skyld, men fordi hun ville lære historien om kærlighedsbrevene at kende. Det var jo uden tvivl dem, han så efter, og Hagar ønskede sig selv til lykke, fordi hun havde handlet efter sin tilskyndelse og ladet brevene komme uden for hans rækkevidde.

"De kan ikke finde det, ser jeg," bemærkede hun, da Peters ærgerlig satte skrinet fra sig.

"Finde hvad for noget?" spurgte han næsten udfordrende.

"Det hemmelige rum, De leder efter."

"Hvor ved De, at der er et hemmeligt rum?"

"Det kan jeg gætte mig til af den måde, De stadig beføler skrinet på. Deres afdøde herre, som testamenterede Dem skrinet, har åbenbart ikke forklaret hemmeligheden. Men hvis De gerne vil have den at vide, så se her!" Hagar tog behændigt skrinet op, rørte ved rosen på alteret med let hånd og viste mr. Peters det hemmelige rum. Som Hagar havde forudset, viste skuffelsen sig i hans ansigt, da han så, at rummet var tomt.

"Hvad! er det tomt?" sagde han højt i en skuffet tone. "Jeg troede … Jeg troede –"

"At De ville finde breve i det," afbrød Hagar ham hurtigt. "Det har der også været. De ser altså, mr. Peters – hvis det er Deres navn – at jeg har været så heldig at komme Dem i forkøbet."

"Hvad! Har De fundet brevene?"

"Ja, en dejlig lille bunke, som ligger i min sekretær."

"Men lad mig så få dem," sagde han, næsten skælvende.

"Give dem til Dem!" gentog Hagar med foragt. "Det kunne aldrig falde mig ind. Jeg giver mig ikke af med pengeafpresning."

"Ja, men det er mine breve!" råbte Peters blodrød i hovedet, og uden at svare på hendes bemærkning om pengeafpresning. "De har ikke ret til at beholde mine breve!"

"Jo, jeg har," svarede Hagar og satte skrinet op på hylden igen, "lige så megen ret som jeg har til at holde dette skrin tilbage, hvis jeg har lyst."

"Hvor tør De?" sagde Peters. "Skrinet er mit!"

"Det er Deres herres, mener De, og brevene med. De har stjålet skrinet for at skaffe penge, og nu vil De stjæle brevene, hvis De kan, for at presse denne dame for penge. Ved De, hvad De er, mr. Peters? De er en slyngel."

Peters kunne næppe sige et ord af raseri, men da han havde sundet sig lidt, truede han Hagar med politiet. Dertil lo hun foragteligt.

"Politiet," gentog hun. "Er De gal? Kald De bare på en politibetjent, så skal jeg nok få Dem sat fast, fordi De har stjålet dette skrin."

"Det kan De ikke; De ved ikke min herres navn."

"Ikke det?" sagde Hagar. "De glemmer nok, at Deres herres navn og adresse står i brevene."

Da Peters så, at han var fanget, slog han om i en diplomatisk tone. Han blev krybende og slesk og endnu mere høflig end straks, da han trådte ind i butikken. Hagar havde næsten ikke tålmodighed til roligt at høre på ham; men hun holdt ud, da hun jo ønskede at kende brevenes historie, navnet på den kvinde, der havde skrevet dem, og navnet på elskeren – Peters' herre – som de var sendt til. Men dette var en vanskelig opgave og krævede en stor del selvovervindelse.

"Hvorfor ikke dele udbyttet med mig?" sagde Peters i en silkeblød tone; "de breve er meget værd. Hvis De lader mig få dem, kan jeg sælge dem til en høj pris enten til min herre eller til den dame, der har skrevet dem."

"Det kan godt være," svarede Hagar tilsyneladende rolig, "men førend jeg går ind på Deres forslag, må jeg kende hele historien."

"Naturligvis, miss. Jeg skal fortælle Dem den. Jeg ..."

"Et øjeblik," afbrød Hagar, "er Peters Deres navn?"

"Ja, miss; men adressen, jeg opgav Dem, er forkert, og det var også fornavnet, jeg opgav. Jeg hedder John Peters og bor i Duke Street, St. James, i tjeneste hos lord Averley."

"De er tjener hos ham?"

"Ja, jeg har været hos ham i lang tid; men jeg tabte nogle penge i kortspil for en fjorten dages tid siden, derfor ..."

"Derfor stjal De skrinet," afbrød Hagar.

"Nej, miss, det gjorde jeg ikke," svarede Peters med stor værdighed. "Jeg lånte det fra min herres værelse bare for nogen tid for at rejse penge på det. Jeg ville have indløst det og sat det tilbage på dets plads inden en måned. Det vil jeg også gøre, hvis vor plan med disse breve falder heldigt ud."

Hagar kunne næppe tilbageholde et udbrud af harme, da hun hørte denne kæltring ganske koldblodigt tale om den anvendelse, han havde i sinde at gøre af brevene. Hun beherskede sig dog og vedblev med at udspørge ham i den hensigt at vinde hans fulde fortrolighed.

"Godt, mr. Peters, så siger vi, De lånte det," bemærkede hun ironisk, "men syntes De ikke, det var en temmelig vovelig historie?"

"Det tænkte jeg ikke på den gang," sagde Peters angergiven, "da jeg ikke vidste, at min herre havde gemt breve i det. Jeg tænkte mig ikke, at han ville spørge efter skrinet. Men han spurgte dog efter det, for to dage siden, da han mærkede, at det var borte."

"Troede han, at De havde taget det?"

"Gud bevares, nej," grinede tjeneren. "Jeg er da ikke sådant et fjols. Min herres lejlighed er netop fornylig blevet gjort i stand, så han tænkte straks, at en af håndværkerne havde taget det."

"Ja, så er De jo sikker nok," sagde Hagar, rasende over kæltringens opfindsomhed. "Men hvorledes fik De at vide, at der var skjult breve i det skrin? Det vidste De jo ingenting om, da De pantsatte det?"

"Nej, miss, det gjorde jeg ikke," tilstod Peters oprigtigt, "men i går hørte jeg min herre sige til en af sine venner, at der i skrinet var breve til ham fra en gift dame, og at de lå i et hemmeligt rum, og så tænkte jeg ..."

"At De kunne finde det hemmelige rum og bruge brevene til at presse penge af den gifte dame."

"Ja, det gjorde jeg. Det er jo det, vi nu skal til, ikke sandt?"

"Er den dame rig?" spurgte Hagar, og besvarede således spørgsmålet med et nyt spørgsmål.

"Du store Gud! Hendes mand, mr. Delamere, han er stenrig! Hun ville gerne give, hvad det skulle være, for at få de breve tilbage. Hvis hendes mand så dem, ville han lade sig skille øjeblikkelig fra hende! Han er en stolt mand, mr. Delamere."

"Har han nogen mistanke om intrigen mellem hans kone og lord Averley?"

"Nej! Han ville da øjeblikkelig have grebet ind. Å, De kan være ganske sikker på, hun vil give en meget høj pris for de breve!"

"Ja, det tvivler jeg ikke på," samtykkede Hagar. "Godt, mr. Peters, da jeg er Deres medvider i denne glimrende plan, gør De bedst i at lade mig gå til mrs. Delamere. Jeg vil få mere ud af sagen end De."

"Ja, jeg tror også, De er meget snu. Men De vil da dele med mig?"

"Naturligvis. Hvis jeg får en god sum, skal De få halvdelen," svarede Hagar. "Men hvor bor mrs. Delamere?"

"I Curzon Street, miss. I et rødt hus. De kan altid træffe hende ved syvtiden. Klem hende for hele hendes formue. Vi vil få et godt udbytte."

"Det tror jeg også," svarede Hagar roligt. "Men hvis jeg var Dem, mr. Peters, ville jeg indløse dette skrin snarest muligt. De kunne ellers komme i forlegenhed."

"Ja, jeg vil bruge nogle af pengene til det," sagde slynglen. "Tag ikke mod mindre end fem hundrede, miss; de breve er de penge værd!"

"Vær bare rolig. Jeg skal gøre mit bedste. I morgen besøger jeg mrs. Delamere, så hvis De vil komme herhen dagen efter, skal jeg fortælle Dem resultatet af mit besøg."

"Å, der kan kun være ét resultat, når det er Dem, der tager sig af den forretning," grinede Peters. "Klem mrs. Delamere, som man klemmer en appelsin. Sig, De vil fortælle alt til hendes mand, og De skal se, hun betaler hvad De forlanger. Farvel, miss. De er et pokkers geni! Farvel!"

Med den kompliment gik mr. Peters, og Hagar var lige ved at kaste skrinet i hovedet på ham. Manden var en større slyngel

end hun nogensinde havde tænkt sig, og hun gøs ved tanken om, at han ville have plyndret mrs. Delamere, hvis han var kommet i besiddelse af brevene. Heldigvis for denne dame var hendes kompromitterende skriverier i hænderne på en kvinde, der var ulige mere hæderlig end hun selv.

Mrs. Delamere var – skønt hun ikke tilhørte rangklasserne – en meget betydende dame. Hun var smuk og langt yngre end sin mand. Mr. Delamere var medlem af Underhuset, havde en lang stamtavle og var overordentlig stolt. Han gik mest op i politik og regeringssager, og tillod sin letlevende og smukke, unge kone at gøre, som hun lystede, naturligvis på en sådan måde, at hans navn ikke blev blameret. Han ville have tilgivet alt andet end det. Hun kunne opføre sig så ekstravagant, hun lystede, tilfredsstille sine kostbare luner og flirte med et halvt hundrede mænd, hvis hun ville – og det var netop det, hun ville; men hvis blot én gang Delameres navn blev hvisket i forbindelse med en skandale, vidste hun, at hendes mand ville søge enten separation eller skilsmisse. Og til trods for, at mrs. Delamere vidste alt dette, var hun ubesindig nok til at intrigere med lord Averley og at skrive kompromitterende breve til ham.

Hun tænkte aldrig på nogen fare. Averley var jo en mand af ære, og han havde sagt hende snese af gange, at han altid brændte de breve, hun sendte ham. Det virkede derfor på hende som et lyn fra en klar himmel, da Hagar aflagde hende visit med en forseglet konvolut i hånden, med den forklaring at konvolutten indeholdt hendes breve til Averley.

"Breve! Breve!" sagde mrs. Delamere og strøg sit flagrende pandehår til side. "Hvad mener De?"

"Jeg mener, at Deres breve til lord Averley er i denne konvolut," svarede Hagar og tilkastede hende et koldt blik. "Jeg mener også, at hvis Deres mand fik fat i de breve, ville han lade sig skille fra Dem."

Mrs. Delamere blev bleg. "Hvem er De?" gispede hun, og hendes blå øjne blev store af rædsel.

"Mit navn er Hagar Stanley. Jeg er sigøjnerske, og har en pantelånerforretning i Lambeth."

"En pantelånerforretning! Hvordan – hvordan har De fået fat i mine – mine breve?"

"Lord Averleys tjener har pantsat et sølvskrin, de var gemt i," forklarede Hagar. "Han havde i sinde at bruge disse breve for at presse penge fra Dem. Men jeg opdagede brevene før ham, og jeg er kommet i stedet for ham."

"For også at presse mig for penge, kan jeg forstå!"

Om det gjaldt mrs. Delameres liv, ville hun ikke kunne have tilbageholdt denne bemærkning. Hun vidste, at hun tog fejl; at denne pige med det alvorlige, mørke, poetiske ansigt ikke var af den slags mennesker, der gav sig af med pengeafpresning, især ikke over for en kvinde, der havde begået et fejltrin. Alligevel indså den brødefulde hustru, at Hagar – denne pige fra et pantelånerkontor i Londons fattigkvarter – stod der som dommer overfor hende, og allerede i tankerne fordømte hende for hendes letsindige opførsel. Stolt og overmodig betragtede mrs. Delamere Hagar, og overvældet som hun var af skræk over at se den afgrund, der åbnede sig for hende, kunne hun dog ikke lade være at såre den kvinde, der kom for at være hendes frelsende engel. Hun havde sagt det, drevet af øjeblikkets indskydelse; og sådanne indskydelser havde ofte kostet hende

mange bitre timer bag efter. Hvis Hagar ikke havde været en rettænkende kvinde, ville denne ytring være kommet den letlevende skønhed dyrt at stå.

"Nej, mrs. Delamere," svarede Hagar roligt – denne svage kvinde var jo virkelig ikke værd at spilde sin vrede på – "jeg vil ikke have penge. Jeg kommer for at give Dem disse breve tilbage, og jeg vil råde Dem til at tilintetgøre dem."

"Det skal jeg nok gøre," sagde den fine dame og greb konvolutten, der blev rakt hende, "men De må lade mig belønne Dem."

"Som De ville belønne én, der skaffede Dem nogle tabte smykker tilbage!" svarede sigøjnersken og bed læberne sammen. "Nej tak; det, jeg har gjort for Dem, mrs. Delamere, er mere værd end penge."

"Mere værd end penge!" stammede den anden og troede, hun måske havde hørt fejl.

"Ja," svarede Hagar alvorligt. "Jeg har reddet Deres ære."

"Reddet min ære!" råbte mrs. Delamere, rasende. "Hvor tør De! Hvor tør De?"

"Det tør jeg, fordi jeg tilfældigvis har læst et af de breve; jeg læste kun ét, men jeg tvivler ikke om, at det er et eksempel på dem alle. Hvis mr. Delamere havde læst det, jeg har læst, er jeg bange for, at både De og lord Averley ville blive nødt til at stå frem for en domstol, anklaget for ægteskabsbrud."

"De tager fejl," stammede mrs. Delamere, da hun mærkede, hun var tvunget til at forsvare sig. "Der er ikke noget mellem os to – det kan jeg sværge på!"

"Det er unyttigt at lyve for mig," sagde Hagar. "Jeg har set, hvad De har skrevet til denne mand; det er nok. Nå, men jeg har

ingen ret til at dømme Dem. Jeg er kommet for at give Dem brevene, nu kan jeg gå."

"Nej, vent, vent! De har været alt for god. Et lille beløb ..."

"Jeg giver mig ikke af med pengeafpresning!" råbte Hagar dirrende af harme, "men jeg har frelst Dem fra at falde i kløerne på en, der ville gøre det. Havde lord Averleys tjener fået fat i de breve, ville De være kommet til at betale 1000 pund for dem."

"Jeg ved det, jeg ved det," klynkede hun. "De har været god og venlig; De har frelst mig. Tag denne ring som ..."

"Nej; jeg tager ikke mod gaver fra Dem," sagde Hagar og gik hen imod døren.

"Hvorfor ikke? Hvorfor ikke?"

Hagar så tilbage med et blik af dyb foragt. "Jeg tager ikke imod noget fra en kvinde, der bedrager sin mand," sagde hun roligt. "Farvel, mrs. Delamere, og pas nu på de breve, De skriver til Deres næste elsker. Han har måske også en tjener" – og Hagar forlod det pragtfulde værelse, hvor mrs. Delamere stod, hvid af raseri, af rædsel og ydmygelse. Ved disse få foragtende ord, udtalt af den tarvelige sigøjnerpige, havde hun fået øjnene op for sin syndefulde handlemåde.

Hagar var gået til Westend for at besøge den kvinde, der havde skrevet brevene; nu gik hun tilbage til Lambeth til sin pantelånerbod, for at tale med den mand, brevene var skrevet til. Hun var ikke et menneske, der gjorde noget halvt; og ivrig efter at forpurre John Peters' kæltringestreger, havde hun sendt bud til hans herre. Lord Averley havde svaret hende, at han ville komme hen til hende på den tid og det sted, hun havde nævnt i sit brev til ham. Tiden var klokken 9, og stedet var den snavsede dagligstue bag pantelånerbutikken; og her havde Hagar i sinde

at underrette lord Averley om den måde, hun havde frelst mrs. Delamere fra hans tjeners kløer på. Hun ville også lade ham indløse skrinet, for med al hendes sværmeri for det romantiske fornægtede hendes forretningstalent sig dog aldrig, og hun huskede stadig på, at det var hendes pligt at tjene så mange penge som muligt til den gamle gniers arving, som havde givet hende føde og husly, da hun som flygtning var kommet til London. Hagars etik ville være uforståelig for de fleste mennesker.

På pletten til den angivne tid viste lord Averley sig i Carby's Crescent og blev af Hagar budt ind i stuen bag butikken. Han var en slank, smuk mand, ude over sin første ungdom, med et blegt ansigt, der havde et træt udtryk. Han så lidt forbavset på den smukke Hagar, da han havde troet at finde en gammel heks som indehaver af pantelånerforretningen. Han lod dog som ingen ting, bukkede alvorligt for pigen og tog plads. Ved skinnet af lampen så Hagar længe og alvorligt på hans smukke ansigt. Det havde et intelligent udtryk, noget, der fik Hagar til at undre sig over, at han havde kunnet forelske sig i sådan en letlevende kvinde som mrs. Delamere. Men Hagar glemte i øjeblikket ganske, at det netop er kontrasterne, der mødes i den største livsglæde.

"Jeg kan tænke, De blev forbavset ved at modtage brev fra et pantelånerkontor," sagde Hagar pludselig.

"Ja, det må jeg tilstå," svarede han roligt, "men da De omtalte, De havde mit sølvskrin, gik jeg herhen. De har det altså virkelig?"

Hagar tog sølvskrinet ned af hylden og stillede det foran ham. "Det er blevet pantsat her for fjorten dage siden," sagde

hun roligt. "Jeg har lånt tretten pund på det; så hvis De giver mig den sum og en måneds rente, kan De få det."

Uden at sige et ord, talte lord Averley tretten pund op, men han måtte jo spørge hende, hvor stor renten var. Hagar sagde det, og et øjeblik efter var det hele i orden. Så talte Averley.

"Hvordan vidste De, at det var mit skrin?"

"Den mand, der pantsatte det, fortalte mig det."

"Det var dog mærkværdigt."

"Det var ikke så mærkværdigt. Jeg tvang ham til at sige mig det."

"Hm! De ser også så fornuftig ud," sagde Averley og så med interesse på hende. "Tør jeg spørge om navnet på den mand, der pantsatte skrinet?"

"Ja, det var Deres tjener, John Peters."

"Peters," gentog Averley. "Nej, De må have taget fejl! Peters er en ærlig mand!"

"Han er en slyngel og en tyv, lord Averley, og hvis ikke jeg havde forhindret det, ville han have gjort sig skyldig i pengeafpresning."

"I pengeafpresning?"

"Ja. Der var breve i skrinet."

"Breve?" sagde Averley hastigt og trak skrinet hen til sig. "Kender De hemmeligheden?"

"Ja; jeg fandt det hemmelige rum og brevene. Det var heldigt for Dem, at jeg gjorde det. Deres indiskrete ytring til en ven var årsag i, at Peters fik noget at vide om, at der var kompromitterende breve skjult i skrinet. Han kom her hen for at finde dem; men jeg havde allerede taget dem ud."

"Og hvor er de nu?"

"Jeg gav dem tilbage til den gifte kone, der har skrevet dem."

"Hvor vidste De, hvem der havde skrevet dem?" spurgte lord Averley og rynkede brynene.

"Jeg læste et af brevene, og Peters fortalte mig så navnet på damen. Han foreslog mig, at vi i fællesskab skulle afpresse hende penge. Jeg indvilligede tilsyneladende i det, og gik hen og besøgte damen, som jeg gav brevene tilbage. Jeg bad Dem om at komme her i aften for at give Dem skrinet tilbage og også for, at De kunne være på Deres post overfor John Peters. Han kommer her i morgen for at få sin andel af de penge, han mener, jeg har fået for brevene. Det er hele historien."

"Det er en besynderlig historie," sagde Averley smilende. "Jeg skal nok afskedige Peters, men jeg vil ikke melde ham for tyveri. Han kender historien med brevene, og de er alt for kompromitterende til at skulle lægges frem i retten."

"De er ikke farlige nu, min herre. Jeg har jo givet dem tilbage til den kvinde, der har skrevet dem."

"Det var smukt af Dem," sagde Averley ironisk. "Må jeg spørge om damens navn."

"Ja, det kender De nok selv. Det er mrs. Delamere."

Averley så bestyrtet ud et øjeblik og gav sig så til at le.

"Min kære unge frøken," sagde han, så snart hans munterhed havde sat sig, "ville det ikke have været bedre, om De havde rådført Dem med mig, førend De gav brevene tilbage?"

"Nej," sagde Hagar rask, "for De ville ikke have afleveret dem."

"Jeg ville ganske vist ikke have afleveret dem til mrs. Delamere!" sagde Averley med en ny latter.

"Hvorfor ikke?"

"Fordi hun aldrig har skrevet dem. Min kære frøken, jeg har brændt alle de breve, jeg har modtaget fra mrs. Delamere, og det har jeg også sagt til hende. De breve, der lå i skrinet og som er underskrevet med "Beatrice", var fra en helt anden dame. Nu må jeg have fat i mrs. Delamere. Hun vil aldrig tilgive mig. Å, sikken en komedie!" og han begyndte at le igen.

Hagar blev fortrædelig. Hun havde handlet i den redeligste hensigt, det var hun sig bevidst; men hun havde altså givet brevene til en anden kvinde end den, der havde skrevet dem. Humoren i denne sag slog hende imidlertid, og hun gav sig til at le sammen med lord Averley.

"Det var da kedeligt, at jeg har taget fejl," sagde hun til sidst.

"Det kunne De jo ikke gøre for," svarede han og rejste sig. "Det var den slyngel til Peters, der fik Dem til det. Men jeg vil afskedige ham i morgen og få de breve tilbage fra mrs. Delamere."

"Og De vil lade den stakkels lille dame være i fred?" sagde Hagar og ledsagede ham til døren.

"Min kære unge miss, nu da mrs. Delamere har læst de breve, vil hun sikkert lade *mig* være i fred. Hun vil aldrig tilgive mig. God nat! Å, sikken en komedie!"

Lord Averley gik med sit skrin, men Peters kom aldrig tilbage for at få sin andel i "forretningen", så Hagar antog, han havde fået at vide af sin herre, hvad hun havde gjort. Med hensyn til mrs. Delamere, undrede Hagar sig ofte over, hvad hun vel havde sagt, da hun læste de breve, der var underskrevet "Beatrice". Men kun lord Averley kunne have fortalt hende det, og ham så Hagar aldrig mere, lige så lidt som Peters og det florentinske

cinquecento-skrin, som havde indeholdt kærlighedsbreve fra en helt anden kvinde, end hun havde troet.

11. Den tiende kunde og den persiske ring

En af de sidste kunder af betydning, der kom til Lambeth-pantelånerkontoret, var en mager mand af et orientalsk udseende, ikke ulig Hagar selv. Hans ansigt var aflangt, og han havde ørnenæse og to funklende øjne; han bar et langt skæg, der var smukt friseret. Ja, skægget var i virkeligheden det smukkeste ved ham, da hans dragt, der var europæisk, var elendig, og det purpurfarvede klæde, han havde omkring hovedet som turban, var snavset og slidt. Han var ikke desto mindre et menneske, der straks lagde beslag på Hagars opmærksomhed, da han kom ind, og hun så på ham med megen interesse. Der var noget sigøjneragtigt over denne tiende kunde, som syntes at tyde på, at han stammede fra dette romantiske folkefærd. Skønt Hagar var skarpsynet, tog hun dog fejl i dette tilfælde.

"Er De af mit folk?" spurgte hun pludselig efter at have betragtet ham i nogle øjeblikke.

"Jeg forstår Dem ikke," sagde manden på rigtig godt engelsk, men med en fremmed accent. "Hvad er det for et folk, De taler om?"

"Sigøjnerne."

"Nej, miss; jeg hører ikke til dem. Jeg ved, hvordan de ser ud – å, ja, i mit eget land er der nogle af dem."

"Hvor er Deres land?" spurgte Hagar, ærgerlig over, at hun havde taget fejl.

"Iran; det, De kalder Persien," svarede kunden. "Mit navn er Alee; jeg er kommet fra Isfahan for to år siden. Å ja, det er en lang tid, jeg har været i denne by."

"En perser!" sagde Hagar og så på hans mørkebrune ansigt og smukke træk. "Jeg tror ikke, jeg nogensinde har set en perser før. De ligner meget en sigøjner, og slet ikke en hedning."

"Miss, jeg er ikke hedning, jeg er ikke kristen; jeg er tilhænger af profeten, Allah velsigne hans navn. Men det var ikke det, jeg kom for at tale om," tilføjede han noget utålmodig. "Vil De låne mig noget på denne ring?"

"Lad mig først se den," sagde Hagar diplomatisk.

Alee, som han sagde, han hed, trak ringen af en af sine magre, brune fingre og rakte hende den uden at sige noget. Den var af mørkt guld, temmelig bred og indlagt med en oval turkis af azurblå farve, mærket med arabiske guldbogstaver. Ringen så ud til at være en talisman eller amulet, for de besynderlige hieroglyffer på stenen syntes at være bogstaver i en eller anden trylleformular, indridset der for at afværge onde magter. Hagar undersøgte den omhyggeligt, da hun aldrig havde set sådan en ring før.

"Det er en besynderlig sten," sagde hun, da hun gennem et forstørrelsesglas havde betragtet turkisen. "Hvad forlanger De for den?"

"Et pund," svarede Alee hurtigt, "og blot i 2-3 dage. Å, vil De give mig det?"

"Å, ja, jeg antager, ringen er 5 gange så meget værd. Her er pengene. Jeg vil udstede lånesedlen med navnet Alee. Hvorledes staver De det?"

Perseren tog lånesedlen, og med rigtig pæne engelske bogstaver nedskrev han sit navn og adresse. Så bukkede han og gik hen mod døren, men førend han nåede den, kaldte hun ham tilbage.

"Jeg gad nok vidst, hvad disse forgyldte mærker på stenen betyder?"

"Det er arabiske bogstaver, miss. Det er en trylleformular. *I Allah den Barmhjertiges navn.* Det er det, bogstaverne betyder."

"De siger en god del i få ord," mumlede Hagar. "Arabisk må være noget lignende som stenografi. – Hvornår vil De have ringen tilbage?" spurgte hun højt.

"Om to eller tre dage," svarede perseren. "Lad os sige i denne uge. Ja. Farvel, miss, De gemmer nok ringen godt, ikke sandt?"

Alee forlod butikken med endnu et buk, og efter at Hagar på ny havde undersøgt den mærkelige ring med dens trylleord, lagde hun den til side sammen med andre juveler. Hun spekulerede på, om ikke også den havde en historie; og da hun havde læst *Tusind og en Nats Eventyr* for nylig, sammenlignede hun den i sine tanker med Aladdins ring. Den så ud til at have en historie, den ring.

Om eftermiddagen den næste dag kom der en anden perser. Hagar kunne se, han var en sådan, på grund af hans lighed med Alee. Hvis der ikke havde været forskel på udtrykket i de to mænds ansigter, kunne man godt have antaget dem for tvillinger. Alee havde et mildt udtryk i sine øjne og melankolske træk omkring munden; hans landsmand derimod havde et falkeagtigt udseende, og hans ansigt var magert. Han var klædt ligesom Alee, men havde en gul turban i stedet for en af purpur,

og han foregav overfor Hagar at hedde Mohammed; han trak lånesedlen frem af sin lomme og gav Hagar den.

"Alee, min landsmand, sender dem denne," sagde han på gebrokkent engelsk, "han vil gerne have den ring tilbage, som han har afleveret her."

"Hvorfor kommer han ikke selv efter den?" spurgte Hagar mistænksomt.

"Alee syg; meget dårlig. Han bad mig hente ringen. Men hvis De ikke vil give mig den, siger jeg det til Alee, så kommer han selv."

"Nå, det er ikke absolut nødvendigt," svarede Hagar og tog ringen frem. "De ville vel ikke have været i besiddelse af lånesedlen, hvis ikke alt var gået ærligt til. Her er Alees ring. Et pund og renten. Tak, mr. Mohammed. Er De ellers en ven af Alee?"

"Ja, jeg er kommet hertil sammen med ham," svarede Mohammed roligt. "Han er stor ven af mig. To år har vi været i dette land."

"De taler jo begge to godt engelsk."

"Ja, tak. Vi har lært engelsk i Persien i lang tid; og vi taler altid engelsk her – altid. – Farvel, jeg skal nok bringe Alee den ring."

"Mon ikke den ring har en historie?" spurgte Hagar.

"Hvadbehager? Det ved jeg ikke. Den beskytter mod ondt; det er det hele. Farvel. Jeg går straks til Alee, farvel."

Han gik med ringen på en af sine fingre, og Hagar stod der, noget i vildrede, om der ikke til den besynderlige juvel med de gyldne bogstaver var knyttet en eller anden historie. Nå – ringen var jo nu væk, og hun ventede ikke, at hun nogen sinde skulle få noget at høre om den eller om de to persere. En uge

gik, men der kom ingen Alee; så Hagar sluttede af det, at alt var i orden, og at han virkelig havde sendt Mohammed for at indløse ringen. Hun tog dog også fejl i dette, for da der var gået 8 dage, blev Hagar overrasket ved at se Alee i butikken.

Den stakkels mand så ud til at være syg, og hans brune ansigt var frygtelig magert og udtæret. Der var et udtryk af ængstelse i hans sorte øjne, og han havde næsten ikke kraft til at tale, da han bad hende give sig ringen.

Dette forlangende var så uventet, at Hagar ikke kunne andet end stirre på ham uden at mæle et ord. Det varede noget, inden hun kunne finde ord.

"Ringen," sagde hun i en forbavset tone, "den har De jo fået! Har ikke Deres ven Mohammed givet Dem den?"

"Mohammed!" råbte Alee og slog hænderne sammen, og i samme øjeblik faldt han besvimet om ved butiksdøren. Blot at høre dette navn Mohammed nævne i forbindelse med ringen havde gjort dette uventede, stærke indtryk på den stakkels perser. Hans indtræden, hans adfærd, hans besvimelse – alt dette var uventet og uforklarligt.

Da Hagar var kommet sig lidt efter den første overraskelse, løb hun hen for at hjælpe manden op. Han kom snart til sig selv ved at stænkes med lidt koldt vand, og da han kunne rejse sig, førte Hagar, som den gode samaritan hun var, ham ind i dagligstuen og lagde ham på sofaen. Men det var mere end et forbigående ildebefindende; han led af sult, og han fortalte i en svag tone, at han ikke havde fået mad i to dage. Hagar satte straks mad frem for ham af, hvad hun havde ved hånden, og varmede derpå noget suppe. Alee spiste, og skønt han som en tro tilhænger af profeten afslog at drikke vin, blev han hurtigt

styrket og oplivet. Hans taknemmelighed overfor Hagar havde ingen grænser.

"De er lige så barmhjertig som Fatima, vor profet Muhameds datter," sagde han taknemmelig, "og Deres gode gerning vil blive husket af englen Gabriel på den yderste dag."

"Hvor kan det være, De er så fattig?" spurgte Hagar, og ville ikke høre tale om tak.

"Å, miss, det er en lang, lang historie."

"Der står i forbindelse med ringen?"

"Ja, ja; den ring ville have gjort mig rig," svarede perseren sukkende; "men nu vil den slette mand få fat i mine penge. Å!" sagde Alee rasende. "Den Mohammed er en –"

"Han er en slyngel, er han! Hvordan har han fået fat i lånesedlen?"

"Han tog den, mens jeg var syg."

"Hvad ville han med ringen?"

Alee overvejede et øjeblik, og spekulerede derpå øjensynlig på, hvorledes han skulle begynde.

"Nu skal jeg fortælle Dem det hele, miss," sagde han og så tankefuld på Hagar. "De har været god imod mig; jeg vil fortælle Dem historien om mit liv – om den ring."

"Jeg anede, at den ring havde en historie," sagde Hagar venligt. "Begynd, Alee, jeg er lutter øren."

Perseren adlød; men da hans engelsk til tider var temmelig dårligt, vil det være bedst at oversætte hans beretning. Da han stadig var svag, tog det ham megen tid at fortælle det hele; men Hagar hørte tålmodigt på det alt sammen. Hans måde at fortælle på var ikke uden interesse.

"Jeg er født i Isfahan," sagde perseren med sin alvorlige stemme, "og jeg er en *mirza* – det, der her kaldes prins – i mit eget land. Min fader var officer ved shahens livgarde, og meget rig. Da han døde, arvede jeg som hans eneste søn alle hans rigdomme. Jeg var ung og rig og så ikke så ilde ud, så jeg ventede at komme til at føre et behageligt liv. Shahen, som havde været min faders velynder, lod stadig sin nådes sol skinne over mig, og jeg ledsagede ham til hoffet i Teheran, hvor jeg snart blev hans yndling. Men ak!" tilføjede Alee i sit eget blomstrende modersmål, "snart måtte jeg dække mit glædestrålende ansigt med et sørgeslør og ride på dårskabens hest ind i sorgens land." Han standsede lidt, og tilføjede så med et suk: "Hendes navn var Ayesha."

"Ah!" sagde Hagar. "Jeg ventede at høre en kvindes navn nævne. Hun var Deres ruin, kan jeg forstå!"

"Hun og en anden," sukkede Alee og strøg sit skæg. "Jeg smeltede som voks ved hendes skønheds flamme, og mit hjerte blev til vand ved hendes øjnes glans. Hun var en georgianerinde, og var smukkere end Suleiman bin Daouds skønneste hustru! Men ak! ak! hvad sagde Sa'adi: *Gifter man sig med en skønhed, gifter man sig med sorgen!*"

"Godt," sagde Hagar temmelig utålmodig. "Jeg kan tænke mig, hvorledes hun så ud. Gå videre med historien."

"Jeg købte denne georgianerinde i Isfahan og gjorde hende til min tredje kone; men hun var så elskelig og så kløgtig, at jeg hurtigt hævede hende højere i rangen og lod hende blive min første kone. Jeg tilbad hendes skønhed og beundrede hendes vid. Hun sang som en nattergal og dansede som en fe."

"Hun lader til at have været et rent vidunder, Alee! Nå, videre!"

"Der var en mand, som hed Achmet, som hadede mig over al måde," vedblev Alee, og hans øjne slog lyn, da han nævnede hans navn. "Han så, at jeg var rig og favoriseret af kongernes konge, og han gjorde derfor alt for at ødelægge mig. Da han havde hørt, at jeg havde en så smuk hustru, som Ayesha var, fortalte han shahen om hendes dejlighed, der jo var ligesom huriernes i Paradiset. Gjort fyrig af beskrivelsen besøgte herskeren mit hus, og jeg modtog ham med stor pragtudfoldelse, som det sig hør og bør. Han så alle mine skatte – deriblandt også min hustru."

"Jeg troede, at I tyrkere aldrig viste jeres koner for fremmede?"

"Vi er persere, ikke tyrkere," sagde Alee roligt, "og shahen er ikke nogen fremmed i sine undersåtters hus. Han har desuden ret til at gå gennem de forbudne døre, der fører til lykkens tempel."

"Hvad er lykkens tempel?"

"Det er haremet, miss. Men nu må jeg fortælle historien om, hvorledes ulykken ramte mig."

"Shahen så min smukke hustru, og hendes fyrige blikke var som glædespile i hans hjerte. Han vendte tilbage til sit palads med ønsket om at besidde min skat. Achmet, der havde adgang til shahens person, bestyrkede ham i hans ønske og erklærede, at jeg levede ulykkeligt med Ayesha."

"Gjorde De da det?"

Alee sukkede. "Ja, efter besøget af kongernes konge gjorde jeg det," tilstod han. "Min hustru ønskede at komme ind i det

kongelige harem og dér varme sig i skinnet af den kongelige nådes sol. Hun blev tavs og melankolsk, eller også fortrædelig og vild. Jeg gjorde, hvad jeg kunne, for at trøste hende, men hun ville ikke høre på mig, og hun behandlede mig som snavset under hendes fødder, og undertiden slog hun mig endog på munden med sine perlestukne tøfler. Vore stadige skænderier kom shahen for øren ved den troløse Achmets medvirkning, og han fortalte shahen, at jeg behandlede min smukke georgianerinde ondt. Til sidst fortalte Achmet kongen, at jeg havde ønsket at blive fri for den kvinde, blot jeg kunne få den simpleste juvel, majestæten prydede sig med."

"Havde De sagt det?"

"I et anfald af raseri en dag sagde jeg noget lignende, men tænkte aldrig, at sådan noget ville blive optaget i alvor. Men disse tossede ord blev dog rapporteret til shahen, og han sendte bud efter mig. "Alee," sagde han, "det er blevet mig fortalt, at du skattede det ringeste smykke, jeg bærer, højere end din hustru Ayesha. Hvis det er tilfældet, tag denne ring, som jeg giver dig med glæde, og afstå du så din hustru til din konge. Du har min tilladelse til at gå." Kære miss, jeg bukkede mig til jorden, tog ringen – som De kender – og gik."

"Omtalte De ikke, at De ønskede at beholde Ayesha?"

"Nej; shahens ord er lov. Havde jeg udtrykt et sådant ønske, ville det have kostet mig mit liv; nu mistede jeg min hustru. Da jeg kom hjem, gjorde jeg min hustru bekendt med shahens ønske og tryglede hende om at flygte sammen med mig, langt, langt bort, udenfor hans rige. Men da hun nærede et heftigt ønske om at træde ind i det kongelige serail, afslog hun min bøn, og så bortførte jeg hende med magt. Jeg trak hende ud af

huset en nat, anbragte hende på en kamel og begav mig af sted til nærmeste havn, forklædt som købmand."

"Lykkedes flugten?"

"Ak nej," svarede Alee i en bedrøvet tone. "Achmet var på sin post og havde fulgt efter mig. Min kone blev røvet fra mig og fulgte kun alt for gerne med Achmet. Og som straf, fordi jeg havde vovet at trodse den kongelige ordre, blev jeg slået under fødderne så længe, til jeg besvimede."

"Stakkels Alee!"

"Da jeg nu var næsten vanvittig af min vrede, lod jeg hjertets følelser overvinde min forstand og fik en sammensværgelse i stand i det øjemed at styrte kongernes konge. Men min onde genius, Achmet, kom mig atter i vejen og opdagede mine anslag. Jeg var da tvunget til at flygte fra Persien for at frelse mit liv, og al min rigdom hjemfaldt da til det kongelige skatkammer. En god del af den blev dog givet Achmet som belønning, fordi han havde opdaget sammensværgelsen. Efter mange eventyr, som jeg ikke behøver at fortælle her, kom jeg her til dette land, hvor jeg har levet i fattigdom og nød i to år. Min hustru er nu dronning i shahens serail; min fjende regerer over en provins, og jeg, kære miss, er en flygtning, som De ser. Alt hvad jeg fik med mig fra shahens rige, var ringen, som han gav mig i bytte for min henrivende Ayesha."

Han standsede, og Hagar ventede på, at han skulle fortsætte historien. Men da hun syntes, han tav temmelig længe, sagde hun utålmodigt: "Er det alt?"

"Ja – med undtagelse af, at det er kommet mig for øre, at både Achmet og Ayesha ønsker, at jeg skal vende tilbage til Persien, for at de kan få lejlighed til at dræbe mig. Ayesha

tilgiver aldrig, at jeg bortførte hende, og kun min død vil slukke hendes hævntørst. Hvad Achmet angår, så går han stadig i frygt, så længe jeg lever, og ønsker derfor, at jeg var død. Hvis de kan få maget det så, vil de begge to søge at få mig tilbage til Persien, for at kunne dræbe mig."

"De kan ikke få Dem bort fra London mod Deres vilje."

Alee rystede på hovedet. "Hvem ved?" sagde han. "Der var et tilfælde med en kineser, som blev lokket af gesandtskabet og skulle lige til at sendes tilbage til Kina. Hvis den engelske regering ikke havde lagt sig imellem, ville han nu have været en død mand. Jeg holder mig altid borte fra det persiske gesandtskab."

"Det gør De klogt i," svarede Hagar, som huskede dette tilfælde med kineseren. "Men ringen! Hvorfor pantsatte De den, og hvorfor stjal Mohammed den ved hjælp af lånesedlen?"

"Der var en ven af mig i Persien," forklarede Alee, "som af mine ejendele, der jo blev røvet af shahen, havde reddet et juvelskrin til mig. Da han vidste, at jeg var nær ved at sulte ihjel her i dette land, sendte han mig juvelerne med en tjener. Jeg modtog et brev fra ham, hvori han skrev, at tjeneren var instrueret om at give mig juvelerne, når jeg viste ham ringen. Jeg var dum nok til at fortælle Mohammed dette, og en nat forsøgte han at stjæle ringen fra mig, da han ville vise min vens tjener den og således få fat i mine juveler. Af frygt for, at han skulle få fat i ringen, pantsatte jeg den, for atter at indløse den, så snart tjeneren kom."

"Er tjeneren her nu?"

"Han kom i forrige uge," svarede Alee sørgmodigt, "og han venter mig nu i Southampton. Men ak, jeg taler som en gal. Da

jeg blev syg, efter at jeg havde pantsat ringen, stjal Mohammed lånesedlen og kom i besiddelse af ringen, som De jo ved. Jeg er ikke i tvivl om, at han nu har vist min vens tjener den og er kommet i besiddelse af juvelerne. Den forbandede Mohammed er nu rig, og jeg er fattig. Nu, miss, ved De, hvorfor mørket ruger over min sjæl, og hvorfor jeg føler mig som én, der er dødsens. Jeg er forladt af lykken, og er den ulykkeligste af alle mennesker."

Den stakkels mand stønnede og brast i gråd og faldt helt sammen, tynget af sin sorg. Det gjorde Hagar bitterlig ondt for ham, der havde mistet sin hustru, sine rigdomme og sit fædreland. Hun trøstede ham så godt, hun kunne.

"Her er 20 shillings," sagde hun og gav ham nogle sølvpenge i hånden. "Måske Mohammed endnu ikke har nået Southampton, eller måske er tjeneren endnu ikke kommet med Deres juveler. Rejs ned til Hampshire og se, om De kan få fat i Deres ring igen."

Alee takkede hende rørt og forlod butikken, efter at have lovet at fortælle hende udfaldet af sin rejse. Hagar var fuldt forvisset om hans hæderlighed, og hun troede, hans historie var fuldkommen sand; men senere hen spekulerede hun på, om hun nu ikke var blevet taget ved næsen af to bedragere. Hele Alees historie lignede i en betænkelig grad en fortælling fra *Tusind og én Nats Eventyr*, så at Hagar begyndte at tvivle, om den nu virkelig var sand. Da der gik flere dage, uden at Alee vendte tilbage, således som han havde lovet, var hun overbevist om, at hendes mistanke var begrundet.

"De to persere har spillet komedie med mig, en komedie, hvor jeg har spillet narrens rolle," sagde hun ved sig selv, "det er

alt sammen lavet for at tjene penge. Og dog er jeg ikke sikker på det; de to mennesker ville ikke have gjort sig al den ulejlighed for usle tyve shillings. Når alt kommer til alt, er Alees historie alligevel sand; og han er nok i Southampton for at få sin ring og sine juveler."

Hun havde fuldstændig ret i denne formodning, for i den tid Alee havde været borte, havde han været i Southampton og forgæves spejdet efter tyveknægten Mohammed. Hans tyve shillings var hurtigt sluppet op; men til alt held havde han truffet en englænder, som han havde lært at kende i Persien. Denne mand, en orientalsk lærd og et rettænkende menneske, havde genkendt Alee, skønt han var snavset og dårligt klædt, just da han gik nede på kajen i Southampton og søgte efter sin vens tjener og den nedrige Mohammed. Carthew – det hed englænderen – var blevet dybt rystet ved at finde Alee i en så elendig tilstand, da han havde kendt ham i Persien som en hovedrig mand. Han havde taget Alee med sig hjem på sit hotel, givet ham mad og klæder og bedt ham fortælle, hvorledes han var kommet så galt af sted. Alee havde fortalt denne barmhjertige samaritan den samme historie, som han havde fortalt Hagar. Men vant som han var fra Orienten, til at se alting vendt op og ned, blev han ikke så overrasket som Hagar. Han ynkedes over den stakkels Alee, som lykken havde været så lunefuld imod, og han besluttede at hjælpe ham.

"Der er vel ingen udsigt til, at De atter kan vinde shahens gunst?" spurgte han den ulykkelige mand i dennes eget tungemål.

"Ak, nej! Hvad der er sket, er sket. Jeg har konspireret mod kongernes konge; jeg blev forrådt af Achmet; så der er intet håb

om, at jeg atter kan nærme mig mit fædreland."

"Og Achmet," sagde Carthew, "står i høj gunst?"

"Ja, han regerer en provins, og da han er Ayeshas ven, som jo nu er shahens yndlingshustru, står han på lykkens tinde. – Det er besynderligt," tilføjede Alee eftertænksomt, "at så rige og fornemme mennesker ønsker mig døden."

"De ved, de har gjort Dem uret, kære ven, og derfor hader de Dem. Men De er sikker i England. Selv shahen kan ikke røre Dem her."

Alee mindede Carthew, som han havde mindet Hagar, om tilfældet med kineseren, det tilfælde, der havde vakt så stærkt røre i England. Carthew lo. "Indser De da ikke, at dette tilfælde netop taler til Deres fordel?" sagde han. "Hvis det persiske gesandtskab bemægtigede sig Deres person, måtte det løslade Dem. Husk på, at De nu, da De har truffet mig, ikke er venneløs. De står under min beskyttelse, og De behøver ikke at frygte Deres hustrus og Achmets hævn."

"Men jeg ønsker ikke at leve af Deres barmhjertighed."

"Det behøver De heller ikke," sagde videnskabsmanden. "Som De ved, er jeg i færd med at oversætte *Kongens Epos*, der er skrevet af Firdausi. De må hjælpe mig, og jeg vil gøre Dem til min sekretær. Om nogle få måneder vil De være på fode igen, og uden tvivl vil jeg blive i stand til at finde en fast beskæftigelse for Dem. Hvad angår den slyngel til Mohammed, så vil jeg melde ham til politiet. Hvad jeg ville sige: Han tør vel ikke komme tilbage til Persien igen?"

"Nej, han var jo med i sammensværgelsen ligesom jeg selv," svarede Alee. "Vi flygtede sammen for shahens vrede. Han var ved en fejltagelse nær ved at blive fanget og halshugget i stedet

for mig, da vi ligner hinanden så meget; men det lykkedes ham at undslippe, og han kom her til mig i England. Han er dog mere sikker her end jeg, fordi han ikke har formående fjender, der ønsker ham tilbage til Persien."

"Nå, ja vi må se at få fat i slynglen og finde Deres juveler, hvis det er muligt. Hvem var den ven, som sendte Dem De juveler?"

"Feshnavat, fra Shiraz. Han var en af min faders venner, og han er, som De ved, en stor købmand."

"Ja, jeg kender ham," sagde Carthew og nikkede, "en fin, ældre mand. Jeg er ikke i tvivl om, at han har skaffet sig Deres juveler og har sendt Dem her til England. Det kedelige er jo, at han kun ville lade Dem udlevere, når shahens ring blev forevist overbringeren. Men alligevel, vær forvisset om, han har aldrig kunnet tænke sig, at en bedrager skulle få fat i den. Ja, De er sandelig det ulykkeligste af alle mennesker, Alee!"

"Ikke siden jeg har truffet Dem, De, som sådan har taget Dem af mig stakkels menneske!" svarede Alee taknemmelig. "De har været barmhjertig og god, akkurat som den kvinde, der hjalp mig i den store by. Men De vil nok blive belønnet begge to. Hvad siger ikke poeten: Giv gavmildt af dit guld til de fattige, og det skal komme fyrrefold tilbage."

"Ak, Alee," sagde Carthew med et lille suk, "dine ordsprog og din taknemmelighed bringer Østens romantik til Vestens prosaiske verden. Du er i England, min ven – det almindelige, kedsommelige England, og ikke med Sa'adi i haverne i Shiraz."

Carthew holdt ord og lod Alee hjælpe sig med at oversætte *Kongens Epos*. De første penge, Alee tjente, bragte han Hagar, og fortalte hende alt, hvad der var hændet ham, siden han havde været hos hende. Hagar var glad ved at se ham og ved at få

pengene, da hun derved genvandt troen på Alee, den tro, hun var begyndt at tabe. Hun spurgte efter Mohammed; men om ham var perseren ude af stand til at give oplysning.

"Han har taget min ring og mine juveler," sukkede Alee bedrøvet, "og han lever for mine penge i et land langt borte herfra. Men den retfærdige Allah vil straffe ham. Han vil gå til grunde i al sin pragt og slethed, således som Ods folk blev kastet i støvet. Således står der skrevet."

Imidlertid anstillede Carthew, som havde fattet oprigtigt venskab for Alee, undersøgelser for at få fat i Mohammed og den savnede ring. I mange uger hørte han intet; men omsider stod lykken ham bi og ledte ham på sporet af tyven og ringen; og opdagelsen forbavsede ham ikke så lidt. Det var en attaché i det persiske gesandtskab, som bragte sandheden for dagens lys, og Carthew anså det for rigtigst, at Alee fik historien fortalt af manden selv.

"Kære ven," sagde han en dag til perseren, "kender De en landsmand, som hedder Mirza Baba?"

"Jeg har hørt ham omtale," svarede Alee, "men vi har aldrig set hinanden. Hvorfor spørger De om det?"

"Fordi han ved, hvad der er blevet af Deres ring."

"Og af Mohammed? Å, min ven, fortæl mig om det!" råbte perseren.

"Nej, Alee, det er bedre, at De hører det fra Mirza Babas egne læber. Jeg vil bede ham komme herhen og fortælle Dem det hele."

"Men så får han jo at vide, hvem jeg er!" sagde Alee modløs.

"Det tror jeg ikke, da han jo aldrig har set Dem," svarede Carthew smilende, "desuden –" Han afbrød sig selv med et nik.

"Godt, De skal høre beretningen af hans egen mund; men kald al Deres selvbeherskelse og østerlandske ro til hjælp. De behøver mod."

"Lad det så blive, som De vil," svarede Alee og foldede hænderne. "I dag og i morgen stå under den Alvises beskyttelse."

Sit løfte tro modtog Carthew den næste dag Mirza Baba i sit hus og lod ham komme ind til Alee, der opgav sin landsmand et opdigtet navn. Perseren fra gesandtskabet var en statelig og fin mand, som kun skænkede Alee ringe opmærksomhed og betragtede ham som Carthews sekretær og som en, der slet ikke kom ham ved.

Dette beroligede Alee, og han satte sig beskedent og lyttede til sin egen historie, og til Mohammeds og den tabte rings skæbne. Mirza Baba fortalte det alt sammen, efter at der var serveret kaffe, og piberne var blevet tændt. Alee blev meget forbavset over alt, hvad han hørte.

"De ved," sagde Mirza, idet han henvendte sig til Carthew og ganske ignorerede sin egen landsmand, "at denne hund, denne Alee – gid straffen må komme over ham – var så dum at konspirere mod shahen – gid Allah må velsigne ham. – Denne Alee flygtede fra Solens land og kom til dette fremmede sted. Han er blevet eftersporet her og på befaling af majestæten blev det bestemt, at denne søn af en slet fader skulle bringes tilbage til Persien og lide sin straf. Banou Ayesha, som er Østens perle, længtes efter, at denne forræder, hvis hustru hun tidligere havde været, førend kongernes konge havde kastet sine øjne på hende, skulle miste hovedet. Også Achmet, den nidkæreste af alle Persiens guvernører, han, der havde opdaget den

ondsindede Alees sammensværgelse, ønskede at få ham straffet. Der blev sendt ordrer ud til vort gesandtskab, at Alee skulle gribes, selv om det var i Londons gader, og sendes tilbage til hoffet i Teheran; men dette var vanskeligt at udføre."

"Ja, det er vel ikke så let," sagde Carthew drillende. "Det kinesiske gesandtskab prøvede den leg med Sun Yat og måtte opgive den. Den engelske regering anerkender ikke gesandtskaberne som neutrale territorier i London."

"Det er sandt nok," svarede Baba koldt. "Nå, men da der nu ikke var udsigt til at fange Alee på den måde, blev det besluttet at anvende list. Et brev, der tilsyneladende var skrevet af Feshnavat af Shiraz, blev sendt denne forræder, og det fremgik af dette, at et skrin med juveler, der var reddet af hans ejendele, var afsendt til England, og at det skulle afleveres i Southampton til den mand, der bar shahens ring. De kender noget til denne ring, ikke sandt?" spurgte Mirza.

"Ja, ringen blev jo givet af shahen i bytte for Alees kone. Og hvad skete der så videre?"

"Ja, det er rigtigt, den hund afstod sin hustru, hun, som nu er dronning, for den simpleste ring, som shahen bar på sin hånd. Man vidste, at han rejste af sted til dette land og havde ringen med sig, derfor besluttede Ayesha og Achmet, at denne ring skulle blive årsagen til forræderens død. Og ser De, kære ven," vedblev Baba og lo hjerteligt, "banou Ayeshas snedige plan kom heldigt til udførelse. Alee rejste til Southampton, og da han traf den mand, der udgav sig for Feshnavats tjener, fremviste han ringen og forlangte juvelerne. Dette skete om aftenen, så forræderen blev grebet øjeblikkelig og bragt om bord på det ventende skib, som førte ham til Persien."

"Det var fiffigt," sagde Carthew og sendte et stjålent blik til Alee, der var blevet bleg. "Og hvad skete derefter?"

"Denne Alee," vedblev Baba Mirza, "kom med en skrækkelig løgn. Han svor på, at han ikke var manden, man søgte, men hed Mohammed, og at han havde stjålet ringen for at få fat i juvelerne. Ingen troede naturligvis den historie, der jo også uden tvivl kun var et fif for at frelse livet. Der blev nøje passet på ham, og det blev sagt ham, at han ved sin ankomst til Persien ville blive halshugget. Da han så, hvilken livsfare ringen havde bragt ham i, sneg han sig en nat ud af sit lukaf, og kastede sig i søen. Han efterlod ringen; og da man altså vidste, at manden var død, tog man den med til Persien som bevis på, at Alee var blevet grebet. Ringen bliver nu båret nu af dronningen, men hun har aldrig glemt, at Alee undgik hendes hævn."

Efter at Mirza havde fortalt denne historie, som Alee havde lyttet til med udvortes ro, men med frygt i hjertet, forlod han huset. Da Carthew var blevet alene med Alee, sagde han venligt til ham:

"Nå, Alee, De ser, at lykken ikke har svigtet Dem. Den har stået Dem bi og straffet Mohammed for hans tyveri."

"Ja, sådan er det sket," sagde Alee med østerlandsk ro, "men i virkeligheden er det mærkværdigt, at jeg undslap. Nu kan jeg leve i fred, for hverken Ayesha eller Achmet vil søge mig mere, da de nu tror, jeg er død. Jeg har mistet ringen, det er sandt, men jeg har frelst mit liv. Nu vil jeg antage et andet navn og blive resten af min tid i London."

"Det var en besynderlig slutning, den historie fik," sagde Carthew eftertænksomt.

"Den er lige så eventyrlig som *Tusind og én Nats Eventyr,*" svarede Alee. "Den burde skrives med guldbogstaver. Det er som poeten skriver: Skrid kun frem på den sti, skønt mørket indhyller den, thi din skæbne er bestemt, og Allah vil lede dig."

12. Hvorledes det senere gik Hagar

Det var nu to år, siden Hagar var kommet til Jacob Dix, og et år, siden den gamle gnier var død og havde efterladt pantelånerkontoret til hende. I hele denne tid havde hun stræbt ihærdigt efter at gøre sin pligt for den mands skyld, som havde beskyttet hende. Hun havde arbejdet hårdt tidligt og silde; hun havde aldrig forsømt nogen lejlighed til at gøre en god forretning, og hun havde levet meget økonomisk hele tiden. Alle de penge, hun havde kunnet lægge til side, havde hun sat i banken, og alle regnskaber havde hun overladt til prokuratoren Vark. Ligegyldigt hvornår Goliath kom tilbage, var hun rede til at overgive forretningen til ham, og derpå ville hun gå sin vej.

Endnu havde hun ingen anelse om, hvorledes det skulle gå hende, når den savnede arving kom, og hun så ville stå uden subsistensmidler. Hun havde dog tænkt sig, at det ville være bedst at vende tilbage til sin stamme igen og atter leve som sigøjner. For Goliaths skyld havde hun ophørt med sin romantiske sigøjnertilværelse, så når han kom tilbage for at tage sin arv i besiddelse, kunne hun atter vende tilbage til den. Som en rig mand ville Jimmy Dix alias Goliath naturligvis ikke strejfe omkring i landet sammen med sigøjnere, og hun ville således blive fri for at få noget med ham at gøre. Hagar var blevet meget træt af forretningen i det kedelige Carby's Crescent; og ofte kom hjemveen over hende. Hun havde i den sidste tid adskillige gange ønsket, at Goliath ville komme og

fordre sin arv og befri hende for hendes kedelige arbejde, som hun havde påtaget sig alene af taknemmelighed mod Jacob Dix. Men til dato havde arvingen ikke vist sig.

Hagar vidste meget godt, at Eustace Lorn søgte efter ham. Ifølge det løfte, han havde givet hende, og i forventning om som belønning at få hendes hånd og hjerte, når han vendte tilbage, havde Lorn været på jagt efter ham. Han havde rejst hele England og Skotland igennem, og spurgt hver sigøjner, hver tigger, hver omstrejfende person, han var truffet på, om de ikke vidste, hvor Goliath var at finde. Men alt forgæves, for Goliath syntes at være fuldstændig forsvundet fra Jordens overflade. Eustace begyndte virkelig at frygte for, at han hverken opholdt sig i England, Skotland eller Irland, ellers ville han sikkert også have hørt noget om ham, eller manden ville i aviserne have set avertissementet om hans eftersøgelse. Fra tid til anden skrev Eustace til Hagar om de dårlige resultater, og modtog svar, hvori hun udtrykte sin misfornøjelse med at have butikken og opfordrede ham til at fortsætte med at søge efter ham. Og opmuntret af dette begyndte Eustace atter sine vandringer og rejser. De eventyr, han på denne måde oplevede, var mange og forskelligartede, og til sidst blev hans anstrengelser kronet med held.

En dag, da Hagar sad i tanker i sin dagligstue, åbnedes pludselig den dør, hvorigennem Dix havde indladt de af hans venner, som ønskede at pantsætte stjålne genstande – en trafik, som Hagar aldrig havde drevet – og en høj mand trådte ind i værelset. Hagar rejste sig fornærmet op for at betyde den indtrædende, at han ikke havde ret til at komme ind ad den vej,

men da genkendte hun ham pludselig og var lige ved at gå bag over af forbavselse.

"Goliath!" sagde hun, og hendes ansigt blev kridhvidt.

Den høje mand – han var næsten en kæmpe både hvad angik højde og drøjde – nikkede og smilede. Han havde rødt, tætklippet hår og et noget brutalt fysiognomi, – indtagende var han ingenlunde. Han nikkede også familiært til Hagar, som trak sig gysende tilbage; derpå satte han sig ned henne ved kaminen i en stor lænestol, der tidligere var blevet benyttet af afdøde Jacob Dix.

"Min faders stol," sagde han med et grin. "Jeg er kommet for at tage den i besiddelse, min kære."

"Det glæder mig at høre," svarede Hagar, da hun var kommet sig lidt efter sin bestyrtelse. "Det var også på tiden, mr. Dix."

"Kald mig ikke mr. eller Dix, min kære! For dig er jeg altid Goliath – din Goliath."

"Det skal De aldrig blive!" svarede Hagar. "Jeg hader Dem lige så meget nu, som den gang De tvang mig til at forlade mit folk."

"Det er ikke pænt af Dem, når De ved, at jeg har sørget for Dem i hele denne tid."

"Det er Deres fader, der har sørget for mig, mener De vel, og ene og alene til Deres fordel. Det er simpelthen en følge af, at Deres fader var så god at tage mig til sig, efter at De havde jaget mig bort fra mit folk."

"Å, ja, det kender jeg alt sammen, kære kusine. Vi er jo fætter og kusine, ikke sandt?"

"Jo, det bliver vi vel ved at være. Men jeg er træt af dette skænderi, Goliath. Hvor har De været al den tid? Og hvorledes fik De at vide, at Deres fader var død?"

"Hvor jeg har været, skal jeg fortælle Dem senere," svarede Goliath, fortrædelig over Hagars optræden, "og jeg fik at vide, at den gamle var død, af én, der hed Lorn, lige efter, at jeg kom ud."

"Kom ud!" råbte Hagar, "så har De altså været i fængsel, Goliath!"

"De er altid så klog!" grinede den rødhårede. "Ja, jeg har været i spjældet – det havde jeg for resten ikke tænkt at ville sige Dem. Jeg var nummer 43 til for en uge siden; jeg blev hugget for hestetyveri og fik 2 år. Jeg kom i bøtten lige efter, at De forsvandt for mig i New Forest, så nu kan De forstå, hvorfor jeg ikke har set noget i avisen om, at den gamle tog sin afskedsbillet."

"De må tale med mere ærbødighed om Deres fader!" sagde Hagar i en bebrejdende tone, "men hvor kan man vente andet af en tugthusfange."

"Tag Dem i agt, kusine, ellers drejer jeg halsen om på Dem."

"De rører mig ikke med en finger, eller jeg skyder Dem ned," svarede Hagar vildt.

"Nå, De er nok lige så hidsig som tidligere!"

"Mere endnu!" svarede pigen. "Og jeg hader Dem lige så meget nu, som da jeg forlod min stamme. Nu, da De er kommet tilbage, går jeg!"

"Og hvem skal så passe butikken?"

"Det bliver Deres sag. Min gerning her er endt. I morgen skal jeg vise Dem alle regnskabsbøgerne."

"Vil De ikke gå i kompagni med mig og dele min formue?" spurgte han Hagar i en venlig, indsmigrende tone.

"Nej, jeg vil ikke! I morgen må De gå med mig til Vark, så ..."

"Vark!" gentog Goliath, "er det dén gamle kæltring, som skal aflevere mig mine skillinger?"

"Ja, Deres fader brugte jo ham som sin sagfører, så jeg tænkte –"

"Tænkte – der er ingen tid til at tænke. For Satan, jeg må få mine penge, før det gamle kvaj til Vark bliver slået ihjel!"

"Hvad mener De?" spurgte Hagar overrasket ved hans ord.

"Hvad jeg mener?" gentog Goliath og skubbede døren til. "Nå, jeg har været i spjældet, som jeg siger Dem; dér traf jeg sammen med Bill Smith –"

"Ham, der havde mandarinen?"

"Ja. Vi kom til at tale sammen – på hvad måde kommer ikke Dem ved; men jeg antog, at når Bill Smith kom ud af fængslet, så ville Vark være dødsens! Og Bill Smith *er* kommet ud!"

"Hvad for noget?" skreg Hagar, og på én gang gik det op for hende, hvilken fare der truede prokuratoren. "Kommet ud! Undsluppet?"

"Ja, undsluppet! Han brød ud i forrige uge, og de har ikke fanget ham endnu. Det er bedst, jeg går til Vark og siger ham, at han må være på sin post. Jeg vil dog ikke have, at den gamle kæltring skal dø, før jeg har fået mine penge. De skal også gå med, kusine."

"Nej, ikke nu. I morgen."

"I morgen duer ikke for mig," sagde Goliath. "De går med i dag – nå, hurtigt!"

"Å," sagde Hagar med foragt, "det er ingen nytte til at tale til mig i den tone, Goliath. Jeg må gøre bøgerne op i aften; og hvis De kommer her i morgen, tager jeg Dem med og går med Dem

til Vark. Hvis alting er i orden og til Deres tilfredshed, kan De straks overtage Deres arv."

"De vil altså ikke komme nu?"

"Nej, det har jeg jo sagt."

"Det er bedst, De giver mig et pund eller to, jeg må have nogle penge til nattelogi. De er lige så genstridig som altid, ser jeg. Men når De ikke vil, så vil De ikke. Men så går jeg selv til Vark og fortæller ham, hvordan det er gået med Bill Smith."

Derpå gik Goliath, forsynet med penge, af sted til prokuratoren, og bandede Hagar for hendes genstridighed. Manden glemte fuldstændigt, hvorledes hun havde ofret sig så mange måneder igennem for at passe hans sager. Alt hvad han tænkte på, var, at han elskede hende lige så meget som i gamle dage, og at hun stadig ikke ville have noget med ham at gøre. Havde hun været som alle de andre piger, kunne han nok have fået bugt med hende, men det var unyttigt at prøve på at true Hagar. Hun var i stand til at give tilbage i den samme mønt, hun modtog; og denne store, klodsede Goliath kunne kun beundre denne begavede sigøjnerpige og attrå hende, der foragtede både ham og hans penge.

"Nå," sagde Hagar til sig selv, da han var gået, "jeg har allerede haft ét uventet besøg; det skulle ikke undre mig, om jeg fik et til. Den ene sære hændelse plejer at følge den anden."

Hendes tanke gik hurtigt i opfyldelse, for før dagen var omme, indtraf den anden hændelse, som hun havde forudset. Det var ingen andre end Eustace Lorn, der trådte ind i butikken med et smil på læben og et forelsket blik i øjet. Pigen kendte hans trin – hvad formår ikke kærligheden – og ilede ham i møde med udstrakte hænder, som Eustace trykkede fast i sine

egne, men han vovede dog ikke at kysse hende. Hans tale var inderligere end hans bevægelser.

"Hagar, min kære Hagar!" råbte han, "endelig kom jeg da tilbage. Er du ikke glad over at se mig?"

"Jeg er henrykt!" svarede Hagar glædestrålende – "mere henrykt, end jeg var ved at se Goliath."

"Nå, er han også kommet tilbage? Jeg fandt ham dog til sidst, ser du; og jeg genkendte ham efter din beskrivelse."

"Han har ikke fortalt mig noget om, at han har truffet dig, Eustace."

"Nå, ikke!" svarede Lorn og gik sammen med Hagar ind i dagligstuen. "Jeg har søgt efter ham over alt, som du ved, men kunne ikke finde ham. Hvor han har været i al den tid, kan jeg ikke sige, for han ville ikke fortælle mig noget, da jeg sidst talte med ham."

"Han har haft god grund til at fortie det," sagde Hagar, og fortalte derpå Eustace, at Goliath havde været i tugthuset.

"Nå, det forundrer mig ikke," lo Lorn. "Han ser ud som en forbryder. Jeg var nede i Weybridge, og så der en rødhåret mand gå forbi. Da jeg huskede din beskrivelse af Jimmy Dix, var jeg overbevist om, at det var ham, og jeg råbte "Goliath" efter ham. Men til min forbavselse smurte han haser i stedet for at standse."

"Ja, han havde en dårlig samvittighed."

"Nå, jeg løb efter ham, og skønt han har lange ben, lykkedes det mig at få fat på ham. Så strittede han imod, men da jeg forklarede, hvem jeg var, og hvor du var, og at hans fader var død og havde efterladt sig en formue, blev han fuldstændig vild af glæde, og skænkede mig sin fortrolighed. Han lånte nogle

shillings – alt hvad jeg kunne undvære – og så stak han af til London. Du har set ham?"

"Ja; og i morgen gør jeg mit regnskab op og overleverer ham hans ejendom. Så er jeg fri – fri! Åh!" råbte Hagar og strakte armene ud, "hvor dejligt vil det ikke være endelig en gang at kunne forlade det kedelige London og atter komme ud i den friske luft og se stjernerne og Solen – høre fuglene synge. Jeg rejser tilbage til min stamme."

"Så – gør du det? Ja, men ved du, hvad jeg gør? Jeg elsker dig, og jeg har en lille mistanke om, at du også elsker mig. Og hvis jeg har ret, tror jeg, at du i stedet for at gå tilbage til din stamme, vil blive min kone."

"Din kone!" råbte Hagar og rødmede.

"Hvis du holder af mig," sagde Eustace.

"Ja, min kære Eustace, jeg vil ikke længere skjule for dig, at jeg elsker dig. Jeg har ganske vist kun set lidt til dig, men det, jeg har set, har været nok til at få mig til at elske dig. Jeg kan læse folks ansigter og dømme deres karakter bedre end de fleste, og jeg ved, at du er en trofast, god og ærlig mand, som vil gøre mig, den fattige sigøjnerpige, til en lykkelig hustru. Ja, Eustace, jeg elsker dig. Hvis du synes, gifter vi os."

"Hvis *jeg* synes!" udbrød han henrykt. "Oh, min engel –"

"Hør nu," afbrød Hagar i en mere alvorlig tone. "Du ved, at jeg slet intet ejer. Jacob Dix har ikke efterladt mig en penny. Jeg vil på ingen måde modtage noget af Goliath, som vil gifte sig med mig; og i morgen forlader jeg denne butik akkurat lige så fattig, som da jeg trådte ind i den for 2 år siden. Nå, du er jo også fattig, så det passer jo meget godt."

"Ja, men jeg er ikke fattig," råbte Eustace og smilede; "det vil sige, jeg er heller ikke rig, men jeg har dog så meget, at vi kan slå os igennem og leve livet, som det passer sig for os."

"Ja, men det liv, jeg elsker, er sigøjnerlivet," indvendte Hagar.

"Jeg har jo lyst til det samme," sagde Eustace glad. "Har jeg ikke ført et omflakkende liv i al den tid, jeg har søgt efter Goliath? Se her, min kæreste pige, da jeg forlod dig, solgte jeg den florentinske Dante til en rig bogsamler, og jeg fik en anselig sum for den. Med de penge købte jeg en sigøjnervogn og en hel masse bøger, der passede for landbefolkningen. I hele denne tid, min kære, har jeg rejst omkring med min sigøjnervogn fra by til by og tjent mit brød ved at sælge bøger, og det var ikke nogen dårlig forretning. Vil du være min kone – dele min sigøjnervogn og mit sigøjnerliv med mig –"

"Eustace!" råbte Hagar glædestrålende og slyngede armene om hans hals. Hun kunne ikke få et ord frem – men det behøvedes heller ikke. Da parret gik ud i Carby's Crescent for at se på husvognen – det var henne ved et hjørne – var de allerede forlovede. For en gangs skyld havde to forelskede været hurtige til at erklære sig for hinanden. At gifte sig med Eustace, at drage rundt med en sigøjnervogn fra by til by på ægte sigøjnervis; Hagar kunne ikke tænke sig en dejligere tilværelse. Endelig blev hun altså belønnet for alt sit slid i den skumle pantelånerbod!

"Dette er vort fremtidige hjem, Hagar," sagde Eustace og pegede på sigøjnervognen.

Det var et splinternyt køretøj, malet med en lysgul farve med blå stafferinger, og på hver side stod der – også med blå farve – "E. Lorn, Boghandler". En skimmel med brunt seletøj var

spændt for; og vinduerne i vognen var forsynet med messingstænger og skinnende hvide gardiner. Hagar blev helt forelsket i denne pragtfulde Noahs ark – som Eustace spøgende kaldte den – og klappede i hænderne af glæde. Da klokken var omtrent seks, og tusmørket begyndte at falde på, var gaden næsten tom, så Hagar behøvede ikke at lægge bånd på sine glade følelser.

"Å, Eustace, Eustace! Den er pragtfuld, overdådig!" råbte hun. "Hvis den er lige så smuk indvendig som udvendig, vil jeg være forfærdelig glad!"

"Du får mig til at blive helt jaloux på den vogn," sagde Eustace. "Men lad være med at se inden i, Hagar."

"Hvorfor det?" sagde hun forundret.

"Å, fordi, fordi ...," begyndte han og blev forlegen og kunne ikke sige mere. Hagar så på døren, og Eustace gjorde det samme. Den åbnedes langsomt, og der viste sig en mand med et blegt, uhyggeligt blegt ansigt. Manden stirrede på Eustace og derefter på Hagar. Da lyset faldt på hans brutale ansigt, udstødte Hagar et skrig; manden udstødte en drøj ed, og i næste øjeblik havde han revet døren helt op og var sprunget ud og løb i strakt karriere ned ad den gade, som førte fra Carby's Crescent til de smalle gyder. Eustace var forbavset over denne pludselige flugt og sendte Hagar – der stod som forstenet – et spørgende blik.

"Hvorfor bliver du så bleg?" sagde han og tog hendes hånd; "og hvorfor løb min ven, så snart han så dig?"

"Din ven?" sagde Hagar næppe hørligt.

"Ja; for øjeblikket er han det da i hvert tilfælde. Han er kun en stakkels landstryger, som jeg fandt forleden dag i nærheden af

Esher. Han lå i en grøft og var nær ved at dø af sult, derfor tog jeg ham op i min vogn og ville pleje ham, til han blev bedre. Han bad mig, om jeg ville tage ham med til London; og jeg skulle lige til at fortælle dig om ham, da han stak af."

"Hvorfor måtte jeg ikke få lov til at se ind i vognen?"

"Fordi denne landstryger var meget nervøs," sagde Eustace, "jeg tænker, at et liv i fattigdom og elendighed har virket nedtrykkende på hans sind. Et fremmed ansigt gør ham altid bange, og jeg mente, at hvis du pludselig så på ham, ville han blive forskrækket. Som det nu ser ud ..."

"Ja, som det nu ser ud, så havde han al grund til at blive bange, når han så mig," afbrød Hagar, "for jeg kender ham!"

"Du kender ham – sådan en landstryger?"

"Landstryger! Han er en forbryder, er han – Bill Smith – ham jeg skrev om til dig."

"Hvad, den kæltring, som var indviklet i mandarin-affæren!" råbte Eustace forfærdet, "ham, der stjal diamanterne! Jeg troede, han var i tugthuset!"

"Ja, det har han også været, men han brød ud i forrige uge. Politiet efterlyser ham."

"Hvem har fortalt dig det, Hagar?"

"Goliath. Han var også i tugthuset, for hestetyveri; men havde netop udstået sin straf for få dage siden. Bill Smith – Larky Bill – som man kalder ham – er brudt ud af tugthuset og vil dræbe Vark, prokuratoren."

"Så har jeg jo uden at vide af det, hjulpet ham til at undgå retfærdigheden," sagde Lorn i en ærgerlig tone. "Jeg troede virkelig, han var en landstryger; havde jeg vidst, hvem han var, ville jeg ikke have hjulpet ham. Han er en usling."

"Han vil snart blive en morder!" råbte Hagar febrilsk. "For Guds skyld, Eustace, gør din fejltagelse god igen og gå til politiet, og sig, at manden er her! Du kan måske da afværge en forbrydelse."

"Ja," sagde Eustace, og satte sig op på bukken, "jeg vil straks gå – men vent et øjeblik," sagde han og sprang ned igen, "et lille kys, elskede Hagar?"

"Eustace dog! Der er jo folk i nærheden."

"Nå, de har ikke stoppet Bill i hans flugt, så de vil vel heller ikke have noget imod et nyforlovet par! God nat, elskede Hagar, for sidste gang. I morgen mødes vi igen, og skilles så aldrig mere."

Hagar vendte i stærk sindsbevægelse tilbage til pantelånerkontoret. Goliaths komme, mødet med Eustace, Bill Smiths uventede flugt – alle disse begivenheder, der så hurtigt var fulgt på hinanden i så kort tid, bevirkede, at hun følte sig urolig og nervøs. Hun vidste jo ikke, hvad den næste dag ville bringe, og hun gav sig straks til at aflåse alle døre meget omhyggeligt, da hun var bange for, at den undslupne forbryder skulle finde på at bryde ind til hende. De påfølgende tolv timer var alt andet end behagelige for Hagar.

Den næste morgen kom Goliath og Vark. Den magre prokurator var blevet meget urolig, da han hørte, hvad der var sket, og frygtede – ganske naturligt – at hans usle liv ikke var i sikkerhed for så bitter en fjende som Larky Bill. Hans frygt forhindrede ham dog ikke fra at besørge sine forretninger; og hele den morgenstund havde Hagar travlt med at ordne regnskabet. Prokuratoren ville gerne påvise fejl i Hagars administration, men takket være pigens store retskaffenhed og

den omhyggelige måde, hun havde styret forretningen på, var dette ham fuldstændig umuligt – til hans store ærgrelse. Alt blev ordnet til punkt og prikke, og Goliath erklærede sig fuldkommen tilfreds med det hele.

"Det lader til, at min formue beløber sig til tredive tusind pund," sagde han glædestrålende, "og så en pantelånerbutik, som jeg vil lade gå ad Helvede til. Med de penge kan jeg leve som en gentleman."

"En gentleman kan De aldrig blive," svarede Hagar med foragt.

"Ikke det? Se her, dit fjols – da jeg var fattig, rynkede du på næsen af mig; nu da jeg er rig ..."

"Gør jeg det samme. Da De var en hæderlig mand, gav jeg Dem en kurv. Nu, da De er en forbryder ..."

"*Var* en forbryder," rettede Goliath. "Nu er jeg uden for fængslets mure."

"Nå, ja, men jeg vil ikke have Dem. Jeg hader Dem!" råbte Hagar og stampede i gulvet, "og – for at De kan vide det – så gifter jeg mig med Eustace Lorn."

"Hvad! Den hvalp?" råbte Goliath rasende.

"Det er en mand, og det er, hvad *De* ikke er. Jeg skal rejse omkring sammen med ham og sælge bøger; med sigøjnervogn!"

Nu bandede og rasede Goliath, og var næsten ude af sig selv. Han svor på, at han ikke ville give Hagar en penny som løn for den tid, hun havde bestyret hans forretning; hun kunne få lov til at forlade pantelånerkontoret lige så fattig, som hun var kommet dertil.

"Det er også min agt," sagde Hagar roligt. "Jeg skal heller ikke tage det sørgetøj med mig, jeg bar efter Deres faders død. Min

røde kjole er god nok til Eustaces vogn, og i morgen tager jeg den på og forlader pantelånerbutikken og vender aldrig mere tilbage."

Det var alt, hvad Goliath kunne få ud af hende. Han tilbød at sætte pengene fast til hende og rejse med hende på sigøjnervis omkring i landet, men alt forgæves. Hagar havde forvaltet hans pengesager på en sådan måde, at end ikke Vark, som hadede hende, kunne finde en fejl i regnskabet. Da det hele var bragt i orden, erklærede hun, at hun rejste bort med Eustace næste dag. Først kirken og brylluppet, så sigøjnervognen og det frie liv – dette ville hun – og ikke andet.

Samme aften kom Eustace for at besøge Hagar, og fortalte hende, at han havde givet politiet underretning om Smiths flugt, og at opdagerne nu søgte efter ham. Mens de talte om dette, kom Vark, der så bleg og angst ud. Han fortalte de forlovede en nyhed, som forbavsede dem i ikke ringe grad.

"Jeg har været hos politiet angående Smith, og jeg har fået at vide, at ikke blot én, men to forbrydere er sluppet løs."

"To!" råbte Hagar; "og den anden?"

"Er Goliath – Deres ven Jimmy Dix. Han har fået 3 år, ikke 2, og han er brudt ud sammen med Larky Bill."

"Sikken et fæ, at han så kom her hen!" råbte Eustace, da han var kommet sig af sin overraskelse.

"Tværtimod, jeg tror, det var meget klogt gjort af ham," sagde Hagar; "kun jeg kender ham under navnet Goliath, og under dette navn blev han arresteret og dømt. Som James Dix, gamle Jacobs arving, ejer af tredive tusind pund, vil ingen mistænke ham for at være en undsluppen forbryder. Men hvorledes fik han sin fangedragt ombyttet med andre klæder?"

"Det fortalte politiet mig," grinede Vark. "De brød begge to ind i et hus og stjal nogle klæder. Bill Smith faldt og slog sig slemt og skjulte sig så i en grøft, hvor mr. Lorn fandt ham. Goliath kom her nok så frækt og forlangte sine penge. Hvis jeg ikke havde fået hans signalement hos politiet i Scotland Yard, ville jeg aldrig have mistænkt ham."

"Sagde De til politiet, at han var her?" spurgte Lorn.

"Nej, men det vil jeg gøre, med mindre han giver mig halvdelen af pengene – femten tusind pund. Hvis han gør det, vil jeg se at få ham til Amerika. Hvis han ikke gør det ..."

"Nå, hvis han ikke gør det, hvad så, De Judas?"

"Så vil jeg melde ham til politiet."

"Usling!" råbte Hagar rasende. "Lave kryb! De laver penge på alt. Goliath har ikke gjort Dem andet end godt; han advarede Dem mod Smith og er således kommet i Deres magt; og nu vil De forråde ham!"

"Jeg troede, De hadede den mand!" sagde Vark, dirrende af vrede.

"Det gør jeg også; men det er vel ingen grund til, at De skulle have fat i hans penge. Har han været i fængsel, så har han da kun fortjent det halvt så meget som De."

"Jeg vil kun have halvdelen af hans penge," sagde prokuratoren vrantent.

"Ja, hvad vil De med dem?" spurgte Lorn. "Bill Smith vil jo slå Dem ihjel."

"Jeg er ikke bange for ham!" svarede Vark, men blev ikke desto mindre bleg som et lig. "Bolker er hos mig i nat, og jeg har mine pistoler. Desuden så er politiet er Bill, så han kommer ikke her hen."

"Jo, han gør," sagde Hagar og åbnede døren. "Han vil med glæde give sin egen hals i bytte for Deres. Gå bort herfra, Judas. De forpester luften herinde!"

Vark klynkede og gjorde indsigelser, men Hagar jog ham ud og lukkede døren. Da han var kommet ud på gaden, knyttede han hånden mod det hus, hvor denne kvinde boede, som han nu hadede lige så meget, som han før havde elsket hende. Hun var undgået hans rænker og de fælder, han havde lagt for hende; og nu, da hun havde befriet sig for hans formynderskab, gik hun ud i den vide verden med den mand, hun elskede; fattig ganske vist på jordisk gods, men rig, da hun ejede den hæderlige Lorns kærlighed. Intet under, at Vark var forbitret.

Det hus, hvor Vark boede, lå nede ved Themsen og tæt ved det gamle, forfaldne skibsværft, Bill Smith ved en vis lejlighed havde trukket Bolker hen til. Det var et skummelt, gammelt og faldefærdigt hus, som havde kendt bedre dage i den første del af århundredet, men nu var det overladt til prokuratoren, hans døve, gamle husholderske og rotterne. For øjeblikket boede også Bolker der på Varks tilskyndelse. Den nedrige sagfører, som havde forrådt så mange tyve, og som nu gik i dødelig angst for en af dem, forlangte, at Bolker skulle bo hos ham for at være ved hånden, når der var fare på færde. Men Nemesis lader sig ikke narre på den måde.

Da Vark, som med alderen var blevet noget døv, gik gennem de skumle gader på vej til denne hule, hørte han ikke de listende fodtrin af en, der fulgte efter ham; han så heller ikke, at en skygge listede sig efter ham. Det blæste stærkt, og Månen var nu og da indhyllet i tætte skyer. Prokuratoren gik langsomt videre, indtil han steg op ad de slidte trin, der førte til hans

gadedør. Da han var kommet op, trak der en sort sky hen over Månen, og det var Vark umuligt at finde nøglehullet. Da han endelig fandt det, blæste døren op med et brag, og Vark styrtede næsegrus om på stenfliserne i forhallen. Bill Smith benyttede lejligheden til uset at løbe ind i huset; Vark var blevet forvirret ved faldet og lagde ikke mærke til ham. I dette øjeblik, da Vark lå værgeløs på gulvet, kunne Bill med lethed have dræbt ham; men han mente, at der let kunne komme nogen forbi på gaden, og han ville også hellere se at komme ind i det værelse, hvor Varks pengeskab stod. Når Vark først var død, ville Bill åbne pengeskabet med Varks nøgle og så stikke af, vel forsynet med penge.

I lykkelig uvidenhed om Bill Smiths onde anslag rejste Vark sig endelig op, halvt fortumlet af faldet, og lukkede døren i efter sig. Hans husholderske kom langsomt ned ad trappen med et lys i hånden. Vark skændte, fordi hun var så sen, og lod hende gå foran sig ind i et lille værelse, der vendte ud til Themsen. Larky Bill tog støvlerne af, tog sin kniv i hånden og listede bag efter den gamle kone og Vark. Da han kiggede ind i værelset gennem en revne i døren, var han nær gået bagover af forbavselse, for han så både Bolker og Goliath derinde. Bill begyndte at mene, at det under de foreliggende omstændigheder nok ville have sin vanskelighed at dræbe Vark.

Han skjulte sig i en mørk krog, da husholdersken passerede forbi ham på sin vej til trappen, og vendte derpå tilbage til sit udmærkede kighul, hvorigennem han kunne både høre og se, hvad der foregik inde i det lille værelse. Hvad han nu erfarede, bestyrkede mere end nogensinde før hans beslutning om at

dræbe Vark. Sådan en utaknemmelig blodsuger, tænkte Bill, fortjener ikke at leve.

"Det glæder mig at se dig her," sagde Vark til Goliath, der rejste sig, da han kom ind. "Du har altså fået mit brev om at komme herhen?"

"Ja, ellers skulle jeg nok ikke have ulejliget mig hen i denne hule," brummede Goliath. "Hvad er det, du vil have?"

"Femten tusind pund," svarede Vark.

"Halvdelen af de penge, den gamle har efterladt sig! Og hvorfor?"

"Fordi du nu er sluppet ud af fængslet," svarede Vark, "og fordi politiet søger efter dig."

"Vil du angive mig?" spurgte Goliath og skar tænder.

Vark gned sig i hænderne. "Hvorfor ikke?" brummede han. "Jeg angav Bill Smith og fik min dusør, men jeg vil hellere have halvdelen af dine penge frem for at overgive dig til politiet."

"Jeg kunne have lyst til at dræbe dig!"

"Å, jeg er ikke bange," sagde Vark med et uhyggeligt blik. "Bolker sidder her, og han har pistoler. Du *kan* ikke dræbe mig."

"Nej, det vil jeg overlade til Bill Smith," sagde Goliath roligt.

"Pyt, jeg er ikke bange for den karl."

Førend Goliath kunne svare, hørte man henne fra døren et brøl som fra et vildt dyr, døren blev revet op, og Bill Smith styrtede ind med kniven i hånden. Vark skreg som en kanin, der er fanget i en fælde, og i næste øjeblik var han slynget til jorden af den rasende forbryder. Bolker løb ud af værelset, sprang ned på gaden og råbte på politi. Hans råb opskræmte hele nabolaget.

Som et lyn slog det ned i Goliath, at han ville få eftergivet sin straf, hvis han frelste Vark fra at blive myrdet. Han kastede sig over Bill, som i blindt raseri stødte efter prokuratoren, der kæmpede for sit liv, og prøvede at vriste kniven fra ham.

"Lad være for Satan!" skreg forbryderen. "Han har angivet mig, nu ville han også angive dig. Lad mig dræbe ham!"

"Nej! Nej!"

Goliath kastede ham til side, og nu begyndte en frygtelig kamp mellem de to. Vark, der var såret og oversmurt med blod, var besvimet. I næste øjeblik var værelset fuldt af politibetjente, som var ilet til, hidkaldt af Bolkers skrig. Da Bill så dem træde ind, gjorde han sig fri fra Goliath, greb en revolver, som Bolker havde ladet blive tilbage på bordet, da han løb ud af værelset, og affyrede to skud på sin fjende, der lå udstrakt på gulvet.

"Så! Usling! Nu skal du dø!"

Derpå løb han hen til vinduet, hvorfra man kunne se ud over floden, og idet han holdt betjentene borte ved hjælp af revolveren, rev han det op. Goliath sprang frem for at gribe fat i ham, men Bill slængede i sit raseri revolveren i ansigtet på Goliath.

I næste øjeblik var han sprunget ud af vinduet, og de, der var i værelset, hørte, hvorledes hans tunge legeme slog mod Themsens overflade.

To måneder efter denne begivenhed kørte en sigøjnervogn – gulmalet og trukket af en grå hest, gennem en af de grønne alléer, der fører ned til Walton-on-Thames. Det var i begyndelsen af foråret, og knopperne var kommet frem på

træernes bladløse grene, mens den milde forårsluftning forkyndte den varme tids komme.

Ved siden af vognen gik en slank, mørk mand, klædt i en hjemmevævet vadmelsdragt, og ved hans side gik en kvinde med majestætisk holdning. Hun bar en mørkerød dragt, meget plettet og slidt; men hun strålede af sundhed og så tilfreds og lykkelig ud. Mens hesten bevægede sig langsomt afsted, talte de to sammen.

"Så døde Vark altså alligevel," sagde manden alvorligt.

"Ja, som du ved, blev han dræbt af de to pistolskud," svarede hun, "og Bill Smith druknede i Themsen, da han søgte at undfly. Han bødede for sin hævn med sit liv."

"Jeg er glad ved, at Goliath fik resten af sin straf eftergivet."

"Å, hvad det angår, så er jeg hverken glad eller bedrøvet. Jeg tror nu, at han prøvede på at frelse Vark ene og alene for at blive benådet."

"Nå, ja han opnåede, hvad han ønskede," sagde Eustace tankefuldt.

"Det ville ikke være lykkedes ham, hvis den offentlige mening ikke havde taget sagen op," svarede Hagar, "men de gjorde ham til en helt. Nonsens! Som om Goliath ville frelse en mand, der ville angive ham selv. Ja, han er ganske vist fri nu, og rig. Men jeg er overbevist om, at han vil øde alle sine penge bort. Han måtte meget hellere have fortsat med pantelånerforretningen i stedet for at afstå den til Bolker."

"Bolker er temmelig ung til selv at have forretning."

"Tro ikke det," svarede Hagar. "Bolker er ganske vist ung af år, men han er gammel i ondskab. Han købte pantelånerforretningen ved hjælp af de penge, han fik af lord

Deacey for opdagelsen af diamanterne. Bolker vil suge den sidste blodsdråbe ud af de fattige i Carby's Crescent og blive en anden Jacob Dix."

"Du er glad ved at være fri for den pantelånerforretning?"

"Ja, det kan du rigtignok tro!" svarede hun med et forelsket blik på Eustace. "Jeg er glad ved, at jeg har ombyttet det snavsede Lambeth med de friske, grønne marker. Jeg er sigøjnerske, og er ikke vant til butikslivet. Og, kæreste ven, jeg er også glad ved at være hos dig altid."

"Er det virkelig sandt, mrs. Lorn?" sagde hendes mand og lo.

"Ja, mrs. Lorn," sagde Hagar glædestrålende. "Jeg er mrs. Lorn nu, og pantelånersken Hagar med alle hendes eventyrlige oplevelser er ikke mere."

Eustace kyssede hende og gav hesten et lille slag med pisken. De kørte ned gennem alléen under de skyggefulde træer og ud til de grønne marker, på sigøjnervis, og deres hjerter var opfyldt af glade forhåbninger.

Pantelånersken Hagar havde fået sine højeste ønsker opfyldte, og hun var fri – fri som fuglen i den store natur.

Om "Hagar – Lånekontorets hemmeligheder"

Forfatter: Fergus Hume (1859-1932).
Org.udgave: . *Hagar of the Pawn-Shop.* Skeffington & Son, London, 1898.
Denne udgave baseret på: *Hagar fra Laanekontoret,* af Fergus Hume. Autoriseret oversættelse af Reginald G. Kofoed. Føljeton til *Bornholms Tidende* 03.06.-30.07.1909.

Romanen udkom året efter som "Lånekontorets hemmeligheder." Af Fergus Hume. Autoriseret Oversættelse for Skandinavien af Reginald G. Koefoed. Aksel Andersens Forlag. København, 1910. Bogudgaven mangler kapitlerne 6. Den femte kunde og kobbernøglen og 9. Den ottende kunde og støvlerne.

Oversætter: Reginald G. Koefoed (1868-1932).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter James Abbott McNeill Whistler (1832-1903): *The Trial Sermon* (1862).
Skrifttypen Ubuntu Mono som er benyttet i kapitel 6 er Copyright 2011 Canonical Ltd og distribueret under Ubuntu Font Licence 1.0.

ISBN 978-87-7628-166-3
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-418-4 (Ølstykke 2015).